

21st April 1960]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS CITY TENANTS' PROTECTION (AMENDMENT) BILL, 1959
(L.A. BILL NO. 26 OF 1959).

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, I beg to present the Report of the Select Committee on the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 26 of 1959)*.

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1960-61—cont. DEMAND XXV—LABOUR INCLUDING FACTORIES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Speaker, on the recommendation of the Governor, I move—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 30,61,700 under Demand XXV—Labour including Factories.”

MR. SPEAKER: Motion moved—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 30,61,700 under Demand XXV—Labour including Factories.”

SRI S. PAKKIRISAMI PILLAI: Sir, I move the Cut Motion standing in my name, viz.—

“That the allotment of Rs. 30,61,700 under Demand XXV—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER: Motion moved—

“That the allotment of Rs. 30,61,700 under Demand XXV—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100.”

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையை சமர்ப்பிக்கிறபோது 1959-60-ம் வருஷத்தில் தொழிலாளர்களுடைய இலாகா செயல்பட்டிருக்கிற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் புத்தக ரூபமாக அச்சடித்துக் கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அவைகளை விட இன்னும் அதிகமாக நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு இல்லை. முக்கியமாக ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை மட்டும் கூறவிரும்புகிறேன்.

(Sri M. Jagannathan in the Chair.)

1960-61-ம் வருஷத்தில் இந்த இலாகா திருத்தி அமைக்கப்படுகிறது. “பாக்டரிஸ் செக்ஷன்” “லேபர் செக்ஷன்” என்று இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்து பாக்டரி செக்ஷனில் 25 அசிஸ்டெண்ட் இன்ஸ்பெக்டர்களையும் லேபர் செக்ஷனில் 10 இன்ஸ்பெக்டர்களையும் போட்டு ஆக 35 இன்ஸ்பெக்டர்களை எல்லா பாக்டரிகளுக்கும் நியமிக்கப்போகிறோம். அவர்கள் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய பாக்டரிகளை மாத்திரம் தான் பரிசீலனை செய்வது, கண்காணிப்பது முதலியவைகளைச் செய்வார்கள். அவ்வாறு செய்கிறபோது ஒவ்வொரு இன்ஸ்பெக்டரும் சற்றேறக்குறைய 150 பாக்டரிகளை இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்யும்படியான நிலைமை ஏற்படும். சர்வ தேசத்தொழிலாளர்கள் ஸ்தாபனத்தின் நியதிப்படி 140 பாக்டரிகளை இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்வது தான் முறை என்று அவர்கள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தேன்னை ராஜ்யத்தில் ஐ.எஸ்.ஓ. ஸ்தாபனப்படி பாக்டரி இன்ஸ்பெக்ஷன் 1960-61-ல் வந்து விடுகிறது என்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அச்சடித்துக் கொடுக்கப்பட்ட பிரசுரத்தை கனம் அங்கத்தினர்கள் பார்த்தால் அதில் ஆக்சிடெண்ட் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருப்பதைப் பார்க்கலாம். அகில இந்தியாவில் இந்த ஆக்சிடெண்ட் இன்னும் அதிகமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி டில்லியில் எல்லோரும் கூடி விவா

[Sri R. Venkataraman]

[21st April 1960]

தித்து, அந்த மாநாட்டில், பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் இன்னும் நன்றாகப் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும், அதைச் சிறந்த முறையில் அமைக்க வேண்டும், ஆக்சிடெண்ட் நடக்காதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற பல முடிவுகள் செய்யப்பட்டன.

(Mr. Speaker in the Chair.)

அதன் முடிவுப்படி நாம் சென்னை ராஜ்யத்தில் பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் இன்ஸ்பெக்டர் நன்றாகப் பலப்படுத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மினிமம் வேஜஸ் ஆக்ட், கேடர்ங் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட் ஆக்ட் என்ற இரண்டு நான் டெக்னிகல் ஆக்ட்களையும் மற்றும்முள்ள எல்லா “நான்-டெக்னிகல்” ஆக்ட்களையும் அமுல் நடத்துவதற்கு தனியாகப் பிரித்து தனி டிபுடி கமிஷனர் போட்டு அந்தச் சட்டங்களை, அதாவது நான்-டெக்னிகல் ஆக்ட் எல்லாவற்றையும், நல்ல முறையில் நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இந்தப் பிரிவினையின் காரணமாக பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் நல்ல சிறந்த முறையில் செய்யப்படும். இதர “நான்-டெக்னிகல்” பரிபாலனத்தை நன்றாக நடத்த முடியும் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நாம் நிறைவேற்றியிருக்கிற “கேடர்ங் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட் ஆக்ட்” முதலியவைகளுக்கு “அப்பெல்லேட் அதாரிட்டி” வேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறோம். அந்த விதிப்படி லேபர் ஆபீசர்கள் எல்லோரும் “அப்பெல்லேட் அதாரிட்டிகளாக” ஆகிறார்கள். அந்த முறையில் அவர்களை “லேபர் அப்பெல்லேட் அதாரிட்டிகளாக” நியமித்திருக்கிறோம்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு “கோட் ஆப் டிசிப்ளின்” என்று ஒன்றை அமைத்தோம். அதில் தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதிகள், முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகள் சர்க்காருடைய பிரதிநிதிகள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஏற்றுக்கொள்வதை அதை நடைமுறைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். அப்படி அவற்றை அமுல் நடத்தினால் அதில் எந்த விதமான குறைபாடுகளும் ஏற்படாது, இவற்றையெல்லாம் பரிசீலனை செய்வதற்கு “எவாலியூவேஷன் அண்ட் இம்ப்ளிமெண்டேஷன் கமிட்டி” என்று ஒன்றை நியமித்திருக்கிறோம். அந்தக் கமிட்டிக்கு அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் ஆப் லேபர் ஒருவரையும் அதிகாரியாக நியமித்து இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் பரிசீலனை செய்வதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இந்தக் கமிட்டி நம் ராஜ்யத்திலுள்ள பல வேலை நிறுவனங்களைப் பரிசீலனை செய்வது என்று எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. பின்னி இஞ்சினியரிங், மதுரை மில்ஸ், இந்த இரண்டு இடங்களிலும் தொழில் தகராறுகள் ஏற்பட்டதன் காரணம் என்ன என்பதையும், அதைத் தவிர்த்திருக்க முடியுமா என்பதையும், இனிமேல் அப்படி வராமல் இருப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் பரிசீலனை செய்து பார்க்கும். இவைகளையெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு இந்தக் கமிட்டி முன் வந்திருக்கிறது. அப்படிப் பரிசீலனை செய்து அவர்கள் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பார்களானால் அது தொழில் சங்கங்களுக்கும் மற்றவைகளுக்கும் உதவியாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக வொர்க்கர்ஸ் எடுகேஷனை நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இந்த வருஷத்திலிருந்து ஆரம்பிப்பதாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இதற்காக அதில் பயிற்சி பெற்ற ஒருவர் வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவர் தான் சிறந்த முறையில் தொழிலாளர்களுடைய இந்தத் தத்துவங்களை எடுத்து விளக்க முடியும் என்று எண்ணி கல்கத்தாவில் அவருக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்கு அனுப்பி இருக்கிறோம். அவர் வந்தவுடன் அது இங்கே ஆரம்பமாகி விடும். குறைந்த பட்சக் கூலியைப் பல பகுதிகளில் விஸ்தரித்திருக்கிறார்கள். அது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். சால்ட்பான், கொயர் மாணுபாக்கர், மாடசு பாக்டரி, ஹோசியரி, காட்டன் ஸ்பின்னிங், பிரிக் கில்ன், டைல்ஸ் முதலிய பாக்டரிகளுக்கு அதை விஸ்தரிக்கப்போகிறோம். நம்முடைய நாட்டில் உற்பத்தி பெருக வேண்டும்

21st April 1960]

[Sri R. Venkataraman]

என்ற காரணத்தினால் ப்ரொடக்ஸ்டிவிட்டி கவுன்சில் என்று அமைத்து இருக்கிறோம். அது எந்த எந்த முறையில் உற்பத்தியை பெருக்குவது, பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வது முதலிய காரியங்களைச் செய்யும். நம் முடைய நாட்டில் ப்ரொடெக்ஷன் என்று சொன்னால் அதில் தவறாக அபிப்பிராயம் ஒன்று இருக்கிறது. ப்ரொடக்ஸ்டிவிட்டி என்று சொல்லும்போது அதிகப்படியான வேலைப் பளு என்று நினைக்கக்கூடாது. திறமை இருக்கிறது. ஒத்துழைப்பு இல்லை. சாதாரணமாக அதிகமாக உற்பத்தி செய்வது தான் ப்ரொடக்ஸ்டிவிட்டி. நல்ல முறையில் ஒத்துழைத்து மூலப்பொருள்களை உபயோகப்படுத்திக்கொள்வது ப்ரொடக்ஸ்டிவிட்டியின் ஒரு முக்கியமான அம்சம். நல்ல முறையில் தொழிலாளர்கள் தங்கள் வேலைகளை குறைந்த நேரத்தில் செய்வதற்கு முயற்சி செய்யச் சொல்வது ஒரு நல்ல முக்கியமான முறை. இவைகளையெல்லாம் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து எந்தெந்த துறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்கச் செய்ய முடியும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இவைகளைச் செய்வதற்கு கவுன்சில் உதவி செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

இதில் பெரிய பங்கு தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தொழிலாளர்கள் வீடு கட்டும் திட்டத்தைப்பற்றி அச்சடித்து வெளியிட்டு இருக்கிற அறிக்கையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றிய விவரம் சொல்வதற்கு அவசியம் இல்லை. அடுத்து நம் ராஜ்யத்தில், Employees' State Insurance திட்டத்தை வெகு விரைவாக எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் அமல் நடத்த முன்வந்துவிட்டோம். சற்றேறக்குறைய 1,90,000 தொழிலாளர்கள் இந்த Employees' State Insurance திட்டத்தின் கீழ் வர இருக்கிறார்கள். இவர்களில், 1,70,000 என், 1,80,000 அளவுக்கு நாம் இந்தத் திட்டத்தை விஸ்தரித்து விட்டோம். 3, 4 சிறு பகுதிகளில்தான் இன்னும் விஸ்தரிக்கவில்லை. எல்லா இடங்களிலும் விஸ்தரித்து விட்ட பிறகு குடும்பங்களுக்கு விஸ்தரிப்பது என்ற கொள்கையை சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டது. ஆகவே அந்த முறையில் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் தொழிலாளர்கள் இன்சூரன்ஸ் திட்டத்தை விஸ்தரித்து விட்டால் அதாவது 1960-61-ம் ஆண்டில் நம் குடும்பங்களுக்கு இதை விஸ்தரிப்பதற்கான திட்டம் வகுத்திருக்கிறோம். முதல் முதலில் இது கோயம்புத்தூரில் குடும்பங்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்படும். ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டுவதற்கும் ஏற்பாடு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சென்னையில் 100 பெட்டுகள் கொண்ட ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரி, 25 படுக்கைகள் கொண்ட T.B. சான்டோரியம், தாம்பரம், இதைச் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். மதுரை, கோயம்புத்தூர் ஜில்லாக்களிலும் இதே விதமான ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டுவதற்கு இப்போது பூர்வாங்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப் படுகின்றன. இந்த மான்யக் கோரிக்கையைப்பற்றி அதிகமாக கனம் அங்கத்தினர்கள் பேச இருப்பதால் அவர்களுக்கு அவகாசத்தைக் கொடுத்துவிட்டு பதில் சொல்லும் போது அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்து, இந்த மான்யக் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : கனம் மந்திரி பதிலளிக்க ஒரு மணி நேரம் போதுமா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 45 நிமிஷங்கள் போதும்.

MR. SPEAKER : நான் ஒன்றும் time limit வைக்கிறது இல்லை. என்னிடத்திலுள்ள லிஸ்டில் அநேகம் பேர் இருக்கிறார்கள். அதற்காக time limit வைக்கிறேன்.

* SRI S. PAKKIRISAMI PILLAI : தலைவர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரேபனை மான்யத் தொகையிலிருந்து ஒரு ரூபாய் குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் பொழுது அரசாங்கத்தார் இப்போது கடைப் பிடித்து ஒழுங்கு கொள்ளைத் திட்டத்தை விளக்குவதற்காக 1959-60-ம் வருஷத்தில் ராஜ்யத்தில் தொழிலாளர்கள் நிலைமையைப்பற்றி விளக்கும் புத்தகத்தில் கீழ்க்கண்ட கொள்கைத் திட்டத்தை எடுத்துக் காட்டியிருக்க

[Sri S. Pakkirisami Pillai]

[21st April 1960]

கிறார்கள்: (1) தொழிலாளர்கள் சட்டங்களை சரிவர உபயோகித்தல். (2) விலைவாசி உயர்வுக்கேற்ப வாழ்க்கைத்தரத்தை நிர்ணயித்து சரியான சம்பள விகிதங்கள் ஏற்பாடு செய்தல். (3) சமூக பாதுகாப்புக்கான வழி வகைகளை வகுத்து இரண்டாவது, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் கீழ் உத்தரவாதம் அளித்திருக்கிறபடி தொழிலாளர் நலனை மேலும் பாதுகாத்தல் என்பதாகும். ஆனால் நடைமுறையில் என்ன செய்திருக்கிறார்கள், அரசாங்கத்தார் தொழிலாளர்களுக்காக இந்தக் கொள்கைத் திட்டத்தில் கண்டிருக்கிற பிரகாரம் நலனைச் செய்து வந்திருக்கிறார்களா என்பதைப் பரிசீலனை பண்ணிப் பார்க்கிற அளவில் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கொள்கைத் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக **State Labour Advisory Committee, Standing Labour Committee** இது மாதிரியான கமிட்டிகள் எல்லாம் அமைக்கப்பட்டு செயல்படுகின்றன. ஆனால் அதனுடைய நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும்பொழுது அதில் உண்மையிலேயே பொது நல உணர்ச்சியுடன் வேலை செய்திருக்கிறார்களா, அதில் இருக்கும்படியான கமிட்டிகளுக்கு அரசாங்க அதிகாரிகள் தலைமை தாங்கி நடத்துவதால் அந்த உணர்ச்சி அங்கு கிடையாது. ஏதோ மேல் இடத்திலிருந்து தாக்கீதுகள் என்ன வருகின்றனவோ, அதைப்பற்றி மாத்திரம் அங்கே யோசனை செய்து அதற்கு உண்டான வழியில் தீர்மானம் செய்து அரசாங்கத்துக்கு உதவியாக இந்தக் கமிட்டிகள் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. மற்றபடி தொழிலாளர்களுக்கு நலன் செய்யும்படியான நிலையில் இந்தக் கமிட்டிகள் இருக்கவில்லை என்பதை நடைமுறையில் அனுபவ சாத்தியமான முறையில் பார்க்கிறோம். **Indian Labour Conference** எப்படித் தீர்மானம் நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள், அந்த **Standing Labour Committee** வழியாக அமுல் நடத்துவதற்கு என்ன என்ன திட்டம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி நமது மந்திரியார் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த **Indian Labour Conference**-ல் செய்திருக்கும்படியான திட்டங்கள் நல்ல திட்டங்கள். அது அமுலுக்கு

(SRI A. GOVINDASAMY in the Chair.)

வரும்படியான நிலை இல்லை. நடைமுறையில் பார்க்கும்பொழுது அந்த **Code of discipline**, மற்ற தீர்மானங்களின்படி தொழிலாளர்களை வற்புறுத்தி நடக்கும்படியான நிலைமையில் வைத்திருக்கிறார்கள் தவிர முதலாளிகளை நடக்கும்படியான நிலைமையில் அரசாங்கத்தார் வற்புறுத்தவில்லை. முதலாளிகளுக்கு பக்கபலமாக இருந்து அப்ப செய்தாலும் அவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுப்பது இல்லை. அந்த நிலைமையில்தான் இப்போது அரசாங்கம் தங்களுடைய கொள்கையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த **Code of discipline** பிரகாரம் நடக்கவில்லை என்று சொல்லி துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து இருக்கிறார்கள். தடியடி செய்திருக்கிறார்கள். அநேகம் பேரை **dismiss** செய்யும்படியான நிலைமையில் விட்டுவைத்திருக்கிறார்கள். நாம் பார்த்தோம் **Harbour** தொழிலாளர் மத்தியில் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்ததை **Standard Motor** கம்பெனியிலும் பார்த்தோம். **Beach Engineering** தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேரும் **dismiss** செய்யப்பட்டு இப்போது கொஞ்சம் திரும்பவும் வேலைக்கு எடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். இது எல்லாம் தொழிலாளர்களை அடக்கி ஆளும்படியான அரசாங்கத்தில் இருந்துகொண்டு இருக்கிறோம். மற்றொரு பக்கம் முதலாளிகள் எந்த வழியில் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த **Code of discipline**-ஐப் பின்பற்றுகிறார்களா என்பது அரசாங்கத்தார் கவனத்துக்கு வந்திருந்தபோதிலும் அதைப் பற்றி அவர்கள் ஒன்றுமே கவனிக்கவில்லை. இதுவரை எந்தவித நடவடிக்கையும் முதலாளிகள் பேரில் எடுக்கவே இல்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இப்படி இருக்கும்பொழுது நம் ராஜ்யத்தில் ஐஐடிசி முதலாளிகள் சிலர் தொழிற்சாலைகள் நடத்த வந்திருக்கிறார்கள். இந்தியா கவர்மென்ட்டும் **Steel permit** வாங்கி இங்கு **Rolling mills** திறந்து இருக்கிறார்கள். அதில் தொழிலாளர்களிடமிருந்து எந்த வித சட்டமும் இன்றி நமக்குண்டான சட்டம் அத்தனையும் புறக்கணித்துவிட்டு வேலை வாங்கும் நிலையில் வந்தவர்கள் எல்லாம் என் தென்னிந்தியாவுக்கு வந்தார்கள் என்றால், தென்னிந்தியாவிலே நம் ராஜ்ய அதிகாரிகள்

21st April 1960] [Sri S. Pakkirisami Pillai]

மிகவும் நல்லவர்கள். முதலாளிகள் என்ன தப்பு செய்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டு போவார்கள் என்ற எண்ணத்தின் கீழ் அவர்கள் எல்லாம் வந்து தொழிலாளிகளை சரண்டிக் கொழுத்து லாபத்தை சம்பாதிக்கும்படியான நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தொழில் சட்டத்தை அல்லது தொழில் சச்சரவு சட்டத்தை அனுசரித்து நடப்பது கிடையாது. உதாரணமாக திருவொற்றியூரில் ராமா மெஷினரி கார்ப்பரேஷன் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதில் சிலரை அநியாயமாக டிஸ்மிஸ் செய்ததின் காரணமாக மற்ற தொழிலாளர்கள் சத்தியாக்ஷரஹம் செய்தனர். அந்த முதலாளிக்கு அனுசரணையாக போலீசார் அந்தத் தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேரையும் சி்ட்கைச் செய்யும்படியான நிலைமையில் இன்று போலீஸ் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் பேரில் அப்பீல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை மாதிரி இன்னொரு **Rolling** மெஷின் தொழிற்சாலையில் நிலையாக தொழிலாளர்கள் வைப்பதில்லை. இது பெரம்பூர் பேரகுவில் இருக்கிறது. ஒரு 6 மாத காலத்திற்கு வைத்திருந்து பிறகு அவர்களைத் துரத்திவிடுகிறார்கள். பிறகு வேறு ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு வேலை வாங்குகிறார்கள். இன்னொரு சைக்கிள் கம்பெனி அம்பத்தூரில் இருக்கிறது. இதில் கேன்டீன் தொழிலாளருக்கு சம்பள வசதி போதவில்லை என்று தீர்மானம் போட்டதின் காரணமாக கேன்டீன் கோவாபரேடிவ் **System**-தின் கீழ் நடத்துவதின் காரணமாக **Inspector of Factories** அவர்கள் போட்ட உத்தரவின் பேரில், கோவாபரேடிவ் சொலையர் **Share-holder** ஆகச் சேரவில்லை என்ற காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு கேன்டீனில் உணவு கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். அதற்காக அவர்கள் ஏதோ சில நிமிட நேரம் வேலை நிறுத்தம் செய்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக அந்த முதலாளி எட்டு நாள் சம்பளத்தை நிறுத்திவிட்டார். ஒரு சில நிமிடம் வேலை நிறுத்தத்திற்காக எட்டு நாள் சம்பளத்தைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சார்பில் அனுப்பப்பட்ட கோரிக்கைகளை இப்போது எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. லேபர் கமிஷனரிடத்தில் இருக்கிறதா? மந்திரியிடத்தில் இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. பின்னால் அதன் கதி என்ன ஆகும் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. இப்போது இந்த மாதிரியான நிலைமையில்தான் இந்த **Code of discipline**-ஐ முதலாளிகளுக்கு சாதகமாக வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற நிலைமை இருக்கிறது. அடையாளில் விக்கிரமா இன்ஜினியரிங் வொர்க்ஸ் என்று ஒரு கம்பெனி இருக்கிறது. அதில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் சார்பில் அனுப்பிய கோரிக்கைகள் மீதுண்டான ரிப்போர்டுகள் லேபர் கமிஷனர் ஆபீஸில் ஆறுமாதமாக இருக்கிறது. எங்கே அந்த **file** தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது, அதன் கதி என்னவாகும், இந்த தொழிலாளர்களுக்கு எப்போது விமோசனம் வரும் என்று ஒன்றுமே தெரியவில்லை. குடும்பகோஷத்தில் எலெக்ட்ரிக் கார்பரேஷன் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள் என்ற காரணத்திற்காக போலீசார் 151-ஆவது செக்ஷன்படி அவர்களை பிடித்துக்கொண்டுபோய் போலீஸ் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு இருக்கின்றனர். இந்த மாதிரியான ஒரு நிலைமையில் இந்த தொழிலாளர்கள் கொஞ்சம் தீவிரமாக தங்களுடைய பொருளாதார போராட்டத்தை முன்வைத்து வேலை செய்தால் போலீசாரைக் கொண்டு அடக்கி அவர்களை இந்த **Code of discipline**-க்கு அடங்கி நடக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டு இருக்கின்றனர். ஏன் இதை சொல்கிறேன் என்றால் தொழிலாளர்களுடன் இருந்து உண்மையான வேலை செய்யும் எல்லா தலைவர்களும் இந்த அக்கிரமத்தைக் கண்டு ஆத்திரம் அடையத்தான் செய்ய முடிகிறது. எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் தொழிலாளர்கள் சார்பில் இருக்கின்றவர்கள், இந்த மாதிரியான உணர்ச்சியால் தான் இருக்கின்றனர். அரசாங்கத்தின் செயல்படும் முறையைக்கொண்டு வேறு வழியால் லேபரை பொருத்தவரையில் தொழிலாளருக்கு அரசாங்கம் நல்லது செய்கிறதென்று சொல்வதற்கு முன்வரமுடியாது. அவர்களுடைய அனுதாபம் எல்லாம் உடட்டளவில் தான் இருக்கிறது. செயல்படும் முறையில் இல்லை. இப்போது **Living wages** என்று இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒரு கொள்கையை வைத்து பரிசீலித்து இருக்கின்றனர். அதன்படி அகில இந்தியா ரீதியில் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கும் சிமெண்டு தொழிலாளர்களுக்கும் இன்னும் சர்க்கரைத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தி அதனுடைய

[Sri S. Pakkirisami Pillai]

[21st April 1960]

ரிபோர்டு வந்திருக்கிறது. அதை இந்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்திய அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்ட பிறகு ராஜ்ய அரசாங்கத்தில் அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவருகிறதில் திட்டமிடத்தில் இருக்கிறது. மந்திரிகள் அல்லது அரசாங்க அதிகாரிகள் முதலாளிகளுக்கு விரோதமாக அதனை அமுலுக்குக் கொண்டுவர முடியாது என்று சொல்லி விட்டார்கள். என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கப்போகிறோம்.

இந்த முதலாளிகளை அதட்டிக் கேட்க இந்த சர்க்கார் இஷ்டப்படுவதில்லை. உத்தண்டராமன் தீர்ப்பை அமுலுக்கு கொண்டு வந்த ரீதியில் இந்திய அரசாங்கத்தாரால் ஒப்புக்கொண்டு இருக்கின்ற இத்தீர்ப்பை என் அமுலுக்குக்கொண்டுவர அரசாங்கம் ஜனரண நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது தான் கேள்வி. இப்போது இருக்கும்படியான நிலைமையில் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களிடம் இருந்து அதிகப்படியான வேலை வாங்குகிறார்கள். பெரிய தொழிற்சாலை ஆனாலும் சரி, சின்ன தொழிற்சாலை ஆனாலும் சரி, சிக்கன சீரமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு வினாடி கூட ஓய்வு இல்லாமல் வேலை செய்யும் நிலைமையில் தொழிலாளர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எட்டு மணி நேரமும் மூச்சுப்பேச்சு இல்லாமல் வேலை செய்தும் அவர்களுக்கு போதுமான அளவுக்கு சம்பளம் இல்லை என்றால் இது அவர்களுக்கு ஆத்திரத்தை கொடுக்கும்படியாகத் தான் இருக்கிறது. இன்னொன்று வேலையில்லாத திட்டமிடம் இப்போது எங்குமே இருந்துகொண்டு இருக்கிறது. இந்த ரிபோர்ட்டைப் பார்க்கும் போது நிறைய வேலை கொடுக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் கணக்கு எடுத்துப்பார்த்தால் ரிடையர் ஆணவர்கள், இறந்துபோனவர்கள் சில Factory களில் சிக்கனச் சீர் அமைப்பின் காரணமாக Retrench செய்யப்பட்டவர்கள் சிலர்கள் எண்ணிக்கையைச் சரிக்கட்டும் வகையில் கூட வேலை வாய்ப்பு தரப்படுவதில்லை. அதிகமாக வேலை கொடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், ஒன்று நிச்சயம். நம் நாட்டில் இதை மாதிரியான முறையில் போனால் நிறையபேர் வேலையில்லாத திட்டமிடத்தால் அவதிப்படுவார்கள். பெரிய தொழிற்சாலைகளில் வாரத்திற்கு 42 மணி நேரமோ அல்லது 36 மணி நேரமோ வேலை செய்யும்படியான திட்டத்தைக்கொண்டுவந்தால் நாளுக்கு நாளுக்கு ஷிப்டுகள் வேலை செய்யும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்தினாலும் நிறைய தொழிலாளர்கள் வேலை செய்ய இடம் கொடுக்கலாம். அவர்களும் நல்ல ஊதியத்தைச் சம்பாதிக்கும் படியான நிலைமை ஏற்படும். இத்திட்டத்தை நம் நாட்டில் எப்போது கொண்டுவருவார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. இதர நாடுகளில் குறைந்த மணி நேர வாரத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். நம் நாட்டிலும் காலனி ஆட்சி நடக்கும் நாடுகளிலும்தான் இன்னும் எட்டு மணி நேரம் இருக்கிறது. சுதந்திரமாக நல்ல வழியில் இருக்கும்படியான இதர நாடுகளில் 36 மணி நேரமோ அல்லது 42 மணி நேரமோ தான் வேலை வாங்கி வருகிறார்கள். ஆகவே இந்த மாதிரியான ஒரு நிலைமைக்குக் கொண்டுவர அரசாங்கத்தார் இதை ஒரு லட்சியமாக வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். Health Insurance திட்டத்தைப் பற்றி சொன்னார்கள். E.S.I. ஆஸ்பத்திரியில் மிகவும் கேவலமான முறையில் தொழிலாளர்களை நடத்துகிறார்கள். வைத்திய வசதி போதுமான அளவுக்கு இல்லை. ஏதோ லாபம் கிடைக்கும் ஸ்தாபனமாக இந்த E.S.I. ஆஸ்பத்திரிகள் டிஸ்பென்சரிகள் இருக்கின்றனவே தவிர மற்றபடி தொழிலாளர்களின் நன்மையைக் கருதி அவர்களுடைய நோய்களை சரிவர பரிசீலனை செய்து அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் வைத்தியம் செய்யும் ஸ்தாபனமாக இல்லை. ஆகவே பொதுவாக இந்த அரசாங்கம் முதலாளிகளுக்குத் துணை புரிகிற ஆட்சி நடத்திக்கொண்டு போகிறது. முன் இருந்த ஆட்சி இப்போது இருக்கின்ற ஆட்சி தொழிலாளர்களை பொறுத்த வரையில் எந்த வழியிலும் அவர்களை முன்னுக்கு கொண்டு வர ஏற்பட்டவை அல்ல என்பது என் கருத்து. ஆகவே இந்த ஆட்சியிலே கொள்கைத் திட்டத்திலே காந்திய திட்ட அடிப்படையிலோ, கோஷலினை அடிப்படையிலோ எவ்வித நடவடிக்கையும் இல்லை என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

21st April 1960]

SRI K. PONNIAN : சேர்மன் அவர்களே, கனம் தொழிலாளர் அமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கும் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துகளைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தொழிலாளர் சமுதாயத்திலேயே மிகவும் கீழ்த் தட்டில் உள்ளவர்கள் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளியும், காப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளியும்தான். கடந்த பத்து வருட ஆட்சிகாலத்தில் எவ்வளவோ சட்டங்கள் போட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இவர்களுடைய நியாயமான குறைபாடுகள்கூட நீக்கப்படவில்லை. உதாரணமாக டெக்ஸ்டெயில், சிமிண்டு முதலிய தொழில்களை எடுத்துக்கொண்டால் இன்றைய தினம் இருக்கும் விலைவாசிகளை உணர்ந்து வேஜ் போர்டு என்று நியமித்து வேஜ் போர்டு சிபார்சுகளையும் அமுலுக்குக் கொண்டு வருகிற நிலைமை இருக்க காப்பி, தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இன்றைய தினம் எவ்வித வசதியும் இல்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள் என்றால் இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. குறிப்பாக சமுதாயத்திற்கு மிகவும் அத்தியாவசியமான சகாதாரம், கல்வி, ஆஸ்பத்திரி, விளக்கு போன்ற வசதிகள் கூட இல்லாமல் அவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள் என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏதோ சட்ட திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறோம் என்று பெருமிதம் கொள்ளலாமெய்யொழிய மெஜாரிடி தோட்ட முதலாளிகள் தொழிலாளர்களுக்கு அடிப்படையாக சட்டப்படி செய்துகொண்டிருக்கவேண்டிய கடமைகளை, வசதிகளை, சேவைகளைக் கூடச் செய்வதில்லை. ஒவ்வொரு பாடியிலும் அவசியம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் வசிக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுகிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்தை எடுத்துக்கொண்டால் ஒவ்வொரு எஸ்டேட்டிலும் 2, 3 டிவிஷன்கள் இருக்கின்றன. ஒரு டிவிஷனுக்கும் மற்றொரு டிவிஷனுக்கும் 1½ மைல் தூரம் இருக்கின்றன. அந்தப் பிரதேசத்தில் வருஷத்தில் ஆறு, ஏழு மாதம் மழை. குழந்தைகள் பள்ளிக்குப் போவதில்லை. சிங்கோனா பிரதேசத்தில்கூட சரியான முறையில் குழந்தைகளுடைய கல்விக்காகப் பள்ளிக்கூடங்கள் நடைபெறவில்லை. லேபர் ஸ்கூல்கள்கூட சரியான முறையில் நடக்காது இருப்பதைப்பற்றி கவனித்து இதைச் சீர் திருத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு ஆள் சேர்க்கும் காலத்தில் ஒரு குடும்பத்திற்கு 2½ நபர் என்று எடுத்தோம். அப்புறம் 1½ என்று ஆயிற்று. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமை என்னவென்றால் ஒரு குடும்பத்தில் இருக்கக்கூடிய எபிள்பாடி டிபென்டெண்டுகள் இருந்தாலும்கூட தோட்ட முதலாளிகள் இவர்களுக்கு வேலை கொடுக்காமல் காஷுவல் வொர்க்கர்ஸ்களிடம் காண்டிராக்டர்களைக் கொண்டு வேலை வாங்கி வருகிறார்கள். இதைத் தடுத்து எபிள்பாடி டிபென்டெண்டுகளுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம் நாட்டிலே வீதிகள் தோறும், வீடுகள் தோறும் விளக்குக் கொண்டு வந்து விட்டதாகப் பெருமை கொள்கிறோம். ஆனால் இந்தத் தேயிலை, காப்பி தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வசிக்கின்ற டிவிஷன்களில் வீதிகளுக்குக் கூட பாடிகளுக்குக் கூட விளக்குக் கிடையாது. எங்களுக்கு வீட்டுக்கு விளக்கு வேண்டும் என்பது இல்லை. இராக்காலங்களில் நாங்கள் துஷ்ட மிருகங்களிடமிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே வருகிற பாதை, பாடிக்கு முன்பாக—லையன்களின் முற்றத்திலாவது விளக்குப் போட்டுக்கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு டிவிஷன் என்றால் 200 பேர்கள், 300 பேர்கள் வசிப்பார்கள். இங்கே பத்து அல்லது 20 லைன்கள் இருக்கும். வழி பாதை, பாடிகளுக்கு முன்னால் விளக்குப் போட்டுக்கொடுப்பது மிகமிக அவசியம்.

பல யூனியன்களின் சிபாரிசுப்படி சிக்கன பெனிபிட் திருத்தி அமைக்கப் பட்டது. இதற்கு ஏற்றபடி மெடர்னிடி பெனிபிட் அமைக்கப்பட்டது. இன்றையதினம் சிக்கன பெனிபிட் ஜாஸ்தியாகப் போயிருப்பதால் அதற்கு ஏற்றபடி மெடர்னிடி பெனிபிட்டையும் திருத்தி அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri K. Ponnian]

[21st April 1960]

அடுத்தபடியாக நாம் இப்போது வருஷத்திற்கு 7 நாள் லீவு கொடுத்திருக்கிறோம். இதை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் 30 நாள் வேலை தொடர்ந்தாற்போலச் செய்தால் தான் 1 நாள் லீவு கொடுக்கப்படும் என்கிறார்கள். அதனால் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வந்தும் பிரயோஜனம் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே 30 நாள் வேலை செய்தால் தான் ஒரு நாள் அவைல் பண்ணிக்கொள்ளலாம், 29 நாள் வேலை செய்தால் கூட ஒரு நாள் அவைல் பண்ணிக்கொள்ள முடியாது என்கிற அவைல் நிலையைப் போக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல நாம் போட்ட சட்டப்படி கங்காணி திட்டத்தை ஒழித்து விட்டோம். இப்போது சூப்பரவைசர்கள், கோல் மேஸ்திரிகளைக் கொண்டு வேலை செய்கிறோம். இவர்களுக்கு ஒரே மாதிரியான சம்பளமும், மழை காலத்தில் இறங்கி வேலை செய்ய உடை, மழை கோடல் முதலியனவும் வழங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கோல் மேஸ்திரியும், சூப்பரவைசர்களும் ஒரே வேலைதான் செய்கிறார்கள். ஆகவே இவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் ஒரே விதமான சம்பளத்தை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக 1959-ம் வருஷத்திற்கு நாம் 4 பர்சென்ட் போனசு என்று சொல்கிறார்கள். இதர தொழில்களில் மிக அதிகமாகக் கொடுக்க, இங்கே நூற்றுக்கு நான்கு ரூபாய் என்பது மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்த்தாகவேண்டும். அப்போதுதான் என் போன்ற ஊழியன் வேலை செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். “அசெம் பனிக்ரூப் போய் ஒரு மாதம் ஆகிறது. என்ன ஆயிற்று போனசு பிரச்சனை” என்று அவர்கள் கேட்பார்கள். இதைத் தீர்த்தால்தான் மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்களுக்கு ஸ்லீப்பிங் ப்ளாங்கெட் வழங்குவது சம்பந்தமான பிரச்சனை, இதைப்பற்றி ப்ளான்டேஷன் முதலாளி, பாக்கடரி யில் கேட்டால் இல்லை என்கிறார்கள். சிப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் பாக்கடரி யிடத்தில் கேட்டால் அம்மாதிரி கொடுக்கவேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்களை வால்பாறை வந்து மானேஜ் மெண்டோடு நெகோஷியேஷன் செய்து வைக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டோம். அவர்கள் வந்தார்கள். ஆனால் இவர் பேச்சை அவர்கள் கேட்க வேயில்லை. வருஷம் வருஷம் முதற்கொண்டாவது சிப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் பாக்கடரி இது விஷயத்தில் முன்னாலேயே எச்சரிக்கையாக இருக்கும் படியாக கேட்டுக்கொண்டு எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் அளித்த தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்வதோடு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* Sri T. T. DANIEL: Mr. Chairman, Sir, while supporting this Demand I would like to refer to some points and draw the attention of the Government to them. I think it is highly necessary for our Government to conduct an economic survey in the State to find out the exact percentage of the educated and uneducated unemployment in our State. This can be effectively done through the agency of the municipalities, panchayats and the employment exchanges. From the answers given by the Hon. Minister on the floor of the House, we find that only a very small percentage of the educated and uneducated persons in our State register their names in the employment exchanges. This is partly due, I think, to the fact that under the present conditions, there is only facility for personal registration. In order to increase the number registering with these exchanges, I would like to suggest that registration by post should also be permitted. Perhaps it may be argued that there may be difficulties in the case of postal registrations as the candidates may not furnish all the information properly when they send their applications through post. To solve that difficulty I would suggest that

21st April 1960]

[Sri T. T. Daniel]

the mobile employment exchange units might be increased in number. When these mobile units visit the several villages in the districts periodically, the applicants who have sent their applications by post could be contacted and the particulars furnished by them verified. I would also suggest that the employment exchanges should take up responsibility for providing personnel for inter-district employment. At present though in some employment exchanges there is this provision, I do not think all the employment exchanges take upon themselves the burden to provide personnel for inter-district employment. This should be taken up by all the employment exchanges. They should try to get employment through the agency of other districts also. Then, if these employment exchanges are to work effectively, the Government should increase the number of clerks employed in those exchanges and also give some additional facilities for the Employment Exchange Officers, just as provision of jeeps for them to travel from place to place. This will also help them to get the persons who are without employment to register their names.

Sir, under the 'Subsidized Industrial Housing Scheme', for industrial workers a sum of Rs. 7.14 lakhs has been allotted under the Budget. I think this is a Centrally aided scheme. Whether the labourers and the employers are making full use of the amount is a question for the Government to consider. I think only a small amount is made use of. If there is any difficulty for the labourers getting the benefit of the entire allotment under the Scheme, Government should find them out and suggest to the Government of India to clear those difficulties.

Sir, I have been pointing out that so far as the road-workers are concerned in all the districts other than the transferred district, the Government have fixed a minimum wage for them. I represented this fact to the Hon. Minister on the floor of this House also several months back, and said that minimum wages must also be fixed for them in the Kanyakumari district. The Hon. Minister promised that very soon a notification would be sent so that the road-workers in that district might also get the minimum wages. I would also say that these workers are working under some handicaps. They are not supplied with proper implements. They do work on the road with blunt pick-axes, blunt spades that are given by the department. They should be supplied with better implements. The Government should also make arrangements to give them hats and slippers as they have to work mostly in the hot sun. These are absolutely necessary especially when they are engaged on tarring the road.

So far as the palmyra fibre workers are concerned, there are about 7,000 to 8,000 of them engaged in this industry. It is now being carried on, partly on a factory basis and partly on cottage industry basis. But even persons working within the premises of the factory do not get the benefits of the Factory Act. I would request the Government to enforce the factory laws at least in respect of those workers who work in factories. Even as the Government have passed an Act to improve the condition of workers engaged in the beedi industry, they should also study the conditions of workers engaged in the palmyra fibre industry and bring in a similar legislation to improve the condition of workers engaged in that industry. At present a worker in this industry working within the premises of a factory gets 10 to 11 annas only for eight hours of honest work. Sometimes they get only 6 to 8 annas. Persons working outside the factory do not even get 6 to 8 annas for eight hours of work.

[Sri T. T. Daniel]

[21st April 1960]

Regarding the workers engaged in the coir industry also, I have to make a few suggestions though the industry is now improving after the transferred territory was added on to Madras State. Now the Government is giving financial aid to the industry through the co-operative societies. The coir that is produced in that district has good market in the other districts and outside the State also. But the condition of the coir workers in the district is also very pitiable as those of the palmyra fibre workers. I suggest that the Government should fix minimum wages for the coir workers also.

Then, coming to the establishment of a rubber factory in the Kanyakumari district, I would like to point out to the Hon. Minister that very recently experts who came to the district examined the soil and other conditions and I believe they are satisfied that the district is quite suitable for rubber plantation and the starting of a factory. At present there is no rubber plantation and no factory worth mentioning. I would suggest to the Government to consider the possibility of constituting a Rubber Board for that district for improving rubber cultivation and for examining the possibility of starting a rubber factory.

Coming to the condition of labourers working in the rubber plantations, although their condition has improved to a great extent in several plantations, still there are some plantations where the employees are evading the labour laws. One kind of evasion is they do not provide the necessary medical facilities on the estates themselves. So far as these plantations are concerned, there should be a rigid rule that they should provide the medical facilities within the plantations themselves. Now I think in some plantations, the facilities are not given in the plantations themselves but some other agency outside is shown as a substitute for the aid they should provide within the plantations. As the labourers are not getting the aid on the spot, the labourers suffer a lot at times. I would suggest that for improving the condition of the plantation labourers, it must be the policy of the Government to insist upon the planters to provide the medical aid on the spot, in the estates themselves.

Sir, coming to the fatal accidents about which the Hon. Minister also referred, I would suggest that it is highly necessary to find out the exact number of fatal accidents occurring in our State. Our people are so illiterate. They do not even know that they will be getting some benefit if such fatal accidents are reported. Dependents of workers involved in such fatal accidents do not send correct reports to the concerned authorities. I would therefore request the Government to find out the exact number of fatal accidents.

Particularly I would say that so far as the palmyra climbers are concerned, often we come across instances of the palmyrah climbers falling from the palmyrah trees, but their families do not actually get any benefit worth mentioning. I hope this point also the Hon. Minister will consider and make necessary arrangements through his department to find out the exact number of fatal accidents that are occurring in our State.

Lastly, once again I would emphasise that the Government should be pleased to issue soon a notification, so far as the road workers of the Kanyakumari district are concerned, for fixing their minimum wages.

21st April 1960]

* SRI V. SUBBIAH : சேர்மன் அவர்களே, இந்த டிமான்டிஸ் மீது கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து நான் ஒரு சில குறிப்புகள் கொடுக்க விரும்புகிறேன். இந்த லேபர் ஆண்ட் பாக்டரிஸ் பற்றியுள்ள பல முக்கியமான பிரச்சனைகளைப் பற்றி மதிப்பிற்குரிய அங்கத் தினர்கள் பேசினார்கள். இருப்பினும் நானும் இதுபற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். எங்கள் பகுதியில், குறிப்பாக ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் சிவகாசி, சாத்தூர், கோவில்பட்டி போன்ற இடங்களில் மாட்ட் பாக்டரிகளில் பல லட்சக்கணக்கான பேர்கள் வேலை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அங்கு என்ன செய்கிறார்கள், எப்படி அந்த வேலையின் தரம் இருக்கிறது, அவர்களின் கூலி நிர்ணயம் என்ன என்பதையெல்லாம் எடுத்துப் பார்த்தால், அவர்களின் கூலியின் அளவு, வேலையின் தரம், வேலை செய்யக்கூடிய நேரம் இவைகள் எல்லாம் மிகவும் பரிதாபகமான நிலையில்தான் இருந்து வருகிறது. அரசாங்கம் நினைத்திருப்பது போல் அல்லாது, அவர்களின் கூலி விவசாயக் கூலிகளின் கூலியைவிட குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த நிலையை யொட்டி மற்ற ஏனைய ஜில்லாக்களிலும் பீடித் தொழில் போன்ற தொழில்களிலும் குறைத்திருப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். அங்கு, லேபர் ஆபீஸர்கள், பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் போன்றவர்கள் சரியானபடி கண்காணிக்க முடியாத அளவிற்குத்தான் அங்கு வேலை நடந்து வருகிறது. குறிப்பாக சொல்லப் போனால், சிறிய பெண்கள், மைனர்களாக இருக்கக்கூடிய ஆள்கள் இவர்களை எல்லாம் வேலை வாங்குகிறார்கள். வேலையில் டைம் டேபிள் ஏதாவது இருக்கிறதா? காலையில் 4 மணியிலிருந்து இரவு 8 மணி வரையில் வேலை வாங்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது. நிதர்சனமாக எனக்குத் தெரிந்தவரையில் பாக்டரிகளில் அப்படித்தான் நடந்துகொண்டு வருகிறது. இதற்காக அதிகாரிகள், ஒரு டிபார்ட்மென்ட் இவைகள் எல்லாம் இருந்தும் தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது உபயோகம் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. சட்டப் படி காரியங்கள் சரியாக அமுல் நடத்தப்படவில்லை. தொழிலாளர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தினால் எந்த வித உபயோகமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாக்டரிகளை எடுத்துக்கொள்வீர்களானால், எங்கள் ஊரில் பல மில்களும் பாக்டரிகளும் இருக்கின்றன. ஸ்பின்னிங் மில்ஸ், லீவிங் மில்ஸ், ஜின்னிங் பாக்டரிகள் இவைகளை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அவைகளிலிருந்து கூலியாளர்கள் வெளியே வரும்போது தலை, வாய், காத், மூக்கு, இவைகளில் எல்லாம் பஞ்சத் தூசி அடைந்து கொடுமான நிலையில்தான் அவர்கள் பாக்டரிகளிலிருந்து வெளியே வருகிறார்கள்—எட்டு, பத்து மணி நேரம் வேலை செய்துவிட்டு. ஆக, அந்த இடங்களில், சுகாதார வசதி, நவீன கட்டிட வசதி போன்ற வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க முடியாத அளவில் இன்று அரசாங்கம் இருக்கிறது புது மில்களில் “ஏர் கண்டிஷனிங்” போன்றவைகளை அமைத்திருக்கும். போது, பழைய மில்களிலும் அந்நிலையை உணர்பண்ண வேண்டும். மனிதனின் ஜீவித நாட்களின் பாதி நாட்களில் இங்குதான் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி வெகு நாட்கள் சுகாதார வசதியற்ற நிலையில் வேலை செய்யும்போது பலவித தொத்து நோய்கள் ஏற்படக்கூடிய நிலை அங்கு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. குறிப்பாக வைத்திய வசதியை எடுத்துக்கொண்டால் பாக்டரிகளில் எந்த விதமான வைத்திய வசதியும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பிரைவேட் பாக்டரிகளை வைத்துக் கொண்டு, எங்களிடமும் ஒரு டிஸ்பென்சரி இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு; யூனிட், சித்த வைத்திய மருந்துகளைக் கொடுக்கும் முறையில் தான் அங்கு நிலைமை இருக்கிறது. ரூரல் டிஸ்பென்சரி அளவிலாவது தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய ஆஸ்பத்திரிகள் அமைக்கப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு மில்லிலும் எம்.பி.பி.எஸ். படித்த டாக்டர்களை அமர்த்த வேண்டுமென்று சர்க்கார் உத்திரவிட்டு அது கண்டிப்பாக அமுல் நடத்தப்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தொழிலாளர்களிடையே தொத்து நோய்கள் ஏற்பட்டு, அவர்கள் கஷ்டப்பட நேரிடும். அடுத்தபடியாக, ஹெல்த் இன்ஸ்பெக்டர்கள் அடிக்கடி மில்களில் போய்ப் பார்வையிட வேண்டும். டி.எச்.ஓ. போன்றவர்கள் தலைமைக் காரியாலயத்திலேயே உட்கார்ந்திராமல் மில்களில் உள்ள நிலைமையைப் பார்க்க வேண்டும்.

[Sri V. Subbiah]

[21st April 1960]

அவர்கள் மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது மில்களுக்குச் செல்லும் நிலையை உண்டாக்குவதற்கு அரசாங்கம் தகுந்த உத்தரவுகள் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பாக்கடிகளில் உள்ள தொழிலாளர்களின் நிலையை இன்னும் கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்பார்களானால், அங்குள்ள மெஷினிகளுக்கு நல்ல முறையில் பாதுகாப்புக் கொடுக்கப்படாமல் அவைகளின் பல சக்கரங்களில் மற்ற பாக்கடிகளில் கை, கால் பட்டு தொழிலாளர்கள் பலர் அங்கவீனர்களாகப் போயிருக்கிறார்கள். அப்படி அங்கவீனர்களாகப் போனவர்களுக்கு என்ன நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படுகிறது என்று பார்த்தால், அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் நஷ்ட ஈடு மிக மிகக் குறைவாயிருக்கிறது. இளையதிலேயே அங்கவீனர்களானால் அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குப் பொருத்தமான விதத்தில் நல்லபடி நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படித் தகுந்த நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படாவிட்டால் அவர்கள் எதிர்காலத்தில் பிச்சை எடுக்கவேண்டியவர்களாகத்தான் ஆகிவிடுவார்கள். அதிகாரிகளின் கவனக் குறைவினால் தான் இந்த மெஷினிகளுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பு கொடுக்கப்படாமல் இருப்பது ஏற்படுகிறது என்று சொல்ல முடியும். மெஷினிகளில் பெல்ட் கவர் போன்றவைகளை மாட்டுகிறார்கள். இன்ஸ்பெக்டர்கள் அல்லது மேலதிகாரிகள் போய்விட்டால் அவைகளைக் கழற்றிப் போட்டுவிடுகிறார்கள். ஆக, அதிகாரிகளின் அலாக்கியதையால்தான் இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே, இதை எல்லாம் கவனித்து வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். அடுத்தபடியாக, வேஜஸ் ஆக்ட் என்று கொடுத்திருக்கிறோம். பெயரளவில்தான் அது இருக்கிறது. நாலு ரூபாய்க்குக் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு, இரண்டு, மூன்று ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். இதை நடைமுறையில், பல மில்களில் பல பாக்கடிகளில், பல மாச் பாக்கடிகளில் நாம் பார்க்கிறோம். ஆக அந்த ஆக்ட்டில் உள்ளதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை என்றால் அந்த ஆக்ட்டுக்கு என்ன அர்த்தமிருக்கிறது? பின் லேபர் கமிஷனர், அவர் கீழ் உள்ள பல சிப்பந்திகள், அதற்கு என்று ஒரு மந்திரி என்றெல்லாம் இருப்பதில் ஒருவித அர்த்தமும் கிடையாது. எனக்குத் தெரிந்த அளவில் எத்தனையோ இடங்களில் சட்டத்தை மீறிக் காரியங்கள் நடக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல, பயர்வொர்க்ஸ் இருக்கிறதே, தீபாவளிக்கு மத்தாப்பு, வாணங்கள் இவைகள் கொளுத்துகிறோமே, இந்த வேலையில் மிக மிகக் கண்காணிப்புடன் இருக்கவேண்டும். மத்தாப்புப் போன்ற பயர் வொர்க்ஸ் தயாரிக்கும் இடத்தில்தான் பல ஆக்ஸிடைன்ட்ஸ் நடக்கின்றன. பலர் கொல்லப்படுகிறார்கள். திடீர் திடீரென்று மருந்து அறைக்கும்போதும், பட்டறைகளில் மருந்து வைக்கும்போதும் பல அபாயங்கள் நேரிகின்றன. பலவிதமான விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. அப்படி விபத்துக்கள் ஏற்பட்டு, நூற்றுக்கணக்கான பேர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். இது எல்லோருக்கும் தெரியும். ரெயில்வே, ஆகாயவிமான விபத்துக்கள் பல ஏற்படுகின்றன. அதாவது தீ விபத்துக்கள். ஆகவே இப்படிப்பட்ட இடங்களில் எப்படி, எப்படி மருந்துகள் கலக்கப்பட வேண்டும் என்ற முறையைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். நகரங்கள், கிராமங்களை விட்டுவிட்டுத் தனித்தனியாக காடுகளில் மத்தாப்பு போன்ற வாணங்களைச் செய்வதற்கு அரசாங்கம் உத்தரவு இடவேண்டும். கண்டிப்பாக இது போன்ற நடவடிக்கைகள் எடுக்காவிட்டால், எதிர்காலத்தில் இந்தத் தொழிலுக்கே ஆட்கள் வர மாட்டார்கள் என்ற நிலை ஏற்படும். அடுத்தபடியாக, போனஸ். 45,000 ஜனத் தொகையுள்ள எங்கள் நகரத்தில் இரண்டு ஸ்பின்னிங் மில்ஸ், வீவிங் மில்ஸ் இருக்கின்றன. லக்ஷ்மி மில்லில் போனஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் லாயல் டெக்ஸ் டைல்லில் போனஸ் கொடுக்கப்படவில்லை. மீனாட்சி மில்ஸ் தியாகராஜ செட்டியாரின் மாணேஜ்மென்ட்டில் அந்த டெக்ஸ்டைல்ஸ் நடக்கிறது. அங்கு, போனசுக்காகச் சண்டை போடப்படுகிறது. தொழிலாளர்கள் கூடப் போடுகிறார்கள். அதற்காகப் பல நடவடிக்கைகள் தொழிற் சங்கங்களால் எடுக்கப்படுகிறது. இந்நிலைமை ஒரே ஊரில் உள்ள இரண்டு மில்களிடையே இருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்கம் அந்த மாணேஜ்மென்டானை அணுகித் தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமான முறையில்

21st April 1960]

[Sri V. Subbiah]

போனஸ் கொடுக்கப்படுவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். அதற்கு அரசாங்கம் மத்தியஸ்தம் செய்து வைக்க முன்வர வேண்டும். எத்தனையோ கோர்டுகள், ட்ரிப்யூனல்ஸ் இவைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. அதைவிட இந்த முறையில் சரியாக நடந்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று தெரிகிறது.

இன்ஷூரன்ஸ் கொடுப்பதைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பல பகுதிகளிலும் இன்னும் இந்தத் தொழிலாளர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் கொண்டுவந்ததாகத் தெரியவில்லை. பெரிய நகரங்களாக இருக்கின்ற கோவை, மதுரை போன்ற இடங்களில்தான் இந்தத் திட்டம் சரியான முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதே தவிர, நாலாயிரம் அல்லது ஐயாயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய இடங்களில் எல்லாம் இந்தத் திட்டம் இன்னும் சரியாக அமல் நடத்தப்படாமல் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை இந்த இடங்களில் எல்லாம் அமல் நடத்தவேண்டும். அப்போது தொழிலாளர்களுக்குத் திறமை ஏற்படும். அதன் காரணமாக உற்பத்தியும் பெருகும். அதோடு நம்முடைய எதிர்காலத்தையும் அவர்களைய எதிர்காலத்தையும் நன்கு கொண்டுவர முடியும். தொழிலாளர்கள் என்பது தேசிய சொத்தாக இருக்கவேண்டும். பெரிய நகரங்களில் மட்டும் இத்திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதால் எந்த விதமான பலனும் இல்லை. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் எங்கெல்லாம் இருக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் இந்தத் திட்டம் பெர்மனன்டாகக் கொண்டுவருவதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். இதையெல்லாம் செய்தால் தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டில் நல்ல முறையில் வாழ முடியும். அதோடு நம் நாட்டில் தொழிலாளர்களுக்கு இருக்கின்ற எல்லாக் குறைகளையும் போக்குவதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்கின்ற முறையில் இதன் பெயரில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI J. MATHA GOWDER : சேர்மன் அவர்களே, தொழிலாளர்கள் நல இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்திய நாடு முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டால், நமது சென்னை மாகாணம் தான் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல சட்டங்களை முதலில் அமுல் செய்திருக்கிறது என்பதைப் பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாம் சட்டம் செய்த பிறகுதான் இதர மாகாணங்களில் இதைப் பார்த்து பல சட்டங்களும் செய்ய முற்படுகிறார்கள். அண்மையிலேயே நாம் இயற்றிய ஹோட்டல் தொழிலாளர்கள் சட்டம், பீடித் தொழிலாளர்கள் சட்டம் இவைகளைப் பார்த்த பின்னால் மற்ற மாகாணங்களில் இம் மாதிரி சட்டங்கள் இயற்ற முன்வருகிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது நமது மாகாணம்தான் இம்மாதிரியான சட்டங்களைக் கொண்டு வருவதில் முதலில் இருக்கிறது என்பதை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இதே முறையில் நாம் தொழிலாளர்களுக்காக பல சட்டங்களைக் கொண்டு வரும்போது முதலாளிகள் தொழிலாளர்களை எவ்விதமெல்லாம் பழி வாங்கலாம் என்பதை அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்களும் சும்மாயிருந்து விடுவதில்லை. எப்படியாவது தொழிலாளர்களை வஞ்சம் தீர்க்கவேண்டும் என்று கருதி பல வழிகளைக்கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக சென்னையில் உழைக்கும் பத்திரிகையாளர்கள் சங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், சில பத்திரிகையில் வேலை செய்பவர்கள் இந்தச் சங்கத்தில் இருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்திற்காக பத்திரிகை நிர்வாகம் அவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தி வருகிறது. குறிப்பாக தினத்தந்தி பத்திரிகை நிர்வாகத்தில் நடந்துகொண்டிருப்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த நிர்வாகத்தின் கீழ் வேலை செய்கின்ற சிலர் உழைக்கும் பத்திரிகையாளர்கள் சங்கத்தில் இருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தின் அடிப்படையில் அவர்களின் மீது அன்றாடம் என்ன வெல்லாமோ நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக பத்திரிகை அச்சடிக்கக்கூடிய இடத்தில்தான் உதவி ஆசிரியர்கள் இருக்க வேண்டும் என்பது சாதாரணமாக இருக்கக் கூடிய ஒரு முறை. ஆனால்

10-30
a.m.

[Sri J. Matha Gowder]

[21st April 1960]

தினத்தந்தி பத்திரிகையில் என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்தால் பத்திரிகை அச்சடிக்கப்பட்டு வெளி வருவது சென்னையில். ஆனால் இதற்கான உதவி ஆசிரியர்கள் இருப்பது சேலத்தில். சேலத்தில் சப்-எடிட்டர்கள் என்ன செய்துகொண்டிருப்பார்கள் என்றே தெரியவில்லை. வேண்டுமென்றே உதவி ஆசிரியர்களைப்பற்றி வாங்குகின்ற முறையில் தான் சேலத்தில் இருக்கும் படியாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்குக்காரணம் இங்கு இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள் குறைவு என்று அவர்கள் கணக்கு காட்ட வேண்டும். இவ்விதம் ஏற்கனவே இதில் இருந்துகொண்டிருக்கிற தொழிலாளர்களைப் பற்றிவாங்குகின்ற முறையில் வேறு இடங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு, தன் சொந்தக்காரர்களையும், தனக்கு வேண்டியவர்களையும் கூப்பிட்டு வேலைக்கு வைத்துக்கொள்கிறார்கள். இவ்விதம் தொழிலாளர்களைக் குறைத்து பழி வாங்குகின்ற முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். குறிப்பாக இந்த நிர்வாகத்தின் கீழே கோழிப்பண்ணை நடத்துகிறார்கள். இதன் கீழ் இருக்கும் ஸ்டாப்-களை எல்லாம் சும்மா ரோல்லில் காண்பித்துவிட்டு பத்திரிகைத்தொழில் நடைபெற வேண்டிய ஆபீஸில் கோழிப்பண்ணை நடத்துவது. போன்ற வேலைகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பத்திரிகை நிர்வாகத்தைப்பற்றி விசாரணை நடந்தது. லேபர் கமிஷனரின் முயற்சியில் சென்ற மார்ச் மாதத்தில் கன்விலியேஷன் நடந்தது. அதில் இந்தப்பத்திரிகையின் சார்பில் சொல்லப் பட்டது என்னவென்றால், சேலத்தில் நாங்கள் பத்திரிகைசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப் போகிறோம், அதற்காகத்தான் உதவி ஆசிரியர்களை இங்கு வைத்திருக்கிறோம் என்று தெரிவித்தார்கள். இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் இந்த வேலை ஆரம்பிக்கப்படவில்லையென்றால் சேலத்தில் இருக்கின்றவர்களை மதராசுக்கு மாற்றிவிடுகிறோம் என்று எக்ரிமென்ட் செய்தும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த எக்ரிமென்ட் படி நடக்கவில்லை. ஆகவே இவர்கள்மீது நிச்சயமாக கமிஷனர் ரெக்கமென்ட் செய்து, அரசாங்கத்தால் பிராசிக்யூஷன் செய்யப்படவேண்டும். இந்த மாதிரியான வேலைகள் எல்லாம் தினத்தந்தி பத்திரிகையில் நடக்கிறது என்பதை மிகவும் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். “நாம் தமிழர்” என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் நடத்தும் இந்தப் பத்திரிகையில் வேலை செய்யும் தமிழர்களை வாட்டி வைக்கிறார்கள் என்பதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இந்த நிர்வாகத்தில் இருந்து பத்திரிகையாளர் சங்கத்தில் இருக்கக் கூடியவர்கள் ஏற்பட்டு பேர்கள். அது மட்டுமல்ல, ஒரு விசித்திரமான விஷயம். இவர்களுடைய ஆபீஸ், அச்சடிக்கக் கூடிய ஆபீஸ் எல்லாம் சென்னை மெளண்ட் ரோட்டில் இருக்கிறது, ஆனால் இவர்கள் உண்மையிலே செய்வது என்னவென்றால், மைலாப்பூரில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு, அதில் எந்த விதமான சுகாதார வசதிகளும் இல்லாத முறையில் தொழிலாளர்களை அடைத்துவைத்து வேலை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு நல்ல காற்று கிடையாது. தண்ணீர் கிடையாது. எந்த விதமான சுகாதார வசதியும் கிடையாது. சர்க்கார் ஜெயிலில் கூட நல்ல காற்று உண்டு, நல்ல தண்ணீர் உண்டு, இலவச சாப்பாடும் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே இலவச சாப்பாடும் கிடையாது. இவ்விதம் தொழிலாளர்களைப்பகல் பூராவும் கஷ்டப்படுத்துகிறார்கள். வேலைக்கு வந்தவுடன் அட்டன்டன்ஸ் ரெஜிஸ்டரில் கையெழுத்து வாங்கிவிட்டு அங்கே யிருக்கும் படி செய்து விடுகிறார்கள். இது எதற்காகச் செய்கிறார்கள் என்றால், எந்த விதத்திலாவது தொழிலாளர்களைப்பற்றி வாங்க வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்தோடுதான் தினத்தந்தி முதலாளி செய்து வருகிறார்கள் என்பதை நான் கனம் அமைச்சர் அவர்களின் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இம்மாதிரியான கஷ்டங்களைப் பொறுக்க முடியாமல் தொழிலாளர்களே வேலையிலிருந்து போய்விட்டால் நல்லது என்று இவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதல்லாமல் முதலாளி இவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டால் தொழிலாளர்களுக்கு கிராஜாட்டி கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். 12 ஆண்டு காலம் வேலை செய்த ஒரு தொழிலாளியை நீக்கினால் குறைந்தது 3,500 ரூபாய் அல்லது 4,000 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். இதைத்தவிர்ப்பதற்குதான் இம்மாதிரியான

21st April 1960]

[Sri J. Matha Gowder]

பல சங்கடங்களைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அமைச்சர் அவர்களுடைய ரூபகத்திற்குக்கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அதுமட்டும் அல்ல. இப்போது இதே பத்திரிகை முதலாளி தோட்டங்களிலும் இன்வென்ட் செய்ய ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள். தோட்டங்களில் பங்கு வாங்கியிருப்பதாகத்தெரிகிறது. இங்கு பிடித்த சனியன் இப்போதும் அங்கேயும் எங்கள் தோட்டங்களிலும் வந்து சேர்ந்து விடுமோ என்று பயப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. அங்கு என்ன வந்தாலும், அங்கு நாங்கள் இருக்கின்றோம் பார்த்துக்கொள்வதற்கு. அதிலும் இப்போது இருக்கின்ற சட்டத்தின் படி இதிலுள்ள கஷ்டங்களைச்சர்க்காரிடமோ, அல்லது நிர்வாகத்தினிடமோ சொல்ல வேண்டும் என்றால், இதற்காக அமைக்கப்படுகிற யூனியனில் 25 சதமானம் தொழிலாளர்கள் சேர்ந்திருந்தால்தான் சர்க்காரும் அவர்கள் சொல்லும் குறைகளை எடுத்துக்கொள்ளும். நிர்வாகமும் எடுத்துக் கொள்ளும் என்ற முறையிருந்து வருகிறது. இதனால் தனிப்பட்டவர்கள் எந்தவிதமான குறைகளையும் தெரிவிப்பதற்கு வழியில்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே தனிப்பட்டவர்களும் தொழிலாளர்களின் கேளை நடத்துவதற்கு சட்டத்தில் இடம் இருக்கின்ற முறையில் ஒரு அமென்ட்மென்ட் கொண்டு வரவேண்டுமென்றும் இதைத் துரிதமாகக் கொண்டுவந்து தொழிலாளர்களுடைய கஷ்டங்களைப்போக்க வேண்டும் என்றும் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருந்த ஜெனரல் எக்ரிமென்ட் 1961-ம் ஆண்டோடு முடிவடையப்போகிறது. மைசூரில் இருக்கின்ற தோட்ட முதலாளிகள் எல்லாம் இந்த எக்ரிமென்ட் முடிவடைகிற சமயத்தில் கூடி பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்காக தொழிற் சங்கங்களைக் கூப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கு எப்படியும் வேஜ் போர்டு வரத்தானே போகிறது, ஏன் இப்பொழுது பேச்சு வார்த்தை நடத்த வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேஜ் போர்டு எல்லோருக்கும் சேர்ந்து தான் வரும். அதற்காக இப்போது பேச்சுவார்த்தை நடத்தாமல் இருக்க வேண்டியதில்லை. ஆகவே உடனடியாக முதலாளிகளையும், தொழிற் சங்கப் பிரதிநிதிகளையும் அழைத்து, பேச்சுவார்த்தை நடத்தி எக்ரிமென்ட் ஏற்படுத்துவதற்காக வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக முன்பெல்லாம் தோட்டத்தில் வேலை செய்யக்கூடிய ஸ்டாப்களுக்கு ஸெர்வன்ட் அலவன்ஸ்ஸையும் சேர்த்து கணக்குப்பார்த்து அதிலிருந்து பிராவிடன்ட் பண்ணுக்கு பணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இப்போது திடீரென்று நிறுத்திவிட்டார்கள். இதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டாலும் சரியாகச் சொல்லுவதில்லை என்ற முறையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் சில தோட்டத்திலுள்ள நிர்வாகத்தினர், அதே போன்று தான் மெட்டர்னிட்டி பெனிபிட்-கொடுப்பதிலும், பிரசவகாலத்தில் கொடுக்கின்ற சம்பளத்தோடு சேர்த்து பிராவிடன்ட் பன்ட் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று சென்ற இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு அதை நிறுத்திவிட்டார்கள். அவர்களை ஏனென்று கேட்டால், “நாங்கள் அப்படித்தான் நிறுத்துவோம். மத்திய சர்க்காரிலிருந்து உத்தரவு வந்திருக்கிறது” என்று சொல்கிறார்கள். இது மத்திய சர்க்கார் பிராவிடன்ட் பன்ட், இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லை என்று கனம் அமைச்சர் ஒரு வேளை சொல்லக்கூடும். எப்படி இருந்தாலும் மத்திய சர்க்காருக்கு விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லவேண்டியது நம் கடமை. பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை பார்க்கும் உபாத்தியாயினிகளுக்கு மெட்ரனிட்டி பெனிபெட், பிராவிடன்ட் பன்ட் இவைகள் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் போது, தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு இவை இல்லை என்று சொல்வதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இதை கனம் அமைச்சர் கவனிக்க வேண்டும். பிராந்திய பிராவிடன்ட் பன்ட் கமிட்டி இருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டியில் இருக்கிறவர்களுக்கும் இந்த நிலைமை தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் யாரைக் கேட்பது என்று தெரியவில்லை. பிராவிடன்ட் பன்ட் கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்காவது இந்தக் கொள்கை தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கும் தெரியாத நிலைமையில் தோட்ட முதலாளிகள் இவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்பதைக்கனம் அமைச்சருக்குத் தெரிவிக்கிறேன்.

[Sri J. Matha Gowder]

[21st April 1960]

அடுத்தபடியாக, ஒவ்வொரு தோட்டத்திலிருந்தும் ஏராளமான தொழிலாளிகள் கராசவிடி வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். தோட்டங்களில் சீதோஷ்ண நிலை செளகரியமாக இல்லாதது, தொழிலாளர்களுக்கு வயது அதிகமாகிவிடுவது இவைபோன்ற காரணங்களால் அவர்கள் விலகி விட்டார்கள். ஒரு தோட்டத்தில் முன்பு 500 தொழிலாளர்கள் இருந்திருப்பார்களானால் இப்போது 300 தொழிலாளர்களுக்கு மேல் இருக்க மாட்டார்கள். 200 தொழிலாளர்கள் கராசவிடி வாங்கிக்கொண்டு போய் விடுகிறார்கள் என்றால், காரணம், வயதானவர்களையோ, கல்யாணம் செய்துக்கொண்டவர்களையோ யாரையும் முதலாளிகள் நிரந்தரத் தொழிலாளர்களாக ஆக்குவதில்லை. எல்லோரையும் டெம்பரரி தொழிலாளர்களாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். டெம்பரரி ஆட்களுக்கு முதலாளிகள் எந்தவிதமான கணக்கும் வைத்திருப்பதில்லை. ஏதோ ஸ்லிப் பில் எழுதிவைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு சட்டப்படி நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய சலுகைகள் கிடைக்காதபடி செய்வதற்காகத்தான் முதலாளிகள் இவ்வாறு செய்து வருகிறார்கள். 244 நாட்கள் வேலை செய்துள்ள தொழிலாளர்களுக்கு ப்ராவிடென்ட் பண்ட் கொடுக்க வேண்டும் என்று விதி இருக்கிறது. ஆனால், முதலாளிகள் இதை நடைமுறையில் அமல் நடத்துவதில்லை. அதே போல தாற்காலிக தொழிலாளர்களுக்கும் எந்த விதமான சலுகையும் கொடுப்பதில்லை. தாற்காலிக தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக முதலாளிகள் கணக்கு வைத்திருப்பதில்லை. நாம் ப்ராவிடென்ட் பண்ட் இன்ஸ்பெக்டர்களை வைத்திருக்கிறோம். அந்தத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக கணக்குகள் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று முதலாளிகளிடம் சொல்லுவதற்கு அந்த இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு அதிகாரமாவது கொடுத்திருக்கிறோமா என்று அந்த அதிகாரத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. அந்த இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு அந்த அதிகாரத்தையுமாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் கணக்கு வைத்திருக்க வேண்டுமென்று முதலாளிகளிடம் சொல்ல வேண்டும். இதற்கு சட்டத்தில் இடம் இல்லாவிட்டாலும் சர்க்கார் முதலாளிகளைக் கூப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்கள் அவர்களுடைய விடுமுறை நாட்களை நன்றாகக் கழிப்பதற்கு வசதி செய்து தருவதற்காக மகாபலிபுரத்தில் ரெஸ்ட் ஹௌஸ் கட்டப்படுகிறது என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. நீலகிரி போன்ற நல்ல இடங்களில் அவர்களுக்கு ரெஸ்ட் ஹௌஸ் அமைத்து விடுமுறை நாட்களை அங்கே சந்தோஷமாகக் கழிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். மேலும் அவர்களுக்கு இந்த வீடுகளை இலவசமாகக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும்.

கனம் அமைச்சர் விபத்துக்களைப் பற்றிக் கொடுத்திருக்கும் புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் விபத்துக்கள் அதிகரித்திருப்பது தெரியும். விபத்துக்களைத் தடுப்பதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு கூலி நிர்ணய போர்டு அமைக்கப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. வேஜ் போர்டார் ஒரு தாவாவில் எல்லா விஷயங்களையும் பரிசீலித்து ஒரு அவார்டு கொடுத்தால், முதலாளிகள் “அந்த அவார்டை அமல் நடத்த மாட்டோம்” என்கிறார்கள்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

முதலாளிகள் அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் நாம் என்ன நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியுமாம் லேபர் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு ஹைக்கோர்ட்டில் ரிட் பெடிஷன் போடப்படுகிறது. அதற்கு மேல் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகிறார்கள். எனவே வேஜ் போர்டை சட்டப்ரவமான அதிகாரம் உள்ள போர்டாக அமைக்க வேண்டும். நான் அதிகாரமுள்ள வேஜ் போர்டை வரவேற்கிறேன்.

21st April 1960]

[Sri J. Matha Gowder]

மேலும், ஒப்பந்தம் செய்து அவார்டில் குறிப்பிட்ட தொகையை யெல்லாம் இப்போது ரெவின்யூ கலெக்ஷன் மூலமாக வாங்குவதாக கனம் அமைச்சர் சொன்னார். அதை நான் வரவேற்கிறேன். சாதாரணமாக முதலாளிகள் எந்த அவார்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தொகையையும் உடனடியாகக் கொடுப்பதில்லை. அவர்கள் கொடுக்காவிட்டால் உடனே கோர்ட்டுக்குப் போவோம். எனவே அந்தத் தொகையை ரெவின்யூ கலெக்ஷன் மூலம் வாங்குவதை நான் வரவேற்கிறேன்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான ஆஸ்பத்திரிகளில் சரியான மருந்துகள் இல்லை. பெரிய தோட்டங்களில் தோட்ட முதலாளிகள் ஆஸ்பத்திரிகளில் சாதாரண டாக்டர்களை நியமிப்பார்கள். அந்த டாக்டர்கள் ஸ்பெஷலிஸ்டுகள் அல்ல. அந்த டாக்டர்கள் சாதாரண எம்.பி.பி.எஸ். டாக்டர்கள். சில தொழிலாளர்களுக்கு மூக்கு வலி, தொண்டை வலி, காது வலி போன்ற உபத்திரவங்கள் வந்தால், அவைகளுக்கு சிகிச்சை செய்யக்கூடிய போஸ்ட் ஷாப்களில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கும் டாக்டர்கள் அந்த ஆஸ்பத்திரிகளில் கிடைப்பாது. அந்த மாதிரியான நோய்களைக் கண்டுபிடித்து சிகிச்சை செய்வதற்கு சாதனங்களும் அந்த ஆஸ்பத்திரிகளில் இல்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான ஆஸ்பத்திரிகளில் எக்ஸ்ரே மீஷின் இல்லை. தொழிலாளர் அந்த ஆஸ்பத்திரியிலேயே ரொம்ப நாட்கள் இருந்தபிறகு அவன் செத்துப் போய்விடுவானே என்று முதலாளி பயப்படும்போது முதலாளி அவனை பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்புகிறான். அந்தத் தொழிலாளர் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் எக்ஸ்ரே எடுக்கப்பட்ட பிறகு திரும்பிவரும்போது இறந்து விடுகிறான். எனவே தோட்ட முதலாளிகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக வைத்திருக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளில் எக்ஸ்ரே இயந்திரம் போன்ற சாதனங்களும் நல்ல டாக்டர்களும் இருக்க வேண்டும். அது சாத்தியமில்லையானால் சர்க்கார் ஆஸ்பத்திரிகளில் இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கென லேபர் வார்டுகளை வைத்திருக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக தோட்டங்களில் ஓர்க்ஸ் கமிட்டி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். நடைமுறையில் ஓர்க்ஸ் கமிட்டி ஒன்றும் நடப்பதில்லை. (மணியடிக்கப்பட்டது).

I want only five minutes more, Sir.

MR. SPEAKER: The hon. Member has already taken about twenty minutes.

SRI J. MATHA GOWDER: ஓர்க்ஸ் கமிட்டியில் சாதாரண சின்னச்சின்ன விஷயங்களை யெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். அதற்காகத்தான் ஓர்க்ஸ் கமிட்டி வேண்டும் என்று சொல்கிறோமே தவிர தகராறுகளை விசாரிக்க அல்ல என்பதை முதலாளிகளுக்கு சர்க்கார் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ஒரு தோட்டத்தில் 12, 15 வருடங்கள் வேலை செய்துள்ள தொழிலாளர்கள் கூட நிரந்தரமாக்கப்படுவதில்லை. இதன் காரணமாக எத்தனையோ தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் எப்போதும் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையை மாற்றக்கூடிய வகையில் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும். மேலும் தொழிலாளர்களை முதலாளிகள் அனாவசியமாக எல்லாம் ஸஸ்பென்ட் செய்கிறார்கள். ஸஸ்பென்ஷன் காலத்தில் அவர்களுக்குக் கூலி கிடைப்பதில்லை. தொழிலாளிகளை ஸஸ்பென்ட் பண்ணுவதற்கு முதலாளிகள் தகுந்த காரணம் காட்ட வேண்டும் என்று விதிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI S. M. ANNAMALAI: சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த இலாகாவை வகிக்கக் கூடிய அமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் நல்லவர், உண்மையிலேயே தொழிலாளர்களுக்காக நல்லது செய்யக் கூடியவர் என்று சொல்லப்படக் கூடியவர். அவர் தந்திருக்கக் கூடிய அறிக்கையைப்

[Sri S. M. Annamalai]

[21st April 1960]

பார்க்கும்போது இவர் தொழிலாளர்களுக்காக என்ன செய்திருக்கிறார் ; தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச கூலியை எவ்வாறு நிர்ணயித்திருக்கிறார் என்பதைப் பார்க்கும்போது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் சட்டமன்றத்தில் நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும் போது இது ஒரு குறைந்த பட்சக் கூலியே தவிர, அதிகமாக அந்த விதிங்களை வைத்து வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் மற்ற மசோதாக்களைக் கொண்டு வரும்போது, மற்றத் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த பட்சக் கூலி என்று சொல்லும்போது அதற்கென்று ஒரு கமிட்டியை நியமித்து அதன் மூலம் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து எந்தெந்த இடத்தில் எந்தெந்த தொழிலாளர்களுக்கு எவ்வளவு கூலி என்று அடிப்படையை உணர்ந்து அதன் மீதுதான் “மினிமம் வேஜஸ்” நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி எந்தக் கமிட்டி நியமித்தார்கள் ? யார் விசாரித்தார்கள் ? பள்ளாணி கமிஷன் கூட இவர்களுக்குக் குறைந்த பட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. கண்துடைப்புக்காக வேண்டி இந்த “மினிமம் வேஜஸ்”

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் “செக்ஷன் 5 ஆப் தி மினிமம் வேஜஸ் ஆக்டை”ப் பார்க்க வேண்டும். இரண்டு விதமான வகையில் நிர்ணயம் செய்ய முடியும். ஒன்று, கமிட்டி அமைப்பது. இரண்டாவது, அபிஷ்யஸ் நோடிபிகேஷனை கெஜட்டில் போட்டு அப்ஜக்ட்ஷன் கேட்பது.

SRI S. M. ANNAMALAI : மற்றத் தொழிலாளர்களுக்கு கமிட்டியை நியமித்து விசாரணை செய்கிற போது நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை ஏறத்தாழ 24.7 சதவிகிதம் உள்ள இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு, இந்த மாநில மக்களுடைய ஜனத்தொகையில் ஏறத்தாழ 75 லட்சத்துக்கு மேல் உள்ள தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த பட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்கும்போது கெஜட் நோடிபிகேஷன் கொடுத்து நிர்ணயிப்பது என்பது உண்மையிலேயே ஒப்புக்கொள்ள முடியாத விஷயம் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கெஜட் நோடிபிகேஷனைப் படித்தால், மாடு இல்லாமல் ஏர் உழுகிறவர்களுக்கு ஒன்றேகால் ரூபாய் என்றும், கிரேடு 1 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு ரூபாய் என்றும், கிரேடு 2 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு 87 நேயு பைசே என்றும், “நான் அடல்ஸ்”-க்கு 75 நேயு பைசே என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நடவு நடுவதற்கு வேண்டுமானால் 14 அணை கூலி நிர்ணயம் நியாயமென்று ஒப்புக்கொள்கிறேன். மற்ற கூலிகளின் நிர்ணயத்தை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. மாடு வைத்துக்கொண்டு ஏர் ஒட்டுகிறவனுக்கு என்ன கூலி, கட்டி அடிப்பதற்கு என்ன கூலி, தான் உதறுவதற்கு என்ன கூலி நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் ? ஏன் இந்த சர்க்கார் குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்கப் பார்க்கிறார்கள், அல்லது நிர்ணயித்தார்கள் என்றுகேட்க ஆசைப்படுகிறேன். விவசாயிகளுக்குத் தரோகம் செய்யும் முறையில் கெஜட் நோடிபிகேஷன் கொடுத்திருப்பதை நான் களம்பூர் விவசாயச் சங்கத்தின் சார்பாக ஆட்சேபணை கிளப்பியிருந்தேன். அதனால் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு யாதொரு நன்மையும் கிடையாது. இவர்களுக்குக் கூலி நிர்ணயம் செய்யும் போது மற்றக் கூலிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்து சலுகை காட்ட வேண்டுமென்று ஆட்சேபணை செய்திருந்தேன். அந்த ஆட்சேபணையாகிலும் உண்மையிலேயே கவனிக்கப்பட்டதா என்றால், கிடையாது. குறிப்பிட்ட 6 வார காலத்திற்குள் ஆட்சேபணை செய்திருந்துங் கூட அதைக் கவனிக்கவில்லை.

இப்போது இந்த மாநிலத்திலே உள்ள விவசாயிகளுடைய “பர் காபிடா இன்கம்” 104 ரூபாய் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது கூட இந்தியத் துணைக்கண்டத்திற்குப் பூராவும் கணக்கெடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தனியாகக் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் 50 அல்லது 60 ரூபாய்தான் இருக்கும். இப்படி ஒரு குறைந்த வருவாயில் இருக்கும் ஒரு பெரிய சமுதாயத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு வர, அவர்களுடைய பொருளாதாரத்தை உயர்த்த அமைச்சர் அவர்கள்

21st April 1960]

[Sri S. M. Annamalai]

என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்று பார்த்தால் ஒன்றுமே கிடையாது. அவர்களுக்கு வீட்டு மனைகள் இதுமாக வழங்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹவுசிங் ஸ்கீம் என்ற புத்தகத்தில் ஹரிஜன அபிவிருத்தி என்ற தலைப்பின் கீழ்ப் பார்த்தால், ஏதோ ஓரளவுக்கு ரூபாயை ஒதுக்கி வீட்டு திட்டித்துக்கொள்ளலாம் என்று பார்ப்பதைப்போல தான் இருக்கிறது. அடுத்த ஆண்டில் அமைச்சர் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட அறிக்கையைச் சட்ட மன்றத்தில் வைக்கும்போது கிராமப்புறங்களில் உள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு இவ்வளவு வீட்டு மனைகள் வாங்கித் தரப்படின்; இவ்வளவு வீடுகள் கட்டித்தரப்படின்; இந்த அளவு அவர்கள் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கான புள்ளி விவரத்தைத் தருவார்களேயானால் உண்மையிலேயே நான் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்வேன்.

அடுத்தபடியாக நெசவாளத் தொழிலாளர்களுக்காக 1959-ம் ஆண்டில் இந்தச் சட்டமன்றத்தின் மூலமாக ரிபேட் தொகை என்று ஏறத்தாழ 81 லட்சம் ரூபாய் சாங்க்ஷன் செய்யப்பட்டது. பட்ஜெட்டைப் பார்த்தால் முன்னாலே ரிபேட் தொகை பாக்கிக்காக வேண்டி 65 லட்சம் ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு, மீதம் இருக்கும் 16 லட்சம் ரூபாயும் சப்-மென்டரி டிமாண்டில் 18 லட்சம் ரூபாயும் ஆக 34 லட்சம் ரூபாய்தான் ரிபேட் தொகையாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கைத்தறி நெசவாளத் தொழிலாளர்களுக்கு அம்பர் சர்க்காவில் பயிற்சி கொடுக்க 28 மாடல் சென்டர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு 1,400 பேர் பயிற்சி பெறுகிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ஹாண்ட்லர் கோவாப்பரேடிஸ் டிமாண்ட் வருகிற நேரத்தில் இதைப்பற்றியெல்லாம் சொன்னால் விவரங்கள் கொடுக்க முடியும்.

SRI S. M. ANNAMALAI: அந்த டிமாண்ட் வருகிறபோது எனக்குப் பேச வாய்ப்பு கிடைக்கிறதோ இல்லையோ தெரியாது. இதிலேயும் அதைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு ஹவுசிங் ஸ்கீம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டில் பாரக்குப் போது வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் இந்தத் தொழிலாளர்களுக்காக ஒரு வீடுகூடக் கட்டப்படவில்லை. குறிப்பாக, வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள நெசவாளர்களுக்குச் சொந்த வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்க சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவில்லை. மற்ற டிமாண்டுகளில் வட ஆற்காடு மாவட்டம் புறக் கணிக்கப்பட்டிருப்பது போலவே இதிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மின்சாரத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், இதுவரை ஏறத்தாழ 12 சங்கங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யப்போவதாக நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு அடிப்படையான காரணங்கள் இருக்கின்றன. கோரிக்கைகள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும், ஏதோ ஒரு சில அதிகாரிகள் அந்தத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும், மற்றும் அதில் முக்கிய அங்கம் வகிக்கின்றவர்களையும் வேண்டுமென்றே மாற்றி, உத்தியோகத் தாழ்வு தந்து, அடிக்கடி தொந்தரவு கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள், என்ற காரணத்தை வைத்துத்தான் அவர்கள் பெரிதாகக் காட்டி, அடிக்கடி வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடிய அளவுக்கு ஸ்ட்ரைக் நோட்டீஸ் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். மின்சார இலாகாவிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் “ரிகன்லிலியேஷனுக்கு” ஒத்துக்கொண்டு கூட, லேபர் கமிஷனர் சென்று சமாதானம் செய்து வைத்து, எந்த எந்தக் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று சமாதானம் செய்தும் கூட, அதை உண்மையிலேயே அமுல் நடத்தாமல், வேண்டுமென்றே அதைத் தகர்த்தெறிய வேண்டுமென்ற முறையிலே அதிகாரிகள் போட்டிச் சங்கம் ஏற்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு இன்றைக்குத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை இருக்கிறது. போட்டிச் சங்கம் என்பது மற்ற தொழிலாளர்களிடத்தில் இருக்கலாம். ஆனால், மின்சாரத் தொழிலாளர்களிடத்தில் போட்டிச் சங்கம் இருக்குமானால், உண்மையிலேயே இந்தச் சர்க்காருக்கு தொழிலாளர்களைக் கொலைக்கு ஆளாக்கிய குற்றம் ஏற்படும். மின்சார இலாகாவிலே இரண்டு போட்டிச் சங்கங்கள் இருந்து, ஒருவருக்கொருவர்

[Sri S. M. Annamalai]

[21st April 1960]

மாறுபட்ட கருத்து இருக்கலாம். அதன் காரணமாக ஒருவன் லேனிலே ஏற்கொண்டிருக்கும்போது ஸ்விட்சை “ஆன்” செய்துவிட்டால் அவனுடைய வாழ்க்கையே போய்விடும். அங்கே பொதுவுடைமைக் கட்சியின் கீழ் ஒரு சங்கம் இருக்கிறது என்பதற்காக, காங்கிரஸ் கட்சியிலே ஒரு போட்டிச் சங்கத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று அந்த உத்தியோகஸ்தர்களும் உடன் இருந்து ஆரம்பிப்பார்களானால், அது பல தொழிலாளிகளுடைய வாழ்க்கையைப் போக்கிவிடக்கூடிய நிலையை உண்டாக்கும். அப்படிப்பட்ட போட்டிச் சங்கத்தை உண்டாக்கக்கூடாது. இதில் அமைச்சர் அவர்கள் தலையிட்டு ஆவன செய்யவேண்டும்.

லேபர் கமிஷனர் அவர்கள் சமாதானம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நேற்று கூட பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அதைக் கூடுமானவரை சீக்கிரத்தில் பாசலீனை செய்து, மன்சாரத் தொழிலாளர்களுக்கு உண்டான குறைகளை நல்ல முறையிலே நக்கவேண்டும். பொதுவுடைமைக் கட்சியின் கீழ் இருக்கும் தொழிற் சங்கம்தான் வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொடுக்கிறது என்று, வேண்டுமானால் அமைச்சர் அவர்களும் ஆளும் கட்சியின் சார்பாக குற்றம் சாட்டலாம். ஆனால், சும்ப்கோணத்தில் நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தத்தைப் பார்த்தால், மலசார இலாகா கார்ப்பரேஷனுக்குத் தலைவர் யார் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சற்று சந்தித்துப் பார்க்கக் கோருகிறேன். கார்ப்பரேஷன் சொந்தக்காரர் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த சட்ட மன்ற உறுப்பினர். அங்கேயிருக்கும் தொழிற் சங்கம் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த தொழிற் சங்கம். இப்படியிருக்கும் தொழிற் சங்கம் அவர்களுடைய கோரிக்கைகளைக் கொண்டு அதற்காக வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள் என்றால், அதனுடைய கோரிக்கைகள் என்னவாயிற்று என்று அமைச்சர் அவர்களைத் தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மற்ற தொழிற்சங்கங்கள், மிஸ்சர் இலாகாவில் இருக்கும் தொழிற்சங்கங்கள் வேண்டுமானால் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் கீழ் இருக்கலாம். ஆனால், காங்கிரஸ் கட்சியின்கீழ் இருக்கும் தொழிற்சங்கத்தின் கோரிக்கைகள் என்ன ஆயிற்று என்பதைச் சந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

இதைப்போல் அடிக்கடி வேலை நிறுத்தம் ஏற்படுகிறது. பேட்டைவாய்த் தலையில் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அங்கு 45 பேர்களைக் கைது செய்திருக்கிறார்கள். குந்தாவில் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அங்கும் பல பேர்களைக் கைது செய்தார்கள். சும்ப்கோணத்தில் வேலை நிறுத்தம் செய்ததில், அங்கும் இந்த அரசாங்கம் 65, 70 பேர்களைக் கைது செய்திருக்கிறார்கள்.

அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கும் புத்தகத்தில் பார்த்தால், தொழிற் தகராறுகள் ஏற்பட்டதன் காரணமாக “லாஸ் ஆப் மான் பவர்” அதிகமாகியிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. தொழிற் தகராறுகள் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக்கொண்டு வருகின்றன. தொழில் உறவு இந்த மாநிலத்தில் நன்றாக இல்லை. 1957, 1958, 1959-ம் ஆண்டுகளில் ஸ்ட்ரைக்குகளும் லாக்-அவுட்களும் ஏற்பட்டிருக்கும் எண்ணிக்கை பற்றி கொடுத்திருக்கும் புள்ளி விவரத்தைப் பார்ப்போமானால், ஸ்ட்ரைக்குகள் வேண்டுமானால் குறைந்திருக்கலாம். ஆனால், அந்த மூன்று ஆண்டுகளிலும், “லாஸ் ஆப் மான் பவர்” அதிகமாகியிருக்கிறது என்று பார்க்கிறோம். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்க முடியும். ஒன்று—பெரிய தொழிற்சாலைகளில் வேலை நிறுத்தம் அதிகமாக இருக்க முடியும். அல்லது அதிக நாட்கள் லாக்-அவுட்கள் இருந்திருக்க முடியும். ஸ்ட்ரைக் குறைவாக இருந்தாலும் “லாஸ் ஆப் மான் பவர்” அதிகமாக இருந்துகொண்டு வருகிறது. இதைப்பார்த்தால், நம்முடைய மாநிலத்தில் உண்மையிலேயே தொழில் உறவு நல்ல முறையில் இருக்கிறதா என்றால், கிண்டலே கிடையாது. தொழிற் தகராறு நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக்கொண்டே வருகிறது. இதைத் தயவு செய்து அமைச்சர் அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். தொழிற் தகராறு இருந்தால் அது நாட்டின் முன்னேற்றத்தையே கெடுத்துவிடும். குறிப்பாக, சர்க்கார் கையிலே இருக்கும் மின்

21st April 1960]

[Sri S. M. Annamalai]

சார இலாகா போன்ற இலாகாக்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையிலாவது, உடனடியாக முதலாளிகளையும், தொழிலாளிகளையும் வரவழைத்து, அவர்களுக்குள் ஒருவித ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தவேண்டியது அவசியம்.

“பேடல் ஆக்ஸிடென்ட்ஸ்” ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்கிறபோது, இந்திய துணைக் கண்டம் பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டால், மற்ற எல்லா மாநிலங்களையும்விட நம் மாநிலத்தில்தான் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது “பேடல் ஆக்ஸிடென்ட்ஸ்” டைப் பொறுத்த வரையில் என்று சொன்னார்கள். “பக்கத்து லீட்டுக் காரர்களைப் பாருங்கள், அவர்கள் அதிக அக்கிரமம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள், நான் பரவாயில்லை, ஏதோ அக்கிரமத்தைக் குறைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்வதில் பயன் இல்லை. கூடுமானவரை “பேடல் ஆக்ஸிடென்ட்ஸ்” டைத் தபவுசெய்து குறைக்கவேண்டும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஆக்ஸிடென்டுகள் நடக்காமல் இருக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு சர்க்காரோ அல்லது சர்க்காரைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களோ நல்ல நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும்.

நாளுக்கு நாள் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது என்பது அமைச்சர் அவர்கள் இதுபற்றித் தந்திருக்கும் புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது. வேலை தேடித்தரும் அலுவலகங்களுக்குச் செல்லும் தொழிலாளர்கள் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை அந்தத் துணைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஒரு முறையை ஏற்படுத்தியிருப்பதன் காரணமாக வேலையில்லாமலிருக்கும் தொழிலாளிகள் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை அங்கு சென்று புதுப்பித்துக்கொள்ளாத காரணத்தால், வேலையில்லாதோர் புள்ளிவிவரம் மிக மிகக் குறைகிறது. இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை அந்த அலுவலகத்திற்குப் போகவேண்டுமே என்பதற்காக ரெஜிஸ்தர் செய்யாமல் இருந்துவிடுகிறார்கள். பதிவு செய்துகொள்ளாமலிருக்கும்போதே வேலையில்லாதோர் எண்ணிக்கை இவ்வளவு அதிகமாக நாட்டில் இருக்கிறதென்றால், அதை அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக்கொண்டே போகிறது. லாஸ் ஆப் மான் பவரூம் அதிகமாகிக்கொண்டே போகிறது. நம்முடைய மாநிலம் முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறது என்று சொல்கிற இந்தச் சமயத்திலே இது நாட்டுக்கு நல்லதா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI M. S. SELVARAJAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொணர்வந்திருக்கும் தொழிலாளர்-தொழிற்கால மான்யத்தை நான் வரவேற்கிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு இல்லாத ஒரு வார்ப்பு, இந்தத் தொழிலாளர், தொழில் துறையை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய அமைச்சர் அவர்கள் தொழிற் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து, பல காலம் தொழிலாளர்-தொழில் நடத்தக்கூடிய நிர்வாகிகள் இவர்களுக்குள்ள உறவு முறைகளைப்பற்றியும், தொழிலாளர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களையும் நன்கு தெரிந்தவராக இருக்கிறார். அவர்கள் தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்த காலத்தில், கோரிக்கை கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தவர்கள் நிர்வாகி ஆகி, இரு தரப் புக்கும் மத்தியஸ்காகி, ராஜ்யத்தின் நல புலன்களைக் கவனிக்கக்கூடிய துறையை ஏற்ற பிற்பாடு, அவர்களுக்கு முன்பு கிடைத்த அனுபவம் பெரிதும் உபயோகமாகிறது. அந்த நிலையில், மற்ற ராஜ்யங்கள் நம்மைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு இந்தத் துறையில் பல்வேறு முன்னேற்றமான சட்ட திட்டங்களை நாம் செய்திருக்கிறோம். சில சட்ட திட்டங்களை மற்றவர்களுக்காக மன்னோடையாகக் கூட நாம் இயற்றியிருந்தாலும்கூட, அவைகளைப் பின்னாக்க அமல் நடக்கவேண்டிய அளவுக்குக் காலம் காழ்த்தவேண்டிய அவசியம் எற்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் வேறு சில ராஜ்யங்கள் நம்முடைய முற்போக்குக்கு முட்டுக்கட்டையாகக்கூட இருக்கின்றன என்று நாம் சொல்லமுடியும்.

[Sri M. S. Selvarajan]

[21st April 1960]

பீடித்தொழிலாளர்களுக்கான சட்டம் சென்ற வருஷம் இயற்றப்பட்டது என்றாலும் வருகிற ஜூலை மாதம் வரையிலும் நாம் காலம் தாழ்த்த வேண்டிய அவசியத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது. இனியும் கூட, ஜூலை மாதத்தில் கூட நாம் அதை அமுல் நடத்த முடியுமா என்றால் அது நம்முடைய அண்டை ராஜ்யங்களெல்லாம் வரக்கூடிய வேகத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது.

பெண்களுக்குப் பேறு கால வசதிகள், இரண்டு மாத விடுமுறையோடு சம்பளமும் கொடுப்பது என்று இருந்த சட்டம், மூன்று மாதமாக ஆக்கப்பட்டு, இந்தத் தேசத்திலேயே முதன் முதலாக அந்தச் சட்டத்தை இயற்றி பெண் தொழிலாளர்களுக்கு அபயம் கொடுத்த பெருமை இந்த ராஜ்யத்திற்கு உண்டு. அத்தகைய அளவுக்கு ராஜ்யத்தில் சீரான நல்ல சட்டங்கள், தொழிலாளர்களுடைய நலன்களுக்கு இருக்கக்கூடிய நல்ல பல சட்டங்கள் வேகமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இந்த நிலையில் எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள், தொழில் துறையில் நல்லவிதமான அமைதி இல்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு நான் மாறுபாடான கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்களுடைய நலனை தேடிக்கொள்ளுவதற்கும், முதலாளிகள் தங்களுக்கரிய உரிமைகளை வற்புறுத்துவதற்கும் தொழில் கோர்டுகள் இருந்தாலும்கூட, இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த மட்டில், இந்தத் துறையிலே வேலையை ஏற்று நிர்வகிக்கக்கூடிய சிப்பந்திகளும் சரி, உயர்தர, அடித்தர உத்தியோகஸ்தர்களும் சரி, எந்த அளவுக்கெல்லாம் “கன்வல்லியேஷன்” சாத்தியமோ, எந்த அளவுக்கு சமரசம் சாத்தியமோ அந்த அளவுக்கு சமரசமாகத் தீர்த்துவைப்பதில் உள்ளனப்போடு, நல்ல மனச்சாட்சியோடு வேலை செய்கிறார்கள் என்பதை நான் பாராட்டிக் கடைமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த அளவுக்கு அவர்களுடைய உற்சாகம், தெம்பு இருக்கிறது. நாம் ஆற்றுகிற பணி நல்ல பணி என்ற நல்லெண்ணத்தோடு, நல்ல இருதயத்தோடு அவர்கள் வேலை செய்வதன் பலகை பல்வேறு ஜில்லாக்களில் திறக்கப்பட்ட தொழில் கோர்டுகளுக்கு செல்லக்கூடிய வாய்ப்பே மிகமிகக் குறைந்துவிட்டது. என்கேயோ ஓரிரு இடத்தில் தொழில் கோர்டுகளுக்குச் செல்லக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்றால், அது சட்ட ரீதியான பிரச்சனையத் தீர்ப்பதற்கு உரிய இடம் என்ற ரீதியிலே செல்லக்கூடிய நிலைமையாக இருக்கும். அந்த அளவுக்கு இந்த ராஜ்யத்தில் தொழில் அமைதி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது குறித்து நான் சந்தோஷமடைகிறேன்.

சமீபகாலத்தில் பல்வேறு துறைகளிலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயம் செய்ய சட்டம் செய்திருக்கிறோம். அதற்காக இன்னும் சில தொழில்களையும் தொகுத்து வைத்திருக்கிறோம். முக்கியமாக உப்புத்தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயம் செய்வதற்கென்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. இந்த ராஜ்யம் நீண்ட கடற்கரையைக் கொண்டது. உப்புத் தொழில் கணிசமான அளவுக்கு தொழிலாளர்களைக் கொண்டிருக்கிறது. எறத்தாழ 50,000 தொழிலாளர்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் உப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த ராஜ்யத்தில் தேசம் முழுவதற்கும் வேண்டிய உப்பில் நான்கில் ஒரு பாகம் தயாரிக்கக்கூடிய அளவுக்கு இந்தத் தொழில் ஒரு பெரிய தொழில். இந்தத் தொழில் வருஷம் முழுவதிலும் வேலை செய்வதற்குரிய தொழில் அல்ல. எறத்தாழ 8 மாதம், 9 மாதங்களுக்கு மேலாக வேலை கிடைப்பது என்பதில்லை. எட்டு மாதம், 9 மாதங்களில் அவர்களுக்குச் சேருகின்ற பணத்தை வைத்துத்தான், அவர்களுக்கு கிடைக்கின்ற கூலியை வைத்துத்தான் மீதி இருக்கக்கூடிய 3, 4 மாத காலத்தையும் கமிக்கவேண்டிய அளவுக்கு இருக்கிறார்கள். ஆகவே, குறைந்த பட்சக் கூலி நிர்ணயம் செய்கின்ற காலத்தில் இந்த அம்சத்தை கருத்தில் கொண்டு, 8 மாதம், 9 மாத காலத்தில் அவர்கள் தேடுகின்ற கூலியை வைத்துக்கொண்டு மழைக்காலத்தைப் தாக்கக்கூடிய அளவுக்குக் கணிசமான அளவுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயம் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்று நான் கருதுகிறேன். அதோடுகூட, இந்த ராஜ்யத்தின்

21st April 1960]

[Sri M. S. Selvarajan]

முயற்சியினாலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் முயற்சியினாலும் வேறு சில தேசங்களுக்கு இண்தோனேஷ்யா, ஜப்பான் போன்ற இடங்களுக்கெல்லாம் உப்பு சென்று வருவதற்கு, நம்முடைய நாட்டின் பொருள் அங்கெல்லாம் போய் விற்பனை ஆவதற்கு வேண்டிய வாய்ப்பை அரசாங்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையில் உப்புத் தொழில் ஒரு கவர்ச்சியான தொழில், லாபகரமான தொழில். இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு சிறு வயதிலேயே கண்ணை பாதிக்கக் கூடிய அபாயம் இருக்கிறது. நடு வெய்யிலில், உச்சி வெய்யிலில் அவர்கள் வேலையில் ஈடுபடுகிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு கால் புத்துவடுகிறது. கண்ணுக்கு நோடியாகப் பாய்கிறது அந்த உஷ்ணம். ஆகவே, இந்தத் தொழிலாளர்களுக்குக் காலுக்கு செருப்பு, பூட்ஸ் போன்ற வசதிகளும், கண்ணுக்கு கூலிங் கிளாஸ் போன்ற பாதுகாப்பு வசதிகளும் செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய குழுக்கள் சிபார்சு செய்து வருகின்றன. இந்த ராஜ்யத்தில் எங்கெங்கே உப்புத் தொழில் இருந்து வருகிறதோ, அந்தத் தொழில் துறையில் இது அமல் நடத்தப்படுவதற்குத் தக்க அதிகாரிகளைக் கொண்டு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதோடு கூட, இந்தத் தொழிலுக்குக் குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயம் செய்யும்பொழுது, நாள் கூலியாக நிர்ணயம் செய்வது சரியாக வராது. வாரத்திற்கு ஒருமுறைதான் கூலி பட்டுவாடா செய்யக்கூடிய முறை இருந்துவருகிறது. வாரத்தில் 6 நாட்களுக்குத் தான் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்களுக்கு வேலை. ஏழாவது நாள் அங்கு இருக்கக்கூடிய தலைமைக் கூலிக்கு கண்காணிக்கு தணைர் பாய்ச்சக்கூடிய வேலை ஒன்றுதான் இருக்கும். ஏழாவது நாள் பெரும்பாலும் விடுமுறையாகக் கருதப்படும். ஆகவே, வாரக் கூலி நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்தத் தொழிலிலே ஒரு அபாயம் உண்டு. உப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களுடைய வாழ்வைக் குலைக்க முதலாளிகள் குறுக்கு வழி ஒன்றைப் பின்பற்றி விடுவார்கள். தொழிலாளர்களில் ஒன்றிரண்டு பேர்களைப் பெரியவர்களாக்கி, அவர்களுக்கு தங்களுடைய மூல தனத்தைக் கொடுத்து, காண்டராக்ட் லிஸ்டம் அல்லது ஸ்வாமிபோக லிஸ்டம் என்று அமைத்து நடச்சி, தொழிலாளர்களில் ஒன்றிரண்டு பேர்களை முதலாளிகளாக்கி அவர்களைக் கொண்டு மற்றவர்களை அடிமை மாதிரி வேலை வாங்கக்கூடிய நிலைமை உண்டுபண்ணுகிறார்கள்.

“Wages to be fixed on the produce” என்று சிற்சில இடங்களில் இதுமாதிரி குறுக்கு வழியை பின்பற்றுகிறார்கள். வேறு சில முதலாளிகளும் இதுமாதிரி செய்வதற்கு முயற்சிப்பார்கள். அதுமாதிரி வசதி செய்துகொண்டால், தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டிய கண்சமான கூலி விகிதம் தகர்த்தெறியப்படும். அவர்களுக்கு சௌகரியமான கூலி கிடைக்காது. இந்தக் கஷ்டத்தை நீக்குவதற்கு காண்டராக்ட் லிஸ்டம் அல்லது ஸ்வாமிபோக லிஸ்டம் என்ற நிலைமையில் வேலையை நடத்தக் கூடாது என்று திட்டம் செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் துறையிலே பெரும்பாலும் “ஸ்டீலாக்” வருவதற்கில்லை. தூத்துக்குடி பகுதி நம்முடைய ராஜ்யத்தில் கணிசமான அளவு உப்புத் தொழிலாளர்கள் இருக்கக்கூடிய பெரிய இடம். ஏறத்தாழ 10,000, 15,000 தொழிலாளர்கள் அங்கே இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஆறுமுகநேரி, அதிராமப்பட்டினம், வேதாரண்யம், நாகர்கோவில் ஆகிய இடங்கள் முக்கியமாக உப்பு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பகுதிகள். தூத்துக்குடியில் இருக்கக் கூடிய உப்பளங்கள் பெரும்பாலும் மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமானது. மாகாண அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான நிலங்களும் இருக்கின்றன. தூத்துக்குடியை அடுத்த 18 மைலில் உள்ள ஆறுமுகநேரியில் 1948-ல் இந்த தேசத்தில் முதன்முதலாக மற்ரிஷம் சோஷலிச முறையில் இன்று அமைச்சராக இருக்கக்கூடிய திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் அன்று தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் தொழிலாளர்கள் பகுதியின் தலைவராக இருந்தபொழுது தேசத்தில் முதன் முதலாக கூட்டுறவு முறையில் அங்குள்ள 500 உப்புத் தொழிலாளர்களுக்கு, 60 வருஷகாலமாக

[Sri M. S. Selvarajan]

[21st April 1960]

17 லட்சாதிபதிகளின் கையில் இருந்த அந்தப் பாத்திகளின் உரிமையை அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தம் செய்துகொண்டு பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் லாபம் பெற்றுவந்த முதலாளிகளின் கையிலிருந்து நோகாமல், இரத்தம் சிந்தாமல் தொழிலாளர்கள் கைக்கு மாற்றி அமைத்த பெருமை அவருக்கு உண்டு. அப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்ட கூட்டு உப்புத் தொழிலாளர்களின் கூட்டுறவு சங்கம் இன்று பல துறைகளில் வளர்ச்சி அடைந்து பல நூற்றுக் கணக்கான ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கக்கூடிய நிலைமையைப் பெற்று இருக்கிறது. அதுபோன்ற நிலைமை வளர, வளர உப்புத் தொழிலில் வேலை நிறுத்தம் ஏற்படாமலே போய்விடும், மனித சக்தி வீணாகாமல் போய்விடும். அது போல எந்த இடங்களில் சாத்தியமோ தூத்துக்குடி போன்ற பல்வேறு பகுதிகளெல்லாம் எந்த அளவுக்குத் தொழிலாளர்களை கூட்டுறவு முறையில் கொண்டுவந்து, அவர்களுக்கு அரசாங்கம் எந்த அளவுக்கு எல்லா விதமான வாய்ப்பு, வசதிகளையும் கொடுத்து அவர்களுக்கு வேலை செய்வதற்கு வசதி செய்யமுடியுமோ அந்த அளவுக்கு இந்தத் தொழிலில் அமைதி நிலவும். எந்த விதமான வேலை நிறுத்தம் போன்ற சிரமங்களும் இல்லாமல் அந்தத் தொழில் முன்னுக்கு வருவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

உப்புத் தொழிலில் செஸ் நிதி வசூலித்து, அதை விநியோகிக்க மத்திய அரசாங்கம் சபையும் அமைத்திருக்கிறது. ராஜ்ய ரீதியிலும் சபை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சபை அமைத்து வசூலிக்கக்கூடிய செஸ் நிதியை எந்த அளவுக்கு உபயோகப்படுத்துவது என்பதற்குரிய வழிகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். செஸ் நிதியிலிருந்து குறைந்தபட்சம் 25 சதவிகிதம் தொழிலாளர்கள் நலனுக்காக ஒதுக்கவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

உப்புத் தொழிலில் ஆண்களும், பெண்களும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். உப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய பெரும் பகுதிகளில் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கலாம், ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கலாம். ஆனால் அங்கே உப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் கிடைப்பதில்லை. இந்தத் தொழிலாளர்கள் வியாதிக்கு உட்படுவது சகஜம். கண் எரிச்சல் ஏற்படுவது மிக சகஜம். இது போன்று கஷ்டப்படுகிற தொழிலாளர்கள் சிகிச்சை செய்துகொள்ளுவதற்கு, ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும், இந்த ஆஸ்பத்திரிகளில் ஒரு “விங்”, ஒரு பகுதி ஒதுக்கக்கூடிய அளவுக்கு மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து செஸ் நிதியிலிருந்து வசதி பெற்று செய்துகொடுப்பதற்கு இந்த ராஜ்ய அரசாங்கம் அதற்குரிய வழி செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதுதவிர, உப்பு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய இடங்களில் பெரும்பாலும் நம்முடைய ராஜ்யத் தேவைக்கு மீறி நாம் உற்பத்தி செய்தால், அந்த உப்பை வேறு பொருளாக மாற்றக்கூடிய நிலைமைக்கு, சேர்டா உப்பு தயாரிக்கக்கூடிய தொழிற்சாலைகள் நிறுவப்படுகின்றன. ஆறுமுகநேரியில் சோடா உப்பு பாக்டரி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சமீபகாலத்தில் வேதாரண்யத்திலும் சோடா உப்புத் தொழிற்சாலை நிறுவப்பட இருக்கிறது. ஆறுமுகநேரி பகுதியில் இயல்பாகவே உப்புத் தொழிலில் இருக்கக்கூடிய தூற்றுக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை வாய்ப்பை இழக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உப்புத் தொழிலில் குறைக்கப்பட்டு சோடா உப்புத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தப்படும்பொழுது, இயல்பாக உப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள் வேலையை இழக்கும்பொழுது, அவர்களுக்குக் கணிசமான கூலியிலே அந்தத் தொழிற்சாலையில் வேலை வசதி செய்துகொடுப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

21st April 1960]

[Sri M. S. Selvarajan]

ராஜ்யத்தில் சமீப நாட்களாக வேறு ஜில்லாக்களில் தொழிலாளர்கள் எந்தத் துறையில் வேண்டுமானாலும் வேறு ஜில்லாக்களில் இருக்கக்கூடிய “எம்ப்ளாய்மெண்டு எக்ஸ்சேஞ்சு” மூலம் தொட்டி ஏற்படுத்திக்கொண்டு, உதாரணமாக ஆசிரியர்கள் சேலம் ஜில்லாவிலே பற்றுக்குறையாக இருந்தால், திருநெல்வேலியிலிருந்து அங்கே அனுப்புவது என்ற நல்ல நிலை பின்பற்றப்படுகிறது. இலங்கையிலிருந்து இந்த ராஜ்யத்தில் தொழில் இமந்து வந்திருக்கக்கூடியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். “எவாகுவீஸ்” கூட வெளிநாட்டு பிரஜையாக இருந்தாலும், அவர்கள்பால் பரிவு காட்ட வேண்டுமென்று கடமை வாயிலாக இல்லாவிட்டாலும், நம்முடைய மனச் சாட்சி வாயிலாக அவர்கள் பால் பரிவு காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த நாட்டு பிரஜைகள் வேறு இடங்களிலிருந்து நிலை தவறி சிரமப்பட்டு இருக்க வந்திருக்கக்கூடியவர்களுக்கு நாம் வசதி செய்து கொடுப்பதற்காக, அவர்களுக்கு எந்தெந்தத் தொழிலில் பிளையாரிட்டி “பிக்ஸ்” செய்யவேண்டுமென்று அதற்குரிய வழி வகுக்க மத்திய அரசாங்கத்திடன் தொடர்பு கொண்டு இந்த அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்துசெய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதுபோலவே, நெய்வேலியிலும் சரி, சென்னை பக்கத்திலே உள்ள பெரம்பூர் கோச் தொழிற்சாலையிலும் சரி, அந்தப் பக்கத்தைச் சுற்றி இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் மத்திய சர்க்கார் பொருப்பில் நடக்கும் இங்கெல்லாம், மற்ற ஜில்லாக்களில் உள்ளவர்களுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு எம்ப்ளாய்மெண்டு எக்ஸ்சேஞ்சு மூலம் வேலைவாய்ப்பு அளிக்கப்படவேண்டும். தொழிற் சங்கங்கள் நிறுவுவதில், ஸ்டாப், லேபர் ராஸ், இரண்டு பேருக்கும் சேர்ந்து ஒரே தொழிற்சங்கமாக அனுமதி கொடுப்பதில் சங்கடங்கள் இருக்கலாம். சிப்பந்திகளுக்குத் தனியாகவும், தொழிலாளிகளுக்குத் தனியாகவும் சங்கங்கள் நிறுவுவதில் தாமதம் இல்லாமல் செய்யவேண்டும். இதுவரை எவ்வளவோ நல்ல காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன; அதுபோலவே இந்த விஷயத்திலும் செய்ய வேண்டும்.

இந்த ஷாப் அலிஸ்டன்ட்ஸ் ஆக்டைப் பொறுத்த வரையில், பல இடங்களில் சரிவர அமுலாக்கப்படுவதில், கட்டளைக் கால்வாயில்.....

(மிஸ்டர் ஸ்பீக்கர் மணியடித்து, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ என். கே. பழனிசாமி அவர்களை பேசக் கூப்பிட்டார்.)

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மாகாணத்தில், இன்றைக்குப் பஞ்சாலைத்தொழிற்சாலைகளில் லட்சக்கணக்கான தொழிலாளிகள் வேலை செய்கிறார்கள். சமீபத்தில் பஞ்சாலைத் தொழிலாளிகளுக்கு வேஜ் போர்டின் சிபாரிசுகள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் தொழிலாளிகள் மத்தியிலும், முதலாளிகள் மத்தியிலும், கிளர்ச்சி இருந்து வருகிறது. அது சர்க்காருக்கும் தெரியும். 1956-ல் இரண்டாவது திட்ட நகல் தீர்மானத்தை விவாதிக்கும் காலத்திலேயே, புராவும் “பிக்ஸேஷன் ஆப் வேஜ்” என்ற முறையில் இருக்க வேண்டும், சம்பள நிர்ணயம் செய்யப்படவேண்டும், இருக்கும் சம்பளம் போதாது என்றெல்லாம் விவாதிக்கப்பட்டது. சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் சொல்லப்பட்டது. 1957-ல் வேஜ் போர்ட் ஏற்படுத்தி, தொழிலாளிகள் விஷயத்தில் சிபாரிசுகள் செய்ய வேண்டுமென்ற முறையிலே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 1959-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்திலே, இந்த வேஜ் போர்ட் சிபாரிசு வெளியிடப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு பார்லிமெண்டிலே, ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம், 1960, ஜனவரியிலிருந்து, தேசம் புராவும் அமல் நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால், இந்த ஐந்தாண்டுகளாக, ஏதாவது வேஜ் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா? ஏன் காலதாமதம் செய்யப்படுகிறது?

அது மட்டுமல்ல. வேஜ் போர்ட் சிபார்சின் அடிப்படையில், ஸ்கில்ட் லேபராக இருந்தாலும், அன்ஸ்கில்ட் லேபராக இருந்தாலும், சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நம் மாகாணத்தைப் பொருத்த வரையில், 1939-ல் விலைவாசிப் புள்ளியை

[Sri N. K. Palanisami]

[21st April 1960]

100 என்று வைத்துக் கொண்டு, டியர்னஸ் அலவன்ஸ் நிர்ணயம் செய்து, புள்ளிக்கு மூன்று அணு வீதம் கொடுக்கிறார்கள். இன்றையதினம், அப்படி கொடுப்பதில் ரூபாய் 67 தான் கிடைக்கிறது. அதேசமயத்தில், ஆமதாபாத் பிராந்தியங்களிலே, ரூபாய் 97 வரை கொடுக்கப்படுகிறது. நமக்கும் அவர்களுக்கும் 30 ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அவர்கள் அதிகம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே போதாது என்று நாம் கேட்கிறோம். வேஜ் போர்ட் சிபார்சுபடி ரூபாய் 30 அடிப்படையிலே சம்பளம் என்கிறபோது, 107 ரூபாய்க்கு மேல் கொடுக்கப்பட்டவேண்டும். ஆகவே, அமல் செய்வதில் சர்க்காருடைய கொள்கை என்ன? பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கும் காலத்திலே நிதி அமைச்சரவர்கள், தொழிலாளிகளுடைய வேஜ் பில் அதிகப்படுத்திப் பதால், தொழில்கள் ஆரம்பிக்கச் சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்ற ரீதியில் பேசினார்கள். ஆனால், அதேசமயத்தில், பார்லமெண்டில், தொழில் அமைச்சர் ஸ்ரீ நந்தா அவர்கள் பேசும்போது, இண்டஸ்ட்ரியல் ப்ரொடக்ஷன் அதிகமாகியிருக்கிறது என்று பேசினார்கள். 1958-க்கும், 59-க்கும் இடையே கிட்டத்தட்ட 8.1 பர்சண்ட் அதிகப்படுத்தப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள்; இது டெக்ஸ்டைல் சேர்க்காமல். டெக்ஸ்டைல் சேர்த்தால், இன்னும் அதிகப்பட்டிருக்கக் கிடைக்கும். ஏற்கெனவே இன்றையதினம் நேஷனல் இன்கம் அதிகமாகி இருக்கிறது; ப்ரொடக்ஷனும் அதிகமாகி இருக்கிறது. அதேசமயத்தில் டெக்ஸ்டைல் நாலெட்டிலும் அதிகமாகி இருக்கிறது. ஆகவே, குறைந்த தொழிலாளிகளை வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்யும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது. முதலாளிகளுக்கும் ஏராளமாக லாபம் இருக்கிறது. உண்மையில், உதாரணமாக, தென்னிந்தியாவில் உள்ள 4 மில்லைப் பற்றி மட்டுமே சொல்கிறேன். மதுரை ஹார்வீ மில்லில், மூலதனம் ரூபாய் 175 லட்சமும், 1946-லிருந்து 56 வரை லாபம் ரூபாய் 412 லட்சமும் இருக்கிறது; மீனாட்சி மில்—மூலதனம் ரூபாய் 49 லட்சம், லாபம் 198 லட்சம்; லட்சுமி மில்—மூலதனம் ரூபாய் 106 லட்சம், லாபம் ரூபாய் 169 லட்சம். மேட்டூர் மில்—மூலதனம் ரூபாய் 60 லட்சம், லாபம் ரூபாய் 182 லட்சம். ஆகவே, இன்றையதினம், முதலாளிகளுக்கு ஏராளமாக லாபம் வந்திருக்கிறது. உற்பத்தியும் அதிகமாகி யிருக்கிறது. அதேசமயத்தில், தொழில் மந்திரி ஸ்ரீ நந்தா அவர்கள் சொல்லும்போது,

“ . . . the standard of living of the workers had declined by 25 per cent. By 1951, they had just recovered the lost ground. By 1955, real wages had increased by 13 per cent. But in 1956, the prices began to rise again and the workers also began to lose their gains until they were completely wiped out,” என்று

ஆகவே, ஏராளமாக உற்பத்தியும் இருக்கிறது; ஏராளமாக லாபமும் இருக்கிறது. இருந்தாலும் கூட, தொழிலாளிகளுக்கு அதிகச் சம்பளம் என்று கேட்டால், அதை மறுக்கிறார்கள். சமீபத்திலே வேஜ் போர்ட் சிபாரிசுகளை அமுலாக்க வேண்டும் என்று மகாநாடுகள் கூட்டிக் கேட்டால், சர்க்காரின் கொள்கை என்னவாக இருக்கிறது? இரண்டு பேரையும் கூட்டிச் சமரசம் காணும் முறையில் இல்லாமல், இரண்டுபேரையும் தனித்தனியாக வைக்கிறதே தவிர, உடனடியாகச் சிபாரிசுகளை அமுலாக்க வேண்டும் என்ற முறையிலே நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. (குறுக்கீடு) இன்றையதினம், பம்பாயைவிட இங்கே கூலி குறைவு. முதலாளிகளுக்கு அதிக லாபம் வருகிறது. இப்படியிருந்தும், இந்தச் சர்க்காரானது ஒரு நிர்ப்பந்தம் செய்யும் முறையில், மத்திய சர்க்காரை வற்புறுத்தி லெஜிஸ்லேஷன் கொண்டு வந்தாகிலும், அதை அமல் நடத்த ஒரு முயற்சியும் செய்யவில்லை.

இன்னும் சர்க்காருடைய கொள்கை தொழிற் சங்கங்களை வளர்க்கும் முறையில் இல்லை. ட்ரேட் யூனியன் சட்டப் பிரகாரம் வேலை நிறுத்தம் சமாதான முறையில் செய்யலாம் என்றாலும், சமீபத்தில், பட்டவத்தலையில் 50 பேர் சத்தியாகிரகம் செய்ததற்கு கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதேபோல், கும்பகோணத்தில், 50, 60 பேர் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள், ப்ளாட்பாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்ததற்காக. அதே மாதிரி குந்தாலிலும். இங்கெல்லாம், சர்க்கார் போலீசை விட்டுத் தொழிலாளிகளைப் பயமுறுத்தி, தொழிற் சங்கங்களில் சேர்க்குடாது என்று செய்கிறார்கள்.

21st April 1960]

[Sri N. K. Palanisami]

ஹார்வி மில்லில் 65 நாட்களுக்கு வேலை நிறுத்தம் நடந்தது; பட்டவத் தலையில் 35 நாள் வேலை நிறுத்தம் நடந்தது. குந்தாலிலும் அதே மாதிரி. சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கிறார்கள். சர்க்கார் தலையிடாமல் இருந்தார்கள். முதலாளிகளுக்குக் கெடுதலாகும் என்று சர்க்கார் தலையிடாமல் இருந்தார்கள். நாகம்மா மில், நாகர்கோவில், லட்சுமி மில் இங்கெல்லாம் லாக்-அவுட் நடந்தது. சர்க்கார் உடனடியாக இதற்கெல்லாம் ஒன்றும் செய்யவில்லை.

எலெக்ட்ரிசிட்டி விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், 1959-ல் போர்டுக்கும் ஓர்க்கர்ஸ் பெட்ரேஷனுக்கும் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. சென்ட்ரல் எலெக்ட்ரிசிட்டி ஆக்டின் கீழே, போர்டானது, சர்க்கார் டைரக்ட்ஷனில் இயங்குகிறது. ஆதலால், சர்க்காருக்குப் பொறுப்பில்லையா? ஏன் பொறுப்பில்லை என்று கேட்க விரும்புகிறேன். ஆகவே, இன்றையதினம் அவர்கள் வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒப்பந்தப்படி அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை. 500 பேருக்கு ஒப்பந்தப்படி ரிவைஸ்ட் ஸ்கேல்ஸ் இன்னும் கொடுக்கவில்லை. அப்படிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டால் கோர்ட் ஆப் டிசிப்பிளின் சட்டத்தை எடுத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி விசாரித்து ஏன் இன்னும் ரிப்போர்ட்டில் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுக்கவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்றால் ஷாப் அண்ட் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட் ஆக்ட் செக்ஷன் 51 பிரகாரம் கன்சிலியேஷன் போர்டுக்கு அப்பீனை செய்யக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார். எலெக்ட்ரிசிட்டி டிபார்ட்மெண்டும் ஒரே சர்க்கார்தானே. மேலே இருந்து கீழே வரைக்கும் ஒரே சர்க்கார் தானே. ஏன் ஹைக்கோர்ட்டுக்கு ரிட் போட வேண்டும்? அது மட்டுமல்ல குந்தாலையே எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே 5,000-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்பது எல்லாம் 12½ டெயிலி அலவன்சு வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். ஏற்கெனவே ஜூனியர் இன்சினியர், எஸ்.ஓ.எஸ். ஆபீசர்களுக்கு 12 பர்சென்ட் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்பொழுது தொழிலாளர்களுக்கு அதிகப்படியாக அலவன்சு கொடுக்க வேண்டும் என்று வேலை நிறுத்தம் நடந்தது. லேபர் கமிஷனர் தந்தி கொடுத்து வேலை நிறுத்தத்தை வாபஸ் வாங்க வேண்டுமென்று கவர்ன்மெண்ட் உத்தரவு போட்டார். அதன் காரணமாக வேலை நிறுத்தத்தை நிறுத்தி விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு அங்கே கன்சிலியேஷன் நடந்தது. 1959-ம் வருஷத்தில் கன்சிலியேஷன் நடந்து இண்டஸ்ட்ரியல் ஆக்ட் பிரகாரம் ரிப்போர்ட் சர்க்காருக்கு அனுப்பப்பட்டது. செக்ஷன் 22 பிரகாரம் ரிப்போர்ட் வந்து ஒரு வாரத்திற்குள் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறது. 1959-ம் வருஷம் ரிப்போர்ட் வந்ததிலிருந்து இது வரைக்கும் அதாவது ஆறு மாத காலமாக சர்க்கார் அதன் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள்? பெட்ரேஷனுகாவது அல்லது லேபர் கோர்ட்டுக்காவது போனாகளா என்றால் ஒன்றுமே இல்லை. நெருஜி வருகிறார் வேலை நிறுத்தம் இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். வேலை நிறுத்தம் நிறுத்தப்பட்டது. அகிரிமெண்ட் பிரகாரம் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டார்களா என்றால் இல்லவே இல்லை. தொழிலாளர்கள் கேட்டால் கோர்ட் ஆப் டிசிப்பிளின் காட்டுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அதைப்பற்றி அக்கறை எடுத்துக்கொள்வதாக இல்லை. ஏன் கோர்ட்டுக்குப் போகக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். கோர்ட் ஆப் டிசிப்பிளின் அவர்களுக்கு ஏன் அப்பீனை ஆகாது. இப்படிப்பட்ட பெரிய வேலை நிறுத்தம் மாகாண ஜனங்களுக்கு மட்டுமல்ல தொழிற்சாலைகளுக்கும் பெரிய நெருக்கடியான நிலைமையை ஏற்படுத்தும். அவர்கள் கேட்பது சட்டத்திற்கு விரோதமானது அல்ல. சட்டத்திற்குப்பட்டு தான் அவர்கள் அலவன்சு கேட்கிறார்கள்.

போர்டு விஷயமாகக் கேட்டால் மின்சார மந்திரியைக் கேளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார். அவரைக் கேட்டால் சர்க்காரைக் கேளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார். எலெக்ட்ரிசிட்டி ஆக்ட் செக்ஷன் 78 படி சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்களுடைய டைரக்ட்ஷன் கீழ் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் உடனடியாக அதைப் பார்த்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. தவறி விட்டார்கள்.

[Sri N. K. Palanisami]

[21st April 1960]

பொண்டேஷனை எடுத்துக்கொண்டால் ஒவ்வொரு வருஷமும் போனஸ் தகராறு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த வருஷம் நான்கு பர்சண்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அடுத்த வருஷம் இன்னும் கூட ஒரு பர்சண்ட் கிடைக்குமோ என்னமோ? இப்படி ஒவ்வொரு வருஷமும் போனஸ் சம்பந்தமாக தகராறு நடந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது. இப்படி தகராறுகள் நடவாமல் இருப்பதற்கு இவ்வளவு லாபம் வந்தால் இவ்வளவு போனஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஏன் நிர்ணயம் செய்யக்கூடாது என்று கேட்கிறேன்.

ட்ராபர்ட்ஸ்போர்ட்டை எடுத்துக் கொண்டால் பொதுத் துறையில் சர்க்காரைப் பார்த்து தனியார் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவில் இல்லை. பரேவேட் செக்டாரில் எவ்வளவோ நல்ல முறையில் இருக்கிறது. இங்கே இருக்கக்கூடிய நிலைமை ரொம்பவும் குறைவாக இருக்கிறது. இங்கு ட்ரைவர்களுக்கு கண்டக்டர் களுக்கு எல்லாம் தரப்படுகிற சம்பளம் ரொம்பவும் குறைவாக இருக்கிறது. எல்லாம் சேர்ந்து அவர்களுக்கு 60 அல்லது 70 ரூபாய் தான் வருகிறது. ஆனால் பம்பாயில், அங்கும் சர்க்கார்தான் எடுத்து நடத்துகிறார்கள், அங்கே 120 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: பரேவேட் எம்ப்ளாயர் கொடுக்கக் கூடிய சம்பளத்தை நாங்களும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். அவர்களுடைய கண்டிஷன் படி அவர்கள் கொடுக்கக்கூடிய லீவ், ப்ராவிடெண்ட் பண்ட், கிராடியூட்டி முதலியவைகளைப்போல் நாங்களும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். அப்படி வாங்கிக்கொண்டால் அவர்கள் கொடுக்கக்கூடிய சம்பளத்தையும் நாங்கள் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். இது தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சனை அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் இங்கு சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்களா என்று பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளவே மாட்டார்கள்.

SRI N. K. PALANISAMI: ஆகவே இன்றைய தினம் பம்பாயை எடுத்துக் கொண்டால்—சர்க்கார் தான் அங்கும் நடத்துகிறார்கள்—அங்கு ஸ்டார்டிங் 120 ரூபாய். மற்ற எல்லாவித வசதிகளையும் அளித்திருக்கிறார்கள். அந்த வசதிகளாவது இங்கே கொடுக்கப்படுகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்வதை தொழிலாளர்கள் விரும்புகிறார்களா என்று தெரிய வேண்டும். அவர்கள் விரும்புவதற்கு மாறாக இருப்பதன் காரணத்தால், சர்க்காருக்கும் தொழிலாளர்கள் தீர்மானம் போட்டு அதை என்னிடம் அனுப்பும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI: சென்னை சர்க்கார் கொடுப்பது ரூபாய் 1-2-0 அவர்கள் கேட்பது ரூபாய் 1-8-0 தான். ஆனால் இன்றைய தினம் மோட்டார் வெஹிகிள்ஸ் ஆக்ட் பிரகாரம் ஒன்பது மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் பத்துமணி வேலை செய்கிறார்கள். 1953-ல் ஒவர்டைம் வேலை செய்தால் ஒவர்டைம் வேஜஸ் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படி இன்னும் கொடுக்கவில்லை. இரண்டு நேரம் வேலை செய்தாலும் ஒவர்டைம் வேஜஸ் கொடுக்கவில்லை. இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். மன்னூர் என்னும் ட்ரைவர் ஒருவருடைய சம்பளத்தை மேல் ஆபீசர் ஒருவர் பொய் கையெழுத்துப் போட்டு மூன்று மாதம் வாங்கி விட்டார் என்று சொல்லி ட்ரைவருக்குச் சம்பளம் கொடுக்காமல் எமாற்றி விட்டார். இதைப்பற்றி மேலாபீசருக்கு சொன்ன பிறகு மூன்று பேர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்து அவர்களை சஸ்பெண்டு செய்துவிட்டார்கள்.

21st April 1960]

MR. SPEAKER: I do not think all that the hon. Member is referring to will come within the purview of this Demand. The Demand under discussion is, Labour including Factories. The hon. Member is talking about transport workers. I would like the hon. Minister to clarify the position.

SRI A. GOVINDASAMY: Sir, there is one item here. Public Motor Service.

MR. SPEAKER: That is a different matter, I think. Anyway, I would like the Hon. Minister to clarify the position.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: தொழிற்சாலைகளைப் பொறுப் பெற்று நடத்துகிற அந்த இலாகா சம்பந்தமாகவுள்ள எல்லாக் குறைகளைப்பற்றியும் பொதுவாக எடுத்துச் சொல்லலாம். அதுதான் இந்த மானியத்தின் கீழ் வரும். மற்றவைகள் இங்கு எழ முடியாது. பொதுவாக சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கிற மோட்டார் தொழில்களைப்பற்றி ஏதாவது இருந்தால் அதைப்பற்றி சொல்ல வேண்டும்.

MR. SPEAKER: அவர் கவர்ன்மெண்ட் டிரான்ஸ்போர்ட்டை மாத்திரம் சொல்லுகிறார்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அவர் சொல்வது இந்த மானிய கோரிக்கையின் கீழ் வராது.

ஸ்ரீ ஏ. கோவிந்தசாமி எழுந்தார்.....

MR. SPEAKER: கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பழனிசாமி இன்னும் பேசி முடிக்கவில்லையே. அதற்குள் நீங்கள் எப்படிப் பேசலாம்?

SRI N. K. PALANISAMI: 'தினத்தந்தி' விஷயமாக ஒரு விஷயத்தைச் சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்பூட்ஸ் ஆக்டு 12 (3) பிரகாரம் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும். ஏற்கெனவே வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டு சமாதானம் ஆகி அதற்குப் பிறகு இன்னும் பத்துப் பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. சம்பளம் மட்டும் கொடுத்து வருகிறார்கள். சட்ட பூர்வமாக அவர்களுக்கு வேலை கொடுத்தாக வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அங்கு எந்தவிதமான வசதியும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அது பாக்களி சட்டத்திற்குள் வருவதன் காரணமாக பாக்களி இன்ஸ்பெக்டர்

MR. SPEAKER: The hon. Member has only three more minutes to finish his speech.

SRI N. K. PALANISAMI: சரியான முறையில் இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். சட்டத்திற்கு விரோதமாக இருப்பதன் காரணமாக அதற்காகப் ப்ராசிக்யுஷன் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக டொமஸ்டிக் சர்வெண்ட்ஸ் இவர்களைப்பற்றி தேசம் பூராவும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதைப்பற்றியும் பரிசீலனை செய்து அதற்கு வேண்டிய சட்டத்தையும் சர்க்கார் உடனடியாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மத்தியதர மக்கள் இன்றைய தினம் எந்த அளவில் வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சினுடைய புள்ளி விவரங்கள் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அங்கு கணக்கு அதிகரித்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறது. ஆனால் ஐந்தாறு வருஷங்களாக விண்ணப்பங்கள் கொடுத்திருந்தும் வேலை கிடைப்பதாகவே இல்லை. எந்த அளவில் வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது என்பதை சர்வே எடுத்து அதற்கு வழிவகை காண வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[21st April 1960]

SRI A. GOVINDASAMY : கனம் சட்ட சபைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் தொழிலாளர்களுடைய நிலை குறித்து இங்குகொண்டு வரப்பட்ட வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக குந்தா மின்சாரத் திட்டத்தில் இன்றைய தினம் 5,000-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்து வருகிறார்கள்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

இன்றைய தினம் ஆறுவது நாளாக அமைகிறது. அவர்களுடைய நிலை மிக பரிதாபத்துக்குரிய நிலையில் இருக்கிறது. அதிகாரிகள் தொழிலாளர்களை வற்புறுத்தி கையெழுத்து வாங்கும்படியான நிலைமையும் வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்கிற அளவில் அவர்கள் பயமுறுத்தியும் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கை சர்வசாதாரணமான கோரிக்கைதான். அந்த கோரிக்கைகளைக் கவனித்தால் வேலை நிறுத்தத்துக்கு அவசியமே இருக்காது. நம் நாட்டின் பிரதம மந்திரி அவர்கள் வருகின்ற நேரத்தில் ஆரம்ப விழா நேரத்தில் எந்த விதமான தகராறும் இருக்கக்கூடாது என்ற அடிப்படையில்தான் உடன் பட்டு வேலை செய்தார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்களுடைய கோரிக்கை சர்வசாதாரணமானது என்று அமைச்சர் அவர்கள் நன்கு உணருவார்கள். வேலைக்கு உத்தரவாதம் கேட்கின்றனர். இது பெரிய சங்கடமான நிலைமை அல்ல என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் நன்கு உணருவார்கள். இந்த முதல் திட்டம் முடிந்து விட்ட காரணத்தால் இப்போது வேலையில் இருந்து விலகிவருவான வேலையிலிருந்து நீக்கி வேறு திட்டங்கள் அமைக்கிற பொழுது அவர்களையே புதிதாக வேலையில் அமர்த்துவது போல் நிலைமையை உருவாக்குகிறார்கள். ஏற்கனவே எந்த நிலையில் அவர்கள் வேலை செய்து வந்தார்களோ அதே முறையில் seniority பிரகாரம் இப்போது எந்தத் தகுதியில் இருந்து வேலை பார்த்திருக்கிறார்களோ அந்தத் தகுதிக்குக் குந்தகம் வராமல் பார்த்துக்கொள்ள அமைச்சர் அவர்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்து தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்த நேரத்தில் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வேலை நிறுத்தம் கடைசி வரையிலும் நீடிக்க வேண்டுமென்று விட்டுவிடாமல் அதை உடனடியாகக் கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய ஒரு ஸ்தாபனமாக இருக்கிற காரணத்தால் மின்சாரத்துக்கும் எந்த விதமான குந்தகம் வராமலும், திட்டத்துக்கு இடர் ஏற்பாத முறையில், 6 நாள் காலம் கடத்தியது தவறு, அதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது பிரதம என்ஜினியர் அவர்கள் தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் அலட்சியமாகவோ தொழிலாளர்களைக் கேவலப்படுத்துகிற முறையிலோ, இழிவாகவோ நடத்தாமல் அவர்களை வைத்து தான் எல்லாவிதத் திட்டங்களையும் நிறைவேற்றவேண்டும். அவர்களுடைய நல்லுறவின் பேரில்தான் நாம் எண்ணுகிற காரியங்கள் நடைபெறும் என்ற முறையில் என்ஜினியர் அவர்களைத் தொழிலாளர்களிடம் நல்லுறவு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் கேட்கிற 12½ சத விதிக் Special Allowance கொடுக்க வேண்டும். இதை எல்லாம் கொடுப்பதால் அந்தப் பிரச்சனையை சலபமாகத் தீர்த்து விட முடியும். இதில் மின்சார அமைச்சர் அவர்களும் தொழிலாளர் அமைச்சர் அவர்களும் கவனம் செலுத்துவார்களானால் இந்தப் பிரச்சனையை சலபமாகத் தீர்க்க முடியும் என்று இந்த நேரத்தில் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக Parry and Co. நிர்வாகத்தில் இருக்கும் பேட்டவாத்தலை சர்க்கரை ஆலை பற்றி இங்கே நான் ஒரு விஷயத்தை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். பேட்டவாத்தலை காவேரி சர்க்கரை ஆலை வெள்ளிக்காரக் கம்பெனி பேரி அண்டு கம்பெனிக்கு 1958-59-ல் இந்த நிர்வாகத்துக்கு 10 லக்ஷத்து அறுபத்து மூன்று ஆயிரம் ரூபாய் லாபம் கிடைத்திருக்கிறது. அதுவும் 8 மாதம் வேலை செய்ததில் இவ்வளவு லாபம். இவ்வளவு லாபமான தொழில் நடத்துகிறவர்கள் அங்கு தொழிலாளர்கள் 6 கோரிக்கைகளை வைத்து அதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு கொண்டார்கள். அங்கே, பாட்டாளி சங்கம், தொழிலாளர் சங்கம் என்று

21st April 1960]

[Sri A. Govindasamy]

இரண்டு சங்கங்கள் தொழிலாளர்களுக்காகப் - பணியாற்றுகிறது. இந்த இரண்டு சங்கத்தையும் அங்கீகாரம் செய்யாத முறையில் பாட்டாளி சங்கத்தார்கள் கேட்கிற பொழுது தொழிலாளர் சங்கத்தைச் சேர்த்து வந்தால் பார்க்கலாம் என்றும் தொழிலாளர் சங்கம் அங்கீகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கிற பொழுது பாட்டாளி சங்கத்தைச் சேர்த்து வந்தால் அங்கீகாரம் செய்யலாம் என்றும் காலம் கடத்துகிறார்கள். இந்த நிலையில் இரண்டு சங்கங்களும் கூட்டு சேர்ந்து 6 கோரிக்கைகளை முன்னால் வைத்து இருக்கிறார்கள். அதில் 10 லக்ஷத்து 63 ஆயிரம் லாபம் கிடைத்த ஸ்தாபனத்தில் 3 மாத போனஸ் கேட்கிறார்கள். அது ஒரு பெரிய தொகை அல்ல. கொடுக்கலாம் என்று கருதி அவர்கள் கொடுத்து இருந்தால் மேலும் லாபத்தை அதிகரிக்கவும் தொழிலாளர்கள் அக்கறையோடு பணியாற்றவும் வழிவகை பிறக்கும். இந்த முதல் கோரிக்கையை உடனடியாக பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக “Night Allowance” இரவு நேரங்களில் 25 நயா பைசா அதாவது 4 அணு அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. அதே Parry and Co. பேட்டவாத்திலையில் கொடுப்பது இல்லை. அதே Parry and Co., நிர்வாகத்தில் இருக்கிற நெல்லிக்குப்பம், புகளூர் ஆலைகளில் இந்த அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த ஆலைகளில் கொடுக்கப்படுகிற அலவன்ஸ் ஏன் இங்கு கொடுக்கப்படவில்லை என்று அந்தத் தொழிலாளர்கள் கேட்கிறார்கள். அது கொடுத்து தீர வேண்டிய பிரச்சனை. அடுத்தாற்போல் மற்ற நெல்லிக்குப்பம் புகளூர் Factory-ல் உள்ள Leave facilities இங்கே மறுக்கப்படுகிறது. அதைக் கவனித்துத் தரவேண்டுமென்று வேறு ஒரு கோரிக்கையை வைத்து இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழில் ஸ்தாபனத்தில் 700 பேர் வேலை செய்கிறார்கள். அதில் 180 பேர் Permanent மற்றவர்கள் எல்லாம் Temporary குறைந்தது மேலும் 100 பேர்களை, Permanent செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். சர்க்கரை ஆடுகிறபொழுது அவர்களை எப்படடியோ தற்காலிக வேலை ஆட்களாக வைத்திருப்பதைத் தவிர்த்து நிரந்தரமாக படிப்படியாக மாற்ற வேண்டுமென்பதுதான் அவர்கள் கோரிக்கை. 700 பேரில் 180 பேர் மட்டும் வைத்துக்கொண்டால் மற்றவர்களை எந்த நேரத்திலும் பழி வாங்கக்கூடிய நிலைமையில்தான் நிலைமை உருவாகிறது. இங்கே வேலை நிறுத்தம் என்று சொன்னால் நெல்லிக்குப்பம் தொழிலாளிகளைக் கொண்டு போகலாமா, புகளூர் தொழிலாளிகளைக் கொண்டு போகலாமா என்ற முறையில் பயமுறுத்துவதற்குத்தான் அவர்களைக் காயப்படுத்தாமல் வைத்து இருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேலும் வாழ்க்கைப்புள்ளி ஒன்றுக்கு 20 நயா பைசா அலவன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரிக்கை தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது ரூ. 65 ஆகும். இப்போது கொடுக்கிற அலவன்ஸ் இரட்டிக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவர்கள் கோரிக்கை. இன்றைய தினம் வாழ்க்கைத்தரம் விலைவாசி உயர்வின் காரணமாக சமாளிக்க முடியாத நிலையில் தொழிலாளர்கள் இருக்கிற காரணத்தால் அவர்கள் புள்ளிக்கு 20 நயா பைசா கேட்கிறார்கள். இந்தக் கோரிக்கையை அடிப்படையாக வைத்து வேலை நிறுத்தம் செய்ததன் காரணமாக 51 பேர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். மற்றவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள். இப்போது ஒரு உடன்படிக்கை ஏற்பட்டு அவ்வளவு பேரும் திரும்ப வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் கைது செய்யப்பட்டிருப்பவர்களை விடுவிக்க வேண்டும். உடன்பாடு ஏற்பட்ட பிறகும் ஜெயிலில் இருப்பது கூடாது என்று தொழில் அமைச்சரிடம் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உள் நாட்டுத் துறை அமைச்சரைக் கலந்து அவர்களை விடுதலை செய்கிற அளவுக்கு நிலைமையை உருவாக்குவதற்கு வாக்களித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் 51 பேரும் ஜாமீனில் வெளியில் இருக்கிறார்கள். நிரந்தரமாக விடுபடவில்லை. அவர்கள் மீது தொடரப்பட்ட வழக்கு வாபஸ் வாங்கப் பட வில்லை என்று இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இங்கே வேலை நிறுத்தம் என்றால் கரும்பு உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகள் தொல்லைக் குள்ளானார்கள். அவர்கள் குடும்பத்துக்குப் பசி, பட்டினி என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதனால் அரசாங்கத்துக்கும் Parry and Company-க்கும் தொல்லைகள் ஏற்படுகிறது என்ற நிலைமையை நமது அமைச்சரவர்கள் நன்கு உணர்ந்து

[Sri A. Govindasamy]

[21st April 1960]

உடன்பாடு ஏற்பட ஒரு முகூட்டு மாநாடு கூடுவதற்கு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த முகூட்டுக் கமிட்டியை உடனடியாகக் கூட்டி அவர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் சீக்கிரத்தில் என்ன செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்து தர வேண்டுமென்றும் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக இங்கே பஸ் தொழிலாளர்கள் நிலை குறித்து அமைச்சர் அவர்களை கேட்ட நேரத்தில் குறிப்பாக சில விஷயங்கள் இருந்தால் சொல்லலாம். அதைப் பொதுவாக Elaborate ஆக துருவித் துருவி State Transport பற்றி பேசாமல் மேல் எழுந்த வாரியாகக் கூறிக் கொண்டு இருந்தால் சொல்லுங்கள் என்று சொன்னார்கள். அதனுடைய அடிப்படையில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்க்கார் நடத்தக்கூடிய பஸ் நிர்வாகத்தில் இருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு Gratuity மறுக்கப்படுகிறது. அதைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லப்போவது இல்லை.

குறிப்பாக அவர்கள் ஒரு வாரம் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டாலும் கூட Gratuity மறுக்கப்படுகிறது. இந்த Gratuity விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடி 50 வயதிற்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் பெரிய பஸ்களை ஒட்டும்படியான நிலைமையும் இளம் வயதுள்ள டிரைவர்கள் அதிகாரிகளின் மேற்பார்வையில் இருக்கின்ற சொந்தக் காரர்களையும் ஜீப்புகளையும் ஒட்ட பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள். இது சரியல்ல. இளம் டிரைவர்களை பெரிய பஸ்களை ஒட்ட உபயோகிக்க வேண்டும். வயதான டிரைவர்களை மற்ற சின்ன வண்டிகளை ஒட்ட உபயோகிக்க வேண்டும். சர்க்கார் புதிய பஸ்களை எடுக்கும் போது அந்த பஸ்களில் வேலை செய்த தொழிலாளர்களுக்கு வேலைக்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கவேண்டும். இப்போது சென்னை நகரில் நாம் பஸ்களை தேசிய மயம் ஆக்கியதுடன் சுற்றுப்புறங்களில் இருக்கின்ற பஸ்களையும் எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். இந்த பஸ் சர்வீஸ்களில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டு இப்போது கண்காணப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதனால் தனியாரிடமிருந்து பஸ்களை எடுக்கும்போது அவைகளில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர்களுக்கு வேலைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கவேண்டும். இந்த சாதாரண கோரிக்கையை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும். மேலும் நெய்வேலி பிரச்சனை பற்றி சில விஷயங்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கே கிட்டத்தட்ட எட்டாயிரத்திலிருந்து பத்தாயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்வதற்கான வீட்டு வசதி இல்லை. ஆனால் பெரிய அதிகாரிகள் வசிக்க ஆடம்பரமான பங்களாக்கள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அன்றாட வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி இல்லை. இவர்கள் நெய்வேலியைச் சுற்றி இருக்கின்ற கிராமங்களில் இருந்துகொண்டு வேலைக்கு வரவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இப்போது வீட்டு வசதி செய்து தர முடியாவிட்டாலும் “Temporary Shed” ஆவது போட்டுத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குடியிருக்க வீடு கிடைக்காத காரணத்தால், இவர்கள் குறிஞ்சிப்பாடி, வடலூர் முதலிய இடங்களிலிருந்து வர வேண்டி இருக்கிறது. அங்கே வேலை வாய்ப்புத் தரக்கூடிய நிலைமையை Employment Exchange இடம் இருந்து அவர்களே எடுத்துக் கொண்டுவிட்டார்கள். இப்போது அவர்களை எடுக்கிறார்கள். நெய்வேலியைச் சேர்ந்த பாதிக்கப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு அவர்களுடைய படிப்பு, தொழில் திறமைக்குத் தக்கபடி வேலை வாய்ப்புத் தரவேண்டும். ஆனால் ஏதாவது ஒரு சாக்குக் காட்டி எடுக்க மறுக்கிறார்கள். படிக்காதவன் போய்க் கேட்டால் படித்திருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். S.S.L.C. படித்தவர்கள் வேலை கேட்டால் B.A. படித்தவர்கள்தான் தேவை என்கிறார்கள். இந்த மாதிரி பாதிக்கப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு வேலை கிடைக்காத ஒரு நிலைமை அங்கே இருக்கிறது. அங்கே ஒரு கமிட்டி போட்டு ஆட்களை எடுக்கிறார்கள். ஆட்களை எடுக்கும் விஷயத்தில் ஓர் அளவு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக சந்தோஷப்படுகிறேன். ஏற்கனவே அறவே கிடைக்காமல் இருந்தது. இப்போது கொஞ்சம் கிடைத்துக்

21st April 1960]

[Sri A. Govindasamy]

கொண்டிருக்கிறது. அங்கே தொழில் கல்வி படிக்கிறவர்கள் படிப்புக்குத் தக்கபடி அவர்களை வேலையில் ஈடுபடுத்தாது அவர்களுக்குத் தெரியாது தொழில்களில் ஈடுபடுத்தி வேலை வாங்குகிறார்கள். அவர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-10-0 கூலி கொடுத்து சாதாரண கூலிகள் போல் அவர்களிடம் வேலை வாங்குகிறார்கள். அவர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும். எந்த நேரத்திலும் வேலையில் நுந்து அவர்களை நீக்கிவிடும்படியான நிலைமை இப்போது இருக்கிறது. இந்த நிச்சயமற்ற தன்மையை நீக்குவது அவசியம். ஒரு பெரிய திட்டத்தை நிறைவேற்றும்போது அங்கேயே அதற்கென்று ஒரு வேலையைத் தேடித் தருகின்ற ஸ்தாபனத்தை வைத்து அதன் மூலம் ஆட்களை எடுக்கவேண்டும். எண்பத்து ஆறு கோடி ரூபாய் செலவு செய்து அங்கே திட்டங்கள் நிறைவேற்றும்போது தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை எல்லாம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அப்போதுதான் தொழிலாளர்களுடைய உற்சாகமான ஒத்துணைப்புக் கிடைக்கும். தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் விஷயத்தில் அவர்கள் எந்த அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று இப்போது துருவித் துருவிப் பார்க்கிறார்கள். இது கூடாது. யாராவது ஒரு தொழிலாளி வணக்கம் என்று சொல்லிவிட்டால் 'இவன் கழகத்தைச் சேர்ந்தவன். இவனைக் கண்காணிக்க வேண்டும்' என்ற நிலைமை அங்கே இருக்கிறது.

THE HON. SRI P. KAKKAN : வணக்கம் என்பது தி.மு.க.வுக்கு மட்டும் சொந்தமா என்ன ?

SRI A. GOVINDASAMY : வணக்கம் என்பதைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்ததற்காக அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம் என்ற சொல் தமிழர்களுக்குப் பொதுவானதுதான். இருந்தாலும், அதை உபயோகிப்பதால் பழி வாங்கும்படியான நிலைமை அங்கே இருக்கிறது. இது கூடாது என்று அமைச்சர் அவர்களின் உறுதிமொழியின் மூலம் அவர்கள் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள், காப்பாற்றப்படுவார்கள் என்று நினைத்து அமைச்சர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நெய் வேலியில் தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் பகுதி குறிப்பாக **Watch and Ward**-யைச் சேர்ந்தவர்கள் வசிக்கும் பகுதியைப் பார்க்க வேண்டும். மேலும் அங்கு கட்டப்பட்டிருக்கும் **C. Type** வீடுகளைப் பார்க்கவேண்டும். அவைகளில் கீறல் விட்டிருக்கிறது. கதவு, ஜன்னல் எல்லாம் அசைமான நிலையில் இருக்கின்றன. நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றும் போது கண்டிராக்டர்களுக்கு மட்டும் நலன் ஏற்படும்படியான நிலைமை இருக்கக்கூடாது. இவைகளை எல்லாம் அமைச்சர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இவைகள் எல்லாம் கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்பதுடன் கடைசியாக ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்யும் ஊழியர்கள் 8 மணி நேரம் என்று இல்லாமல் 18 மணி நேரம் வரையில் வேலை வாங்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய குறைகளைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **SRI N. MAHALINGAM :** தலைவர் அவர்களே, சர்க்கார் கொண்டுവருந்து இருக்கின்ற இந்தத் தொழிலாளர் இலாக்கா **Factory** மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நம்முடைய மாகாணத்தில் பாக்கரி சட்டம் மிக நல்ல முறையில் அமுல் நடத்தப்படுகிறது. ஆனால் கொஞ்சம் அதிகமாகவே அமுல் நடத்தப்படுகிறது என்று அச்சப்படவும் இடம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் சிறு தொழில்கள் இப்போது வளர்ச்சி அடைய வேண்டுமென்று இந்தச் சர்க்காரில் முயற்சி செய்கிறோம். இந்தச் சட்டம் கொஞ்சம் அதிகமாக அமுல் நடத்தப்பட்டால் சிறு தொழில்களின் வளர்ச்சி பாதகமடையும். இப்போது இருக்கின்ற கட்டுத்திட்டங்கள்படி கட்டிடம் கட்டுவதற்கு மிக அதிகமான பொருள் செலவழிக்க வேண்டி இருக்கிறது. நமது தொழில் இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் சமீபத்தில் ஜப்பான் சென்று வந்தபோது அங்கு எல்லாம் தொழிற்சாலைகள் கட்டுவதற்கான

[Sri N. Mahalingam]

[21st April 1960]

செலவு 10, 15 சத விகிதம்தான் என்றும், பொதுவாக நம் மாகாணத்தில் 30 சத விகிதம் கட்டிடங்களுக்காகச் செலவழிப்பதாகவும், பொதுவாக இந்தக் கட்டிடச் செலவைக் குறைக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஓரளவு பெரிய தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்ற இடங்களில் இந்தச் சட்டத்தைக் கடினமாக அமுல் நடத்தினாலும் சிறு தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள் விஷயத்தில் இவை கொஞ்சம் தராள மனதுடன் அமுல் நடத்துவது அத்தொழில்கள் வளர ஏதுவாக இருக்கும். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மட்டும் அமுல் நடத்தினால் போதாது. பக்கத்தில் இருக்கின்ற ராஜ்யங்களிலும் இந்த முறையில் அமுல் நடத்தினால் தான் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கிற ஒரு **Competitive Capacity** இருக்கும். நம் ராஜ்யத்தில் இந்தச் சட்டம் கடுமையாக அமுல் நடத்தப் பட்டு பக்கத்து ராஜ்யங்களில் அவ்வளவு கடுமையாக அமுல் நடத்தப் படாமல் இருந்தால் தொழில்கள் பக்கத்து ராஜ்யங்களில் வளர ஆரம்பித்துவிடும். உதாரணமாக பீடித் தொழிலாளர்கள் சட்டத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றும்போது அதை அமுல் நடத்துவது கடினம் என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். இன்று என்ன நடக்கிறது? பல தொழிற்சாலைகள் பக்கத்து ராஜ்யத்திற்குச் சென்றுவிட்டன. அங்கே பீடி செய்யப்பட்டு இங்கே கொண்டு வந்துவிற்கிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருந்த பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டுவிட்டன. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படாமல் இருக்க, பக்கத்து ராஜ்யங்களைக் கலந்து இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்துவது நலம்.

12-00
noon

இதைத்தவிர சர்க்கார் பாக்கரி ஆக்ரேக்கு ஒரு உதாரணமாக மாடல் எம்ப்ளாயராக இருப்பது அவசியம். நம் ராஜ்யத்தில் நிறைய பெரிய அணைக்கட்டுகளில் இன்னும் பல வேலைகள் நடக்கின்றன. இந்த ப்ராஜெக்ட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்தால் அங்கெல்லாம் சிறிய குழந்தைகள் வேலை செய்கிறார்கள். சட்டப்படி 16 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட குழந்தைகள் வேலை செய்யக்கூடாது என்பது விதி. ஆனால் சர்க்காருடைய ஸ்தாபனங்களில் அவ்வாறு சிறு குழந்தைகள் வேலை செய்வதைப் பாரக்கும் போது நம்முடைய ப்ராஜெக்ட்டுகளிலேயே நாம் போட்ட சட்டம் அமுல் நடத்தப்படுவதில்லை என்று தோன்றுகிறது. இன்றையதினம் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு 10 அணை கூலி கொடுக்கிறார்கள். குறைந்த கூலி தான். ஆனால் கேட்டால் பெரிய ஆட்களைவிட இவர்கள் அதிகமாக வேலை செய்கிறார்கள், அல்லது அவர்களுக்குச் சமமாக வேலை செய்கிறார்கள் என்கிறார்கள். அதிகச்செலவு ஆனாலும் கூட இப்படிக் குழந்தைகளிடத்தில் வேலை வாங்காது அந்த ப்ராஜெக்ட் எரியாக்களில் பள்ளிக் கூடங்களை ஏற்படுத்தி இந்தக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி போதிக்க வகை செய்யவேண்டும். அப்படி இல்லாத காரணத்தினால் அங்கே வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்கள் தங்கள் குழந்தைகளும் வேலை செய்தால் கூலி கொஞ்சம் அதிகமாகக் கிடைக்கும் என்று வேலை செய்ய விரும்புகிறார்கள். இதனால் சமுதாயம் எந்த அளவுக்கு வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு நடைமுறையில் வளர்ச்சி அடையாமல் தடைபடுவது சரியாக இல்லை என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அதுபோலவே ப்ராஜெக்ட்டுகளில் பெரிய கண்ட்ராக்டர்களுக்கு அதிக வேலை கொடுக்காமல் பீஸ் ஒர்க்காகப் பிரித்துப் பல பேர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வேலைகளைக் கண்ட்ராக்ட் எடுக்கிறவர்கள் தங்கள் கீழ் வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த பட்சம் எவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமென்பது நிர்ணயிக்கப் படவில்லை. ஆகவே, இந்த மாதிரியாக பீஸ் ஒர்க் கண்ட்ராக்ட் எடுக்கிறவர்களும் தங்கள் கீழ் வேலை செய்யக் கூடியவர்களுக்கு மினிமம் வேஜ் எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

21st April 1960]

[Sri N. Mahalingam]

அதைத்தவிர, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஒரு பெரிய முக்கியமான தொழிலாக இருக்கக் கூடிய நூல் ஆலைகள் சம்பந்தமாக இப்போது ஒரு பிரச்சனை எழுந்திருக்கிறது. இதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தொழில் சம்பந்தமாக ராஜ்ய சர்க்கார்ல தொழில் இலாகா, தொழில் அமைச்சர் இவர்களுடைய பூரண அதிகாரம் இல்லாமல் மத்திய சர்க்காரின் தொழில் இலாகா அமைச்சரம் தொழில் இலாகாவும் சேர்ந்து முடிவுகளைச் செய்கிறார்கள். ராஜ்யங்களில் உள்ள நிலைமை அவர்களுக்குத் தெரியாது. இவர்களைக் கலந்துகொள்ளாமல், இவர்களுடைய சம்மதம் இல்லாமல் அவர்கள் செய்கிற எந்தப் பொதுவான முடிவும், சரியானதாக இருக்காது. உதாரணமாக, தேசிய நூற்பு போர்டு என்று சொல்லக்கூடியதன் பஞ்சாலை அவார்டு பொருத்தமற்றதாக இருக்கிறது. தேயிலைத் தொழில் சம்பந்தமாக அகில இந்திய ரீதியில் கம்பட்டி அமைத்து அவர்கள் புதியதாக எதோ விசாரணை செய்யப்போவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். உல்லாடில் இருக்கக்கூடிய தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலுக்கும், நம் ராஜ்யத்தில் இருக்கக் கூடிய தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலுக்கும் எத்தனையோ வித்தியாசம் உண்டு. இங்கே உள்ள வசதிகள், வேலை நேரம், கூலி விதிதம், எல்லாவற்றிலும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆக எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு விசாரணை செய்து மொத்தமாக இறுதியான முடிவைச் செய்வது பொருத்தமானதாக இருக்காது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

வேண்டுமானால் ஒன்று செய்யலாம். இப்போதே ஜோனல் (Zonal) என்று அமைத்துப் பல பிரச்சனைகளை ஆராய்கிறோம். அந்த முறையில் இந்தப் பிரச்சனைகளையும் ஆராய்ந்து அந்த ஜோனலில் இருக்கக் கூடிய மூன்று நான்கு ராஜ்யங்களுக்குப் பொதுவாகக் கம்பட்டியை அமைத்து ஒரு முடிவு எடுத்தால் நலமாக இருக்கும். இப்போது நாம் பீடி சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தவுடன் பக்கத்து ராஜ்யங்களுக்குத் தொழிற்சாலைகள் மாற்றப்பட்டது போல நடப்பதையும் தடுக்க முடியும். ஆகவே ஜோனல் களாகப் பிரித்து அந்த ராஜ்யங்களில் உள்ள பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து அங்கங்கே முடிவு எடுப்பது நடைமுறையில் மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

தேசியப் பஞ்சாலை சம்பந்தமாக சமீபத்தில் வெளியிட்ட அவார்டுடி. நம் ராஜ்ய பஞ்சாலைகள் 20 அல்லது 30 ரூபாய் வரையில் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. பம்பாய், ஆமதாபாத், கல்கத்தா போன்ற தொழில் பிரதேசங்களோடு நம் ராஜ்யத்தையும் சேர்த்து இங்குள்ள எல்லாத் தொழிற்சாலைகளையும் ஏ பிரிவில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். சென்னை அல்லது கோவை நகரம் அம்மாதிரி இருக்கலாம். ஆனால், சென்னை ராஜ்யம் பூராவையும் முதல் வகுப்பில் எந்தக் காரணத்தின் பேரில் சேர்த்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. கரன்பூர் போன்ற தொழில் பிரதேசங்கள் இரண்டாவது வகுப்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைய தினம் தேசிய பஞ்சாலைத் தொழில் சம்பந்தமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அவார்டை நிறைவேற்றுவது என்றால், நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் மிகவும் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கும். நம் ராஜ்யத்தில் உள்ள பெரும்பாலான ஆலைகள் எல்லாம் நூற்பு ஆலைகள். நெசவு மில்கள் அதிகமாகக் கிடையாது. அதன் காரணமாக ஆயிரம் ஸ்பின்டில்களுக்கு 16 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். பம்பாய் மில்களிலோ, ஆயிரம் ஸ்பின்டில்களுக்கு ஒன்பது அல்லது பத்து ஆட்கள் தான் வேலை செய்கிறார்கள். அதோடு நம் ராஜ்ய நூற்பு ஆலைகளால் கைத்தறி யாளர்களுக்கு உதவியாக நூற்கப்படும் நூலை சுற்றிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதன் காரணமாக மொத்தத் தொழிலாளர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு வேலையாட்கள் இந்த ரீலிங் டிபார்ட்மென்டில் இருக்கிறார்கள். பம்பாய், அகமதாபாத் போன்ற இடங்களில் உள்ள மில் களில் இந்த டிபார்ட்மென்ட் அவசியமில்லை. அப்படி இருக்கும்போது எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே மாதிரியான அவார்டுகளைக் கொடுக்கும்போது என்பது பொருத்தமானதாக இருக்காது. அதவும் குறிப்பாக இந்த அவார்டினால் அகமதாபாத் போன்ற இடங்களில் தொழிலாளர்களுடைய சம்பளம் 6 ரூபாயில் இருந்து 8 ரூபாய் வரைதான் உயர்த்த வேண்டி

[Sri N. Mahalingam]

[21st April 1960]

யிருக்கும். ஆனால் சென்னை மாகாணத்தில் 20 அல்லது 30 ரூபாய் ஏற்ற வேண்டியிருக்கிறது. இங்குள்ள ஆலைகளால் இந்தச் சம்பள உயர்வைத் தாங்க முடியுமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமாக நமது ராஜ்ய சர்க்கார் கூட இந்த அவார்டை அமல் நடத்த முடியாது என்று மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதியிருப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளையும் தொழில் பிரமுகர்களையும் இது சம்பந்தமாக நமது ராஜ்யசர்க்கார் கூட கூட்டிப் பேசியதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். இந்த அவார்டு வற்புறுத்தப்படுமானால் நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய பல மில்கன் மூடப்படவேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிடும் என்பதை நான் இப்போது இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆகவே, இந்தப் பிரச்சினையை உடனடியாகக் கவனித்து, நமது சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இனிமேல் புதிதாக எந்த அவார்டு கொடுப்பதாக இருந்தாலும் “ஸோனல் கவுன்சில்” அடிப்படையில் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து முடிவு எடுப்பதுதான் பிரயோஜனமாக இருக்கும். தவிர, இந்தியா பூராவுக்கு மாக ஒன்று சேர்த்து முடிவு செய்வது நடைமுறையில் சரியாக வராது என்பதை அனுபவபூர்வமாக உணருகிறேன். ஆகவே, இது சம்பந்தமாக வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கனம் தலைவர் அவர்களே வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில அபிப்பிராயங்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பொதுவாக மில்களும் தொழில்களும், சுமுகமாக வேலை செய்து நாட்டில் அபிவிருத்தி ஏற்பட வேண்டுமென்றால், அமைதி நிலை வேண்டுமென்றால், தொழிலாளர்கள் உழைக்கவேண்டும்; உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். இதைத்தான் நாங்களும் சொல்கிறோம். இதே போல் தான் ஆளும் கட்சியினுள்ளவர்களும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் யார் சொல்வது எந்த அளவுக்கு உண்மை என்பதைத்தான் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. ‘உழைப்புங்கள், உற்பத்தியைப் பெருக்குங்கள்; அதனால் வருகின்ற கொள்ளை லாபம், பணம் எங்களது. பட்டினி உங்களது, வயிற்றில் ஈரத் துணியைப்போட்டுக் கெட்டியாகக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொன்னாலும்கூட குறைந்த பட்சமாகது தொழிலாளர்கள் சாப்பிட்டு சுகதியோடு இருந்தால்தானே உண்மையாகவே நம் முடைய திட்டத்தை வடிவேற்க முடியும். அப்படி இல்லையென்றால் எந்த அளவுக்கு இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியும் என்பதை பார்க்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இன்றையதினம் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய நியாயமான பிரச்சினைகளை கோரிக்கைகளை எடுத்துக் காட்டிப் பேராடலாம் என்று சொன்னால், ஏதோ கம்யூனிஸ்டு பூச்சாண்டி காட்டி அவர்கள் கோரிக்கை புறக்கணிக்கப்படுகிறது. உண்மையிலேயே முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக பல பல காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காக ஒன்றுமே செய்வதில்லை. தொழிற்சங்கம் காங்கிரசாக இருந்தாலும் சரி, கம்யூனிஸ்டு சங்கமாக இருந்தாலும் சரி, தொழிலாளர்களுடைய நலனைக் கவனிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இப்போது டைக்ஸ்டைல் வேஜ் போர்டு என்று ஏற்படுத்தினார்களே, அதில் கம்யூனிஸ்டு தொழிற் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று சொன்னால் கிடையவே கிடையாது. அந்த அளவிற்குத் தொழிலாளர் சங்கப் பிரதிநிதிகளும், சர்க்காரும், மில் முதலாளிகளும் அவை எவ்வுபேரும் சேர்ந்து ஏகமனதாக ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட்டது. எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அகில இந்திய ரீதியிலேதான் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது. தென் இந்தியாவிற்கு சரியாக இருக்காது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் தென் இந்திய மில் முதலாளிகளும் இந்த போர்டில் இருக்கக்கூடிய பிரதிநிதிகளும் எடுத்திருக்கக்கூடிய முடிவுகள் நன்றாக விசாரணை செய்த பிறகுதான் எடுக்கப்பட்டது. அப்படி இருக்கும் போது இந்த முடிவுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு இன்றைக்கு ஏன் அவர்கள் மறுக்கிறார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

21st April 1960] [Sri V. K. Kothandaraman]

அது மட்டுமல்ல, எலக்ட்ரிசிட்டியை எடுத்துக்கொண்டால் இங்கு பழி வாங்கும் மனப்பான்மை காணப்படுகிறது. இன்றைக்கு கும்பகோணத்தில் இருக்கும் எலக்ட்ரிசிட்டி கம்பெனியில் முதலாளி ஒரு காங்கிரஸ் வாதி, தொழிலாளர்கள் காங்கிரஸ் வாதிகள், தொழிலாளர் சங்கத் தலைவர் காங்கிரஸ்வாதி, சர்க்காரும் காங்கிரஸ். அங்கே எல்லோரும் காங்கிரஸ் வாதியாக இருப்பதினால் எந்தக் காரியத்திற்கும் எதிர்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. இதனால் எதுவும் செய்வதற்கு முடிவதில்லை. ஏதோ இந்தச் சங்கத் தலைமையை ஸ்ரீ எஸ். வி. கிருஷ்ணன் இடமாகிலும் கொடுத்து விட்டால் நன்றாக இருக்கும். இப்படி எல்லோருமே காங்கிரஸ் வாதியாக இருப்பதினால் அங்கே நடைபெறும் குறைகளைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு தர்மசங்கடமான நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்த மாதிரி வெளிக்கு வராமல் ஏதோ புச்சாண்டி காண்பித்துத் தப்பித்துக்கொள்ளலாம். கும்பகோணத்தில் இருக்கும் மின்சாரத் தொழிலாளர்கள் சனம் அமைச்சர் அவர்களைக் குருநாதன் என்று அளவிற்கு அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட தொழிற்சங்கத்திற்கே இந்தக் கதி என்றால் எதிர்க் கட்சியை ஆதரிக்கக்கூடிய ஜனங்களுக்கு என்ன ஆகும் என்று சர்க்கார் யோசிக்க வேண்டும்.

இதுமாதிரி எலக்ட்ரிசிட்டி போர்ட் அதிகாரிகளின் மோசமான மனக் பான்மை கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கும், லேபர் கமிஷனர் அவர்களுக்கும் தெரியும். அப்படி இருந்தும், அவர்கள் லெட்டிவெளிச்சமாகவும், ஓன் ஆகவும், எழுத்து மூலமாகவும் சொல்வது என்று பயப்படுகிறார்கள். தொழிலாளர்கள் தனியாக அமைச்சர் அவர்களிடம் பேசி இந்த விஷயத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். இதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தீர்க்கமாக ஆம்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்து அவர்களின் குறைகளை நீக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

லேபர் கோர்ட், வேஜ் போர்ட், டிரிபனல் அளித்த தீர்ப்புகளை எடுத்து கொண்டாலும் அவைகளை நடைமுறையில் அமுலுக்குக் கொண்டுவருவது கிடையாது. இங்கே போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அதிகாரம் இந்த டிபார்ட்மென்ட் அதிகாரிகளுக்குக் கிடையாது. அவர்களுக்குப் பரிபூரண அதிகாரம் கொடுத்தால் அவர்கள் உற்சாகமாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள முடியும். ஆகையால் இந்த லேபர் டிபார்ட்மென்ட் அதிகாரிகளுக்கு ஓரளவிற்கு அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இது போன்று, சூந்தாவிலும், மதரை மீனாட்சி மில்லிலும் இதே நிலைமைதான் நிலவிவருகிறது. தொழிலாளர்கள் 25-ம் தேதி வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் இறங்க அரசாங்கத்திற்கு நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் லேபர் அமைச்சர் அவர்களிடம் தெரிவித்தால் 'நான் என்ன செய்ய முடியும், எலக்ட்ரிசிட்டி அமைச்சரைக் கேளுங்கள்' என்று சொல்வார்கள். எலக்ட்ரிசிட்டி அமைச்சரைக் கேட்டால் எலக்ட்ரிசிட்டி போர்டைக் கேளுங்கள் என்று சொல்வார்கள். எலக்ட்ரிசிட்டி போர்டைக் கேட்டால் சர்க்கார் உத்தரவுப்படி நடக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். இது எப்படி இருக்கிறதென்றால், இரண்டு ஆட்டுக்கு ஒரு குட்டி என்று சொன்னால், 4 ஆடுகளுக்கும் ஒரு குட்டி, மந்தை ஆடுகளுக்கும் ஒரு குட்டி இருப்பது போல் இருக்கிறது. இதனால் சர்க்காரினுடைய கொள்கை என்ன என்பதைத் திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்குக் கொள்கையே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பப்ளிக் செக்டார், பிரைவேட் செக்டாருக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும். பப்ளிக் செக்டார் மட்டுமே உண்டாக இந்தத் தொழிலாளர்களின் குறைகளைத் தீர்த்துவைக்கும் அளவிற்கு முன்வர வேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் தனிப்பட்ட முகலானிகள் என் தனிக்காட்டு ராஜா மாதிரி இருக்கமாட்டார்கள். தொழிலாளர்கள் நியாயமான கோரிக்கைகளைக் சுவனித்து அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri V. K. Kothandaraman]

[21st April 1960]

லேபர் கோர்ட்டிலும், ஹைக்கோர்ட்டிலும் தொழிலாளர்களுக்கான தீர்ப்பைக் கொடுத்தால் அவர்கள் சப்ரீம் கோர்ட்டு வரைக்கும் போகிறார்கள். பல வருஷங்களுக்கு இந்த வழக்கு நடைபெறுகிறது. இது சீக்கிரமாக நடைபெறும் ஒரு நிலைமையை உண்டாக்கவதற்கு இண்டஸ்ட்ரியல் டிரிப்பினல் சட்டத்தையும், வேறு சட்டங்களையும் திருத்துவதற்குத் தொழிலாளத் தலைவரும் தொழிலாள இலாகா அமைச்சரும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது போன்றவைகளை முதலாளிகள் தொழில் கோர்ட்டு மாதிரி விசாரணை செய்து அவைகளைச் சிபார்சு செய்துவிடுகிறார்கள். இம்மாதிரி இவைகளை அவர்கள் கையில் விடக்கூடாது. இது இலேசாகக் கிடைக்காது. அவர்கள் பதி வாங்கும் தன்மையில் இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் ஹைக்கோர்ட்டில் ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய அய்யர் தீர்ப்புக் கொடுத்ததின் விளைவாக தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் சர்க்கார் இந்தத் தீர்ப்பை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும் அளவிற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதற்குக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இதே போல் பெண் தொழிலாளர்களுக்கு மெட்ரனிடி பெனிபிட் 12 வாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்படுவதனால் அவர்கள் வேலையில்லிருந்து நீக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். பெண் தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக ஆண்களை வைக்க முதலாளிகள் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இதைத் தடுப்பதற்கு ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலும் இத்தனை சத விசிதம் பேர் பெண் தொழிலாளர்களை வைக்க வேண்டுமென்று ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தொழிலாளர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்கீமை எடுத்துக்கொண்டால் இந்த மாகாணத்திலுள்ள தொழிலாளர் குடும்பம் அவ்வளவு பேருக்கும் இது பொருந்தும்படிச் செய்ய வேண்டும். அதே மாதிரி இண்டஸ்ட்ரியல் ஹவுசிங் ஸ்கீமை எடுத்துக்கொண்டால் இந்த முதலாளிகள் அவர்களாகவே வீடு கட்டிக் கொடுக்க முன்வர மாட்டார்கள். மயிலே மயிலே இறகு பேர்டு என்றால் போடாது. இது மாதிரி வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க என்னால் கொடுக்க மாட்டார்கள். அவர்களைக் கட்டாயம் செய்து வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குறைந்தபட்ச சம்பள விகிதம் நிர்ணயிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விலைவாசிகள் மாதா மாதம் உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. இந்த மாதம் ஒரு ரூபாயாக இருந்தது அடுத்த மாதம் இரண்டு ரூபாயாக உயர்ந்து கொண்டே போகிறது. ஆகையால் ஐந்து வருஷத்திற்கு ஒரு முறை இந்த குறைந்தபட்ச சம்பள விகிதத்தை மாற்றுவதற்கு முடியும் என்று இருந்தால், முதலாளிகளுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் இதனால் ஒரு சுமுகமான உறவு ஏற்படும் என்பதை சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே சர்க்கார் நான் சொன்னவற்றை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு முதலாளிகள், தொழிலாளர்கள் இடையே ஒரு சுமுகமான உறவை உடனடியாக ஏற்படுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். -மின்சாரத் தொழிலாளர்களிடையே பிரச்சனையை உடனடியாகத் தீர்க்க வேண்டும். பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களிடையே வேஜ் போர்ட் தீர்ப்பை உடனடியாக அடாலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI T. S. RAMASWAMI: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தொழிலாளர் இலாகாவைப் பொறுத்த வரையில் உண்மையாக நாம் எல்லோரும் பெருமைபடக் கூடிய இலாகா. இந்த இலாகாவைத் தலைமை தாங்கி நடத்தகிற அமைச்சரைப் பொறுத்த அளவிலே தொழில் அனுபவமும், தொழிலாளர் பிரச்சனையில் மிகுந்த அனுபவம் உள்ளவரும், சட்ட நுணுக்கங்களைப் பற்றி அறிந்தவரும், அகில இந்தியா மாட்டும் அல்ல, உலகத்திலேயே தொழில் மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு புகழைத் தேடித்தந்தவர். இப்பொழுது கனம் அமைச்சர்

21st April 1960]

[Sri T. S. Ramaswami]

அவர்கள் சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலே பல குறைகள் காணப்படுகின்றன. அரசாங்கத்தின் நோக்கம் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கி, தொழிலைத் தேடித் தருவது. இரண்டாவது அவர்களுக்கு சோனையில் செக்யூரிடி கொடுப்பது. அதாவது சாஸ்வதமான, நிரந்தரமான வேலை கொடுப்பது. இந்த நோக்கங்களைப் பொறுத்த வரையில் எவ்வளவுதரம் நம் ராஜ்யம் முன்னேறியிருக்கிறது என்று பார்த்தால் இன்னும் மோசமான நிலைமையில்தான் இருக்கிறதென்பதைப் பார்க்க மிகவும் வருந்துகிறேன். இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் பார்க்கும் போது, அது நாளுக்குநாள், அதிகமாகியிருக்கிறது. 1956-லிருந்து 1957-ல் அதிகம், 1957-லிருந்து 1958-ல் அதிகம், இப்படி வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. குறிப்பாக நமது தமிழ் நாட்டில் இன்று வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க வேண்டுமென்றால், எல்லா இடங்களிலும் தொழிற்சாலைகள் வளர்ந்தாக வேண்டும். இன்னும் சில இடங்களில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைத் தவிர்க்கக் கூடிய இடங்களில் கூட தவிர்க்க முடியாத நிலைதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைக் கவனிக்காததன் காரணமாக. இண்டஸ்ட்ரியல் ட்ரெயினிங் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பிட்டர்ஸ் போன்றவர்கள் இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல்களில் படித்துப் பயிற்சி பெற்று ஒன்றரை வருடங்கள் ஆகியும், அவர்கள் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் பயிற்சி இல்லாதவர்களை எலெக்ட்ரிசிய் போர்டில் எடுக்கிறார்கள். லைமென், ஓயர்மென் போன்றவர்களுக்கான ட்ரெயினிங் பயிற்சி பெற்றவர்கள், வேறு தொழிற்சாலைகளில் ஆறு மாதம் பயிற்சி பெற்றவர்கள் பலர் இன்று நாகர்கோவிலில் வேலை இல்லாமல் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அவர்கள் எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேன்ஜில் ரெஜிஸ்தர் செய்துகொண்டிருக்கிறார்களா? அப்படியானால் அந்த லிஸ்டை ஸ்டாப்டர் ஆப் எம்ப்ளாய்மென்டிற்ரு அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI T. S. RAMASWAMI : நன்றி. அமைச்சர் அவர்கள் இங்கு இல்லாதிருந்தபோது அவர் போர்ட்போலியோ உள்சுற்றை அமைச்சர் அவர்கள் கையில் இருந்தது. இகையே அவர்களும் கூறினார்கள். அவர்களுக்கு எழுதி அனுப்பியிருக்கிறோம். இவர்களுக்கும் எழுதியனுப்பக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆக, பயிற்சி பெற்ற இளைஞர்கள் பலர் இன்று வேலையில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாகர்கோவிலைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்னும் வேலை கிடைக்கவில்லை. பின்னர் அச்சரிக்கையில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் இன்று அந்த டிபார்ட்மென்ட்டில் மேஸ்திரிசனாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு வருடம் சழிந்தபின் அவர்கள் வேலையிலிருந்து தள்ளப்படுகிறார்கள். அடுத்தபடியாக இன்று தொழில் தகராறைப் பார்க்கும் போது, குந்தாவில் தகராறு, கும்பகோணத்தில் தகராறு. நாகர்கோவில் மில்லில் தகராறு, எலெக்ட்ரிசிய் டிபார்ட்மென்ட்டில் தகராறு முளைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. டெக்ஸ்டைல் மில்லைப் பொறுத்த வரையில் அதற்கான வேஜ் கமிட்டியின் சிபார்சுகள் அமுல் நடத்தப்படவில்லை. முக்கூட்டு மகாநாடு கூட்டினார்கள். அது எந்த அளவிற்குப் போசுமோ, தெரியாது. “மாண்-டேஸ் லாஸ்ட்” என்பதைப் பார்க்கும்போது இரண்டு வருடங்களை விட சென்ற வருடத்தில் அதிகமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. நாம் முயற்சி செய்தால் நிச்சயம் அதை தவிர்க்க முடியும். அமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவுதரம் அனாதாபியாக இருக்கிறார்களோ அந்த அளவிற்கு அதிகாரிகளும் இருக்க வேண்டும். அதே போல் முதலாளிகளுக்கும் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை இருந்தால்தான் தொழில் தகராறுகளைத் தீர்க்க முடியும். தேசத்தின் உற்பத்தியையும் அதிகரிக்க முடியும். அசுவே, நமது அதிகாரத்தை எந்த இடங்களில் எவ்வளவு அதிகமாக செலவிட வேண்டுமோ அந்த இடங்களில் அவ்வகை அதிகமாக செலவிட வேண்டும். எலவிட்டாக வேண்டும். எனக்கு முன் பசிய அங்கத்தினர்கள் சிலர் கூறியது போல், நமது அரசாங்கம் தொழில் நடத்தக் கூடிய இலாகாக்கள் மற்ற முதலாளிகளுக்கு எடுத்துக்

[Sri T. S. Ramaswami]

[21st April 1960]

காட்டாக இருக்க வேண்டும். டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகா இருக்கிறது. மின்சார இலாகாவைப் பொறுத்த வரையில் வரட்டு கௌரவத்தை வைத்துக் கொண்டு தொழிலாளர்களின் நியாயமான பிரச்னைகளை கவனிக்காமல் இருக்கக் கூடாது. தொழிலாளர்கள் தவறுகள் செய்யலாம். நாமும் தவறுகள் செய்ய நேரிடும். ஆகவே, தொழிலாளர்கள் தவறு செய்யார்களானால் அவைகளை ஓரளவிற்கு விட்டுக் கொடுத்து பிரச்னைகளை ஆராய்ந்தால் நிச்சயமாக தொழிலாளர்கள் பிரச்னைகளைத் தீர்க்க ஒரு வழி காண முடியும். தொழில் அமைச்சர் அவர்களைப் போன்றே அதிகாரிகளும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் நான் இந்த ராஜ்யத்திற்குப் புதியவன். இருந்தாலும் நான் காண்பது, அதிகாரிகளைப் பார்க்கும்போது விதிகளையும், சட்டங்களையும் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, பழைய பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் தோரணையில்தான் இருக்கிறதே தவிர ஜனநாயக முறைப்படி அவர்கள் மாற்றுவதற்கான நிலையைக் காணவில்லை. பலர் மாறிவிட்டார்கள். ஆனால் அப்படி இன்னும் மாற வேண்டியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி மாறக் காணும் சில்லறை விஷயங்களைத் தீர்ப்பதற்கு அதிகாரிகளின் மனப்பான்மை சிறிது மாறினால் போதும். தீர்க்கப்படக் கூடிய குறைகள் கூடத் தீர்க்கப் பரிமாடல் இருப்பதற்குக் காரணம் அதிகாரிகள் மனோபாவம் மாறாததுதான். அதற்கு லேபர் இலாகா என்ன செய்ய முடியும்? அப்படி அவர்கள் மனோபாவத்தை மாற்றுவதற்கு நமது அரசாங்கம் ஏவ்வளவு சிரமிக்க வேண்டுமோ அவ்வளவுதான் சிரமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பின்னர், நமது டிரான்ஸ்போர்ட்டிலுள்ள சம்பள விதித்ததைப் பற்றி எனது நண்பர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நாம் ஒரு “மாடல் எம்ப்ளாயராக” இருக்க வேண்டுமென்று. இப்பொழுது கன்னியாகுமரி பிராஞ்சில் ஒரு விதி சம்பளம், இங்கு இன்னொரு விதி சம்பளம். என்னுடைய இருக்கிறது. கன்னியாகுமரியில் உள்ள கண்டக்டர்கள், டிரைவர்கள் லிட்டியில் உள்ளவர்களை விட இரண்டு மடங்கு அதிகச் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். அங்கு புதியதாக நியமிக்கக் கூடியவர்களின் சம்பளம், இங்கு லிட்டியில் உள்ளவர்களை விட இரண்டு மடங்கு அதிகச் சம்பளம். இங்கு லிட்டியில் உள்ளவர்களை விட இரண்டு மடங்கு அதிகச் சம்பளம். திருவனந்தபுரத்திற்கும், நாகர்கோவிலுக்கும் தொழிலாளர்கள் அடிக்கடி போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது சர்வீஸும் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த வித்தியாசத்தைப் போக்க வேண்டும். அப்படி தொழிலாளர்கள் திருவனந்தபுரத்திற்குச் செல்லும்போது, அங்கு அவர்களின் ஜனியர்களாக இருந்தவர்கள், அதாவது திருவிதாங்கூர்-கொச்சியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தபோது ஜனியர்களாக இருந்தவர்கள் இன்று இவர்களைவிட இரண்டு மடங்கு அதிகச் சம்பளம் வாங்கும்போது இந்தத் தொழிலாளர்களிடையே ஒரு வித மனக் கசப்பும், வருத்தமும் ஏற்படுகிறது. ஆக, நமது இலாகா பிறருக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்க வேண்டுமென்பதோடு, நாம் நடந்துகொள்ளக்கூடிய விதம் பிற முதலாளிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கவேண்டுமென்பதோடு, தொழிலாளி-முதலாளி உறவையும் நல்ல முறையில் பெருக்க வேண்டும். நாம் நினைத்தால் நிச்சயமாக அதைச் செய்ய முடியும் என்பதில் எனக்கு எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. நாம் அதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்க முடியுமென்பதிலும் சந்தேகம் இல்லை. அதிகாரிகள் செய்யும் சிபார்சுகளை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருக்காமல், நாம் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்க முன் வர வேண்டும். நாமே இனிஷியேட்டிவ் எடுக்க வேண்டும். பின்னர், க்ரோம் பெட் வொர்க்ஷாப்பில் பெரிய தொழில் தகராறு இருந்து இப்பொழுதும் நல்ல நிலையில் இருக்கிறது. இந்நிலை வளர்வதற்கு எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். பின்னர் வேஜ் போர்ட்டின் ரெகமென்டேஷனை செயல்படுத்துவதில் அமைச்சர் அவர்கள் முதலாளிகளைப் பலவந்தப்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிடில் நிலையைச் சரிக்கட்ட முடியாது. எனக்குப் பின்பேசப்போகும் கனம் சின்னதாரை அவர்கள் அது பற்றி சலிஸ்தரமாகக் கூறுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பொதுவாக நமது அரசாங்க தொழில் துறையைப் பொறுத்த வரையில் இன்னும் கொஞ்சம் வலுவாக்க வேண்டும். ஆக, நாம் நமது அதிகாரத்தை எந்த இடங்களில் சிறிது அதிகப்படியாக உபயோகிக்க வேண்டுமோ அப்படி அந்த இடங்களில்

21st April 1960]

[Sri T. S. Ramaswami]

உபயோகித்து, நாம் நடத்துவது மற்ற முதலாளிகளுக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இருக்கக் கூடிய அளவிற்கு நமது இலாகா இயங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்று உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சமதர்ம, பொருளாதார அமைப்பை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு மக்கள் சமுதாயத்தில் நல்ல உறுப்புக்களில் தொழிலாளர் இலாகாதான் மிகவும் முக்கியமானதாகும். தொழிலாளர் இலாகா சிறந்த முறையில் பணியாற்றி மக்களுக்கு நலன் விளைவிப்பதற்கு ஒரு நிலையான தொழில் கொள்கை இன்றியமையாதது. தொழில் கொள்கை தொழிலாளர் கொள்கையோடு இணைந்ததாக இருக்க வேண்டியது அவசியமானதும். அப்படிப் பார்க்கும்போது, இந்த ராஜ்ய சர்க்காருக்கு ஒரு நிலையான தொழிலாளர் கொள்கை இருக்கிறதா என்று ஐயப்பட வேண்டிய நிலைமையுத்தான் நான் இன்று காண்கிறேன். இவ்வாறு நான் கூறும்போது இது சனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களை எந்த வகையிலும் பாதிக்காது என்று நான் உறுதிப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், நான் ஏற்கனவே கூறியவாறு, முன்பே இந்தச் சபையில் இரண்டு முறைகள் கூறியதபோல், தவறுதலான இடத்தில் வாழ்க்கைப்பல உத்தமமான பெண்ணைப் போலத்தான் அவர் இருக்கிறார். ஆகவே அவரைப் பொறுத்த வரையில் நான் ஒன்றும் சொல்ல வில்லை. இந்த ராஜ்ய சர்க்காரின் தொழிலாளர் கொள்கை கணத்திற்குக் கணம் மாறுகிறது. நிலையானதொரு தொழிலாளர் கொள்கை இல்லை என்பதற்குப் பல சான்றுகளை நாம் காணலாம். எனக்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர்கள் பலவாறாக பல கோணங்களிலிருந்து அவைகளை எடுத்துக் காட்டினார்கள். உதாரணமாக கும்பகோணம் எலெக்ட்ரிஸிட்டி சபை கம்பெனி சம்பந்தப்பட்ட விவகாரத்தில் இந்த சர்க்காரின் தொழிலாளர் கொள்கை எங்கெனம் பயன்பட்டது? என்ன கொள்கையை இவர்கள் அனுசரித்தார்கள்? ஒன்றும் அறியாத, ஒரு பாவமும் அறியாத தொழிலாளர்களை, அவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது சுமார் 70 பேர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். ஏன் கைது செய்யப்பட்டார்கள்? அவர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது எதோ பாதுகாப்பிற்காக என்று தொழில் அமைதியை நிலைநிறுத்துவதற்காக என்று, தொழில் அமைதிக்குப் பங்கம் நேரிட்டு விடாதவாறு காப்பதற்காக, என்று, 70 பேர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். முக்கிய தொழிற்சங்கத் தலைவர் உட்பட பல்வேறு அங்கத்தினர்கள் கூட கைது செய்யப்பட்டனர். அப்படித் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது தொழிலாளர்களைக் கைது செய்வது என்றால் இந்த ராஜ்ய சர்க்காருக்கு என்ன தொழிலாளர் கொள்கை இருக்கிறது? நான் உண்மையாக நம்புகிறேன், இதைத் தொழிலாளர் இலாகா மன்றார விரும்பியிருக்காது என்று, பின் யார் இதற்குக் காரணம்? உள்நாட்டு இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் ஒருக்கால் இதற்கு விரும்பம் தெரிவித்திருக்கலாமோ என்றால் இருந்திருக்க முடியாது என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். நான் அறிந்த மட்டில், அவர்கள் இதற்கு உறுதுணையாக இருந்திருக்க முடியாது.

இப்படி என்றால் இது எப்படி நடந்தது. ஒரே நிலையான தொழில் கொள்கை இல்லாத காரணத்தினால்தான், பல்வேறு வகையான நபர்கள் தங்களையே பல்வேறு வகையான செல்வாக்குகளை பயன்படுத்தி எப்படியோ கைது செய்திருக்கிறார்கள். அதுதான் காரணமே தவிர, வேறு எந்தவிதமான காரணத்தையும் சொல்லுவதற்கில்லை, உண்மையிலேயே அமைச்சர் இதற்கு காரணம் அல்ல என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகவே இம்மாதிரியான செய்கைகளை கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலை இருப்பது மிகவும் வருந்தத் தக்கதாகும் என்பதைக் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதேபோல் தான் மின்சாரத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக இருக்கின்ற தகராறுகள் மீண்டும் மீண்டும் வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. ஒரு பக்கத்தில் மின்சார இலாகா, மற்றொரு பக்கத்தில் தொழிலாளர் இலாகா எந்தெந்த இலாகா யார் யாருக்குப் பொறுப்பு என்பதைப் பற்றி என்ன சொல்லப்பட்டாலும் இறுதியாக பொதுமக்களுக்கு யார் பொறுப்பு என்று பார்க்கும் போது,

12-30

p.12.

[Sri P. S. Chinnadurai]

[21st April 1960]

இதற்கு எல்லாம் பொறுப்பாக விளங்க வேண்டியவர்கள் சர்க்கார் தான். சர்க்கார் ஒரு பொதுக் கொள்கையை கடைப்பிடிக்காத காரணத்தால்தான் மின்சார இலாகாவில் ஒரு மாபெரும் வேலை நிறுத்தம் ராஜ்யத்தைப் பார்த்து பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னொரு பகுதியில் அணைக்கட்டுப்பகுதியில் இப்போதும் வேலை நிறுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மேலும் ஏற்பட இருக்கும் பெரிய தொரு வேலை நிறுத்தத்தை நிறுத்துவதற்கு எந்தவதமான ஏற்பாட்டை செய்வதற்கும் இந்த அரசாங்கம் எந்த வகையும் செய்ய வில்லை. இதைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு நமது தொழிலாளர் இலாகாவோ அல்லது தொழில் அமைச்சர் அவர்களோ ஈடுபட்டால் கூட அது நிறைவேறுமா என்பது உண்மையாகவே தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் ஐயப்பட வேண்டிய நிலையில் தான் இருக்கிறது. தொழில் அமைச்சர் அவர்களைப் பொறுத்த வரையில், நான் முன்னால் குறிப்பிட்டது போல் உத்தமமான பெண் போன்றவர் தான், என்ன செய்ய முடியும், புருஷன் வீட்டில் ஓரகத்திக்குப் பயப்பட வேண்டும். நாத்தனாருக்குப் பயப்பட வேண்டும், மாமியாருக்குப் பயப்பட வேண்டும். எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவது. இந்த நிலைமையில் இருக்கின்ற தொழில் அமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து உண்மையிலேயே தொழிலாளி வர்க்கம் தங்கள் அனுதாபத்தை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறது. அவர்களிடத்தில் அன்பு இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் பால் அவர்களுக்கு இருக்கின்ற அன்பை தொழிலாளர்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த விதத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பது என்பது அனுதாபத்துக்குரியது. நான் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு, ஐக்கிய நாட்டு சபைக்கு நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பிரதிநிதியாக போனபோது நடந்த பிரிவுபசார கூட்டத்தில் பேசும்போது சொன்னேன், நமது அமைச்சர் அவர்கள் நிரந்தரமாகவே அங்கே இருந்து விட்டால் ஒரு வகையில் இந்தாட்டிலுள்ளவர்களுக்குச் சந்தோஷகரமாய் இருக்கும் என்று அத்தகரிய தருதி, அவர்களிடம் இருக்கிறது. உயர்வான பதவிகள் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ காத்து இருக்கின்றன என்பது எனக்குத் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் அவர் இங்கே வந்து மாட்டிக் கொண்டதால் இப்போது பீன முடியாத நிலைமையில் தொழிலாளர்களுக்கு ஒன்றும் செய்ய இயலாத நிலைமையில் இருக்கிறார். கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று நம் ராஜ்யத்தில் ஒரு பரிதாபகரமான நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நமக்கு நல்ல தொழில் அமைச்சர் கிடைத்திருக்கின்றார். அவர்களுடைய கருத்துக்களை அவர் இருக்கின்ற கடனைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு, நல்ல சிறந்த அதிகாரிகளைக் கொண்ட தொழிலாளர் இலாகா இருக்கிறது. தொழில் அமைச்சர் மட்டும் அல்ல. தொழிலாளர் இலாகாவிலுள்ள பெரிய அதிகாரிகள் முதல் கீழ் நிலையில் உள்ள அதிகாரிகள் வரை, எல்லாரையும் வரிசையாக நிறுத்தி வைத்துப் பார்த்தால் ஒவ்வொருவருடைய சேவையையும் சரித்திரத்தையும் எடுத்துப்பார்த்தால், அவர்கள் மிகவும் பெருமைக்குரியவர்கள் தான் என்பது விளங்கும். அவர்கள் தங்கள் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து தொழிலாளர்களுக்கு பல விதத்திலும் பணி புரிந்தவர்கள் என்று சொல்லலாம். இவ்வளவு நல்ல இலாகா. இவ்வளவு நல்ல தொழில் அமைச்சர் நமக்கு இருந்தும், இந்த இராஜ்யத்திற்கு என்று ஒரு பொது தொழில் கொள்கை இல்லாத காரணத்தால், இன்றைக்கு நாட்டிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்கம் கொடுமக்கு ஆளாகி, துன்பத்திற்கு ஆளாகிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதை இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலம் முடிந்து, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் தொடங்குகின்ற இந்த நேரத்தில் தொழில் பகுதியில் அமைதியான ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட வேண்டும் என்று தான் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். தொழில் பகுதிகளில் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடாது என்று தான் எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். அதையே தான் தொழிலாளர்களும் ஒத்திப்பார்க்கின்றார்கள். வேலை நிறுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பது தொழிலாளர்களையுடைய விரும்பம் அல்ல. வேலை நிறுத்தம் என்பது தொழிலாளர்சங்கத்துக்கு ஏற்படுகின்ற ஒரு பெரிய சமை. வேலை நிறுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று எந்தத் தொழிலாளியும் தாக்கமுன்னுக்கு வர மாட்டான் என்பதை என்னால் உறுதியாகக் சொல்லிக் கொள்ள முடியும்.

21st April 1960]

[Sri P. S. Chinnadurai]

கடந்த 16 ஆண்டு காலமாக தொழிலாளர்களிடையிலே நேரிடையாக தொடர்பு கொண்டவன் என்ற முறையில் நான் இதை வலியுறுத்திக்கூற ஆசைப் படுகிறேன். எந்தத் தொழிலாளியும் வேலை நிறுத்தம் என்கிற சமையை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு விருப்பம் உள்ளவனாக இல்லை. மூன்றாவது திட்ட காலத்தில் வேலை நிறுத்தம் கூடாது என்ற கொள்கையை அனுசரிப்பதற்கு தொழிலாளி வர்க்கம் தயாராக இருக்கிறது. குறிப்பாக பஞ்சாலைத் தொழிலும், என்சினிரியங் தொழிலிலும் வேலை நிறுத்தம் இருக்கக்கூடாது. அவ் விதம் வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடாது. வேலை நிறுத்தம் செய்வதில்லை என்ற உடன்பாட்டுக்கு வர தொழிலாளி வர்க்கம் தயாராக இருக்கிறது என்பதை என்னால் அறுதியாகச் சொல்ல முடியும். ஆனால் இந்தத் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைக்கு பாதகம் செய்யாமல் இருக்கின்ற ஒரு சரியான சம்பளக் கொள்கையையும் நாம் நிர்ணயித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு முதலாளிகள் தயாராக இருக்கிறார்களா, அல்லது இம்மாதிரியான ஒரு கொள்கையை அனுசரிப்பதற்கு அவர்களை வற்புறுத்துவதற்கு, அல்லது அவர்களை இணக்கச் செய்வதற்கு இந்த ராஜ்ய சர்க்காருக்கு மனது இருக்கின்றதா, சக்தி இருக்கிறதா என்று எனக்குத் தெரியும். மனது இருக்கின்றதா என்பதைத் தான் நான் அறிய விரும்புகிறேன். இந்த ராஜ்ய சர்க்காருக்கு அந்த மனது இல்லை என்பதை நம்மால் சொல்ல முடியும். அதனால்தான் சம்பளக் கொள்கையை இந்த ராஜ்யத்தில் கொண்டு வர முடியவில்லை இந்த சர்க்காரால். அதன் காரணமாகத்தான் வேலை நிறுத்தம் என்ற சமையை நிர்ணயித்தார்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. அகில இந்திய ரீதியாக பஞ்சாலை தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சம்பள போர்ட்டில் அங்கம் வகிக்க தென் இந்திய பஞ்சாலை முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகளை அழைத்திருந்தார்கள். அதில் தென்னிந்திய பஞ்சாலை முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகளும் அதில் கலந்து கொள்ளவேண்டியிருந்தது. இங்கு பேசிய கனம் மகாலிங்கம் அவர்கள் தென்னிந்திய ஆலை அதிபர்களின் பிரதிநிதியாக நின்று வாதாடினார் என்று நம்புகிறேன். இந்த நிலையில், மத்திய சர்க்காருக்கு தென்னிந்திய பஞ்சாலை அதிபர்களின் பிரதிநிதிகளாக ஏற்கனவே இருக்கின்ற இரண்டு பிரதிநிதிகளே போதுமானது. வேறு பிரதிநிதிகள் நியமிக்கப்பட வேண்டிய தேவை இல்லை என்று தென்னிந்திய ஆலை அதிபர் சங்கம் மத்திய சர்க்காருக்கு நேரடியாக எழுதிவிட்டார்கள். இதை என்னால் நிரூபிக்க முடியும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தென்னிந்திய பஞ்சாலை அதிபர்களின் சார்பாகவும்தான் சிறப்புக்குரிய இரண்டு முதலாளிகள் அந்த சம்பள போர்ட்டில் அங்கம் வகித்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சம்பளக்கமிஷன் பரிசீலனை செய்த முடிவுகளையே அமல் நடத்த வேண்டும் என்று சொன்னால், அதை அமல் நடத்த முடியாது. இல்லையென்றால் நாங்கள் பஞ்சாலைகளை மூடி விடுவோம் என்று பிடிவாதமான முடிவை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் இத்தகராறில்-சமூகமான ஒரு நிலை ஏற்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் இந்த ராஜ்ய சர்க்கார், தொழிலாளர்களின் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி இம்மாதம் 16-ம் தேதி ஒரு மகாநாடு கூட்டினார்கள். அதற்காக நமது தொழிலில் அமைச்சர் அவர்களுக்கு பஞ்சாலை தொழிலாளர்கள் சார்பில் என் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதற்காக தொழிலாளர்கள் அமைச்சர் அவர்களை பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். வேறு எதற்காகவும் இல்லை. இந்த மகா நாட்டில் தொழிலாளர்களுக்காக எந்த விதமான முடிவும் எடுக்கப்படவில்லை என்றாலும் இந்த மகாநாடு கூட்டுவதின் மூலமாக இந்த சிபாரிசுகளைப் பற்றி விவாதிப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததற்காக என் தனிப்பட்ட முறையிலும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சார்பாகவும் பாராட்டுதல்களும் நன்றியும் நமது அமைச்சர் அவர்களுக்கு உரித்தாகும் என்று மறுபடியும் இந்த இடத்தில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சம்பள போர்டு சிபாரிசுகளை பொறுத்த வரையில், இந்த சிபாரிசுகளை உடன்படிக்காமல் நடத்த வேண்டும் என்று சொன்னால், நாங்கள் ஆலைகளை மூடி விடுவோம் என்று எச்சரிக்கை செய்கின்ற முறையில், இந்த இடத்திலேயே

[Sri P. S. Chinnadurai]

[21st April 1960]

கனம் மகாலிங்கம் போன்றவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்றால், நான் அதை தொழிலாளர்களின் சார்பில், தொழிலாளர்களுக்கு விடுக்கும் ஒரு எச்சரிக்கையாகவே எடுத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பயமுறுத்தல்களைக் கண்டு, இந்த நாட்டிலுள்ள தொழிலாளர்களோ, அல்லது இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களோ பயந்து விடமாட்டார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட நிலைமை நிச்சயமாக வராத என்பதை என்னால் உறுதியாக எடுத்துச் சொல்ல முடியும். இம்மாதிரியான பயமுறுத்தல்களைக் கொண்டு, வேலை நிறுத்தம் செய்தால் ஆலைகளை மூடிவிடுவோம், என்ற பயமுறுத்தல்களைக் கொண்டு இந்த ராஜ்ய மக்களை, அல்லது ராஜ்யத் தொழிலாளர்களை பணிய வைத்துவிட முடியாது என்பதை இந்த நேரத்தில் என்னால் சொல்லிக் கொள்ள முடியும். இன்னொரு பக்கத்தில் முதலாளிகளின் பிடிவாதத்தின் காரணமாக இந்த நாட்டிலுள்ள பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் வேலை நிறுத்தத்திற்கு தயாராகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ராஜ்ய ரீதியாக பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து போராட்டம் நடத்தக்கூடிய நான் வேகமாக சமீபித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கடந்த மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேல் சம்பள போர்டின் சிபாரிசுகளை முதலாளிகளின் அனுசரிக்கமாட்டோம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற பிடிவாதமான மனப்போக்கு காரணமாக, போராட்டத்தில் இறங்குவதைத் தவிர வேறு எந்த வழியும் தொழிலாளர்களுக்கு தெரியவில்லை. பல இடங்களில் தொழிற்சங்கங்கள் தங்கள் கூட்டங்களை கூட்டி முடிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் ராஜ்ய சர்க்கார் என்ன செய்ய வேண்டும். ராஜ்ய சர்க்கார் எந்த விதமான கொள்கையைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி மட்டும் இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையில், நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த போராட்டத்தை ஆதரித்து விட முடியாது. ஆதரிக்கவும் மாட்டார்கள் என்பது தெரியும். அவரால் அவ்விதம் செய்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அவர் சிக்கலில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் கேட்டுக் கொள்வது இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் இதில் நடுநிலைமையாக இருந்து விட்டால் போதும். ராஜ்ய சர்க்காரும் சரி, தொழிலாளர்கள் இலாகாவாய் இருந்தாலும் சரி, நடு நிலைமையாக இருந்து விட்டால் போதாமானது. ராஜ்ய சர்க்காரின் நடுநிலைமை கொள்கையை போதுமானது. நாட்டிலே உற்பத்தி செய்வது குறையுமே என்று ஒன்றும் சொல்லாமல் நடுநிலைமையாக இருந்து விட்டால் போதும். இவ்விதம் உற்பத்தி குறைகிறது என்பதில் ராஜ்ய சர்க்காருக்கு அக்கரை இருந்தால் ஆலைகளை மூடிவிடுவோம் என்று எச்சரிக்கை செய்யும் முதலாளிகளை, அவர்கள் நானையாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற சம்பளக் கமிஷன் சிபாரிசுகளை ஏற்றுக்கொள்ள நிர்ப்பந்தம் செய்யப்படும். ஆகவே ராஜ்ய சர்க்கார் இதில் தலையிடாமல் போலீசாரை ஈடுபடுத்தாமல், போலீசாரை அனுப்பாமல் இருந்தால் போதும். அப்போது நிச்சயமாக அமைதியான முறையில் வேலை நிறுத்தம் நடக்கும் எந்த இடத்தில் எல்லாம் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்களோ அந்த இடத்திற்கு போலீசாரை அனுப்பாமல் விட்டுவிடுங்கள். அமைதிக்குப் பங்கம் வராதபடி நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம். அமைதியைப் பாதுகாக்க பல கட்சித் தலைவர்கள் தயாராயிருக்கின்றனர். தொழிற்சங்கங்கள் தயாராயிருக்கின்றன. அமைதியைப் பாதுகாக்கும் ராஜ்ய சர்க்காரின் பொறுப்பை, தொழில் பகுதியைப் பொறுத்த வரையிலும் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். அதில் குறைபாடு வந்தால் முதலில் எங்களைப் பிடித்துப் போடுங்கள். ஆனால் அப்படி எதுவும் நேரிடும் வரையில் போலீசாரை அனுப்பாதீர்கள் என்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்வேன். அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கட்டும், பார்ப்போம் : இந்த சம்பள போர்டு சிபார்சு நிறைவேறுகிறதா, இல்லையா என்பதைப் பார்ப்போம். முதலாளிகள் விடுத்திருக்கும் அறைகூவலை தொழிலாளி வர்க்கம் மிகவும் பணிவோடு ஆனால் உறுதியோடு ஏற்றுக் கொள்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்கிறேன். இன்று தொழிலாளர் இலாகா எந்த அளவுக்கு தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை புரியும் வகையில் பணி புரிகிறதோ, அந்த அளவுக்குப் பணி புரிய, இந்த நாட்டில், ஒரு சிறு பகுதி தவறுகிறது.

21st April 1960]

[Sri P. S. Chinnadurai]

தொழிலாளர் இலாகா ஓரளவுக்காகவாவது தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை புரிய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பணிபுரிகிறது. அதை உணர்ந்து அந்த அளவுக்கு பணி புரியக் கூட அந்தச் சிறு பகுதி தவறுகிறது. இதற்குக் காரணம் அந்தச் சிறு பகுதிக்கு போதிய பரிசீலம் இல்லாத்துதான் என்று கூறுவேன். அந்தப் பகுதி இங்கே இருக்கும் லேபர் கோர்ட்டுக்கள் தான். லேபர் கோர்ட்டு நீதிபதிகள் தொழிலாளர்களுடன் சம்பந்தமில்லாதவர்கள். அவர்கள் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் ஊறிப் போனவர்கள். எனவே தொழிலாளர்களின் உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டு தொழிலாளர்களுக்கு சமுதாய நீதி வழங்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் செயலாற்றுவது அவர்களுக்குக் கடினமாக இருக்கிறது. அவர்கள் ஸெஷன்ஸ் ஜட்ஜுகளாகவும், முன்சீபுகளாகவும் இருந்தவர்கள். எனவே அவர்கள் வேறு கண்ணோட்டத்தில், கலப்பப் பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்துடன் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனைகளைக் காண்கிறார்கள். இதன் காரணமாக என்ன நேரிடுகிறது? தொழிலாளர்களுக்கு நீதி கிடைப்பதற்கு பதிலாக அநீதி கிடைக்கிறது. அவர்கள் விரும்பி இந்த முறையில் தீர்ப்பு அளிக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. தங்கள் வாழ்வில் வேறு சமூகத்தில் பழக்கப்பட்ட தோஷத்தினால் அவ்வாறு செய்கிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கத்தினிடம் கோருகிறேன் : லேபர் கோர்ட்டுக்கு நீதிபதிகள் நியமிக்கும் போது, நல்லவர்களை, சமுதாய ரீதியில், தேர்ந்தவர்களை, சமுதாயத்தோடு ஒட்டிப் பழகியவர்களை நீதிபதிகளாக நியமியுங்கள். ஆனால் நல்ல வேளையாக இப்போது ராஜ்ய இண்டஸ்ட்ரியல் டிரிப்யூனல் தேர்ச்சி பெற்றதாக, சமூக நீதி வழங்கக்கூடியதாக இருக்கிறது என்று சொல்வேன். அது அளிக்கும் தீர்ப்புகள் சமூகத்திற்கு விரோதமானதாக இருக்கக் கூடுமானாலும், அது நேர்மையுடன் தீர்ப்புகளை வழங்குகிறது என்பதை நாங்கள் உணரமுடிகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் லேபர் கோர்ட்டுகள் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தொழிலாளர்களுக்கு விமோசனமே இல்லை. இப்போதிருக்கும் நிலைமையில் கூட லேபர் கோர்ட்டுகளிடமிருந்து தொழிலாளர்களுக்கு நன்மையளிக்கும் தீர்ப்புகளை எதிர்பார்க்க முடியாது.

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member has got two more minutes.

SRI P. S. CHINNADURAI : கனம் அமைச்சரின் நேரத்தில் 5 நிமிஷங்கள் எடுத்துக்கொண்டு பேச விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் நான் சொல்லும் விஷயங்கள் தொழிலாளர் இலாகாவுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I have no objection to give him five more minutes.

SRI P. S. CHINNADURAI : தொழில் கோர்ட்டு நீதிபதிகளாக இருந்து உத்தியோகத்திலிருந்து விலகுபவர்கள் தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடம் மீண்டும் வேலைக்கு அமருவது என்ற பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. வேறு ராஜ்யங்களில் எப்படி இருந்தாலும், நம் ராஜ்யத்தில் இந்தப்பழக்கம் இருக்கக் கூடாது. இந்தப் பழக்கம் இருந்தால் தொழில் இலாகா நன்றாகப் பணி புரிய முடியாத நிலை ஏற்படும். எனவே தொழில் இலாகாவிலிருந்தோ தொழில் கோர்ட்டுகளிலிருந்தோ பதவியிலிருந்து நீங்குபவர்கள் எத்தக்காரணத்தாலும் தாங்கள் ஆயுளில் ஒருபோதும் தனிப்பட்டவர்களின் கீழோ தனிப்பட்ட கம்பனிகளிலோ வேலைக்கு அமரும் நிலை இருக்கக் கூடாது. அவர்கள் அப்படியே வேலைக்கு அமர்ந்தால் அது தொழில் இலாகாவில் நாணயமற்ற தன்மையைப் புகுத்தும். தொழில் இலாகாவில் நாணயமற்ற நிலை உண்டாவதற்கு நாம் சற்றும் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. மேலும் அட்வகேட் ஜெனரல், முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் மத்தியில் நடக்கும் கேஸ்களில் தொழிலாளிகளுக்கு எதிராக ஆஜராகும் கெட்ட பழக்கம் நீங்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர் அவ்வாறு ஆஜராவது தொழிலாளர்களைப் பாதிக்கும். அட்வகேட் ஜெனரலுக்கும் சர்க்காருக்கும் இடையே எப்படிப்பட்ட நிபந்தனைகள் இருந்தபோதிலும், அட்வகேட் ஜெனரல் வேறு எந்த வகையில் சுதந்திரமாக இயங்கினாலும் தொழில் கோர்ட்டுகளோ தொழில்

[Sri P. S. Chinnadurai]

[21st April 1960]

மன்றங்களோ சர்க்கார் சார்ப்பாக பிரதிவாதியாக இருக்கும் கேஸ்களில், பேருக்காவது பிரதிவாதியாக இருக்கும் கேஸ்களில் அவர் ஆஜராகும் கெட்ட பழக்கம் நீங்கியே ஆக வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகின்றேன்.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், சம்பள போர்டு வேண்டாம் என்பதுதான் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் எண்ணம். ஏனென்றால், சம்பளக் கோர்ட்டுகள் கொடுக்கும் தீர்ப்புகளை முதலாளிகள் அமல் நடத்தாவிட்டால், சர்க்கார் நேரடிப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. எனவே நேரடியாகப் பேச்சு வார்த்தையை முதலிலேயே துவக்குவோம். சம்பளக் போர்டு வேண்டாம் என்று லேபர் அட்வைசரி போர்டில் சொன்னோம். சம்பள போர்டை அமைக்க வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள் என்றால், அது கூடாது, அது தவறு என்று அவர்களிடம் ராஜ்ய சர்க்கார் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; மத்திய சர்க்காருடன் அவர்கள் போராட வேண்டும். தோட்டத்தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், சம்பள போர்டு தேவையில்லை. அதற்குப் பதிலாக உடனடியாகப் பலன் தரும் ஏற்பாட்டுக்கு வழி செய்யும் முறையில் ஒரு நெகோஷியேடிங் பாடியையோ கன்ஸிலியேடரி பாடியையோ அமைக்க வேண்டுமென்று நம் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நமது ராஜ்யத்தில் சலவைத் தொழிலாளர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தனித் தனியாகக் சிதறிக் கிடக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்க்கை வசதிகள் இல்லை. அவர்களுடைய கூலி விகிதங்கள் நகரத்திற்கு நகரம், கிராமத்திற்கு கிராமம் வேறுபட்டிருக்கின்றன. அவர்களுடைய இந்தப் பிரச்சினையெல்லாம் கவனித்து அவர்களுக்கு நன்மைகள் செய்ய வேண்டுமென்று நம் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு வீட்டு வசதிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்றும் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமான வழக்குகள் ஹைக்கோர்ட்டிலும் ஸூப்ரீம் கோர்ட்டிலும் நடக்கும்போது தொழிற்சங்கங்களுக்கு சர்க்கார் இலவசமாக வக்கீல் உதவி அளிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நெடுங்காலமாக வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்தச் சபையில் கூட அது பற்றி இரண்டு, மூன்று தடவை விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழிற் சங்கங்களுக்கு அந்த உதவியை அளிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நான் இன்னும் எவ்வளவோ பேச விரும்பினாலும், பேச அவகாசம் இல்லாததால் இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் முடித்துக் கொள்கிறேன். இந்த சபையில் இன்னும் எத்தனையோ தடவை எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். தவிரவும் ஸ்டேட் லேபர் அட்வைசரி போர்டில் நான் பேசிக் கொள்ள முடியும். தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் இச் சர்க்கார் நிலையான நல்ல கொள்கையை உருவாக்கி அனுஷ்டித்தாக வேண்டும். இந்தச் சர்க்கார் அதைச் செய்யும் வரையில் இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் தொழிலாளர்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கு நல்ல நிலையான பரிகாரத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. எனவே தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் நல்ல கொள்கையை உருவாக்கி அதை உறுதியுடன் கடைபிடிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI N. MAHALINGAM: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சின்னதுரை பேசியபோது, நான் ஏதோ எச்சரிக்கை விடுத்ததாகவும், அந்த எச்சரிக்கையை அவர் சவாலாக ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் குறிப்பிட்டார். நான் இந்த சபையில் பேசுகிறபோது, விஷயங்கள் எனக்குத் தெரிந்தவரையில், பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்துடன் என் எண்ணங்களை சட்ட சபை அங்கத்தினர் என்ற முறையில் சொல்

21st April 1960]

[Sri N. Mahalingam]

கிறேனே தவிர, தென்னிந்திய ஆலைகள் சங்கத்தின் சார்பாக பேசவில்லை என்றும், அச்சங்கத்தின் சார்பாகப் பேசுவதற்கு அதன் தலைவர்கள் தனியாக இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

* **THE HON. SRI R. VENKATARAMAN:** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டோர் எல்லோரும் சிறந்த தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள். சொந்த முறையில் எல்லாப் பிரச்சனைகளிலும் அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள். அவரவர்களுக்கு என்னென்ன பிரச்சனைகளிலே தங்களுடைய அனுபவம் நடைமுறையில் காணப்பட்டனவோ அவற்றையெல்லாம் பொதுக் கொள்கையாக வர்ணித்து விளக்கிப் பேசி இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு ராஜ்ய சர்க்காருக்கு ஒரு நிரந்தரமானத் தொழில் கொள்கை இல்லையென்ற குற்றச் சாட்டைத்தான் பொதுவாக கனம் சின்னதரையவர்களும், பக்கிசிசாமி பிள்ளையவர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னார்கள். ராஜ்ய சர்க்காருடைய தொழிற் கொள்கை என்ன என்பதைப் பற்றி அடிக்கடி முன்பே சொல்லியிருந்தாலும் மீண்டும் இப்போது திருப்பிச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதுபற்றி நான் சற்று ஆச்சரியப்படுகிறேன். ராஜ்ய சர்க்கார் நியாயமான முறையில் தொழிலாளர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக சர்க்காருடைய நிர்வாக அதிகாரிகள், சட்டங்கள் ஆகியவற்றை யெல்லாம் பயன்படுத்தி தொழிலில் அமைதியைக் காக்க முயற்சி செய்கிறது. ராஜ்ய சர்க்கார் இந்த தொழில் அமைதியைக் காப்பதற்காக எந்த ஒரு கட்சியையோ, பக்கத்தையோ சார்ந்திருப்பது கிடையாது. பொதுவாக, பல்வீண்மாவையும் சக்தி இல்லாதவர்களாகவும் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்க சற்று அதிகமான கவனம் செலுத்தி வருகிறது என்பதுதான் நாம் வகுத்துக்கொண்ட கொள்கை. அந்த அடிப்படையில் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். சங்கங்கள் வைத்துக் கொள்ள முடியாமல் நேரடியான போராட்டங்களையோ, நடவடிக்கையையோ நடத்த முடியாமல் இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலி சட்டத்தை இயற்றி அதன் மூலம் அவர்களுக்கு ஊதிய நிர்ணயம் செய்து அதை சர்க்கார் வைத்திருக்கும் அதிகாரிகளின் மூலமாக அமல் நடத்துகிறோம். இது எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் செய்வதில்லை; செய்ய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. செய்யவும் கூடாது. எந்தத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கென்று தொழிற் சங்கம் இல்லாமல் பவ்லீனர் களாக இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்காகத்தான் இந்த மாதிரிச் சட்டம் செய்ய வேண்டும்; இந்த முறையைக் கடைபிடிக்க வேண்டும். அவ்வாறு பார்க்கும் போது பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலி சட்டத்தை அமைத்து அவர்களுடைய குறைபாடுகளை நீக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் சட்டம் இயற்றியவுடன் தானாகவே அமல் நடந்து விடும் என்று யாராவது நினைப்பார்களே யானால் அவர்களுக்கு இந்தத் துறையில் அனுபவம் குறைவு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கிரிமினல் சட்டத்தில் கூட, இந்தியன் பீஸ்ல கோடு சட்டத்தின்படி கூட, யாராவது என்னை வந்து அடித்து விட்டா என்பதற்காக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றால் நான் மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் போய்ப் புகார் கொடுத்தால்தான் விசாரணை செய்வார்கள். அடியை வாங்கிக் கொண்டு கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு அலறிக் கொண்டிருந்தால் நிச்சயமாக எந்த வித நிவாரணமும் கிடைக்காது. சர்க்கார் எந்த விதமான குறைந்த பட்சக் கூலியை நிர்ணயம் செய்தாலும், நிர்வாக அதிகாரிகளை நியமித்தாலும் அதற்கென்று இருக்கக்கூடிய தொழிற்சங்கங்கள் தங்கள் கடமையை உணர்ந்து எந்தெந்த இடங்களில் அந்தச் சட்டம் அமலாக்கப்பட வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் நேரடியாகச் சென்று கண்காணித்து புகார் கொடுத்தால்தான் சட்டத்தை அமல்நடத்த முடியும். சட்ட சபையில் வந்து அமல் நடத்தப்படவில்லையே என்று சொல்வதிலும் மேடைகளில் ஏறி ஏராளமாகப் பேசுவதாலும் ஒன்றும் பயன் ஏற்படாது. சர்க்காருக்கு என்னென்ன இடத்தில் என்னென்ன நடக்கிறது என்று பார்க்க “எக்ஸ்ட்ர ஐஸ்” கிடைப்பாது. சர்க்காருக்கு இதைப்பற்றிய தகவல்களைக் கொடுத்தால்தான் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளமுடியும். தொழிற் சங்கங்களின் குறைபாட்டை மறைக்க இந்த சர்க்காரிடம் தொழில் கொள்கை இல்லை

[Sri R. Venkataraman]

[21st April 1960]

யென்று சொல்லுகிறார்கள். தொழிலாளர்கள் பற்றி நிரந்தரமான கொள்ளை இல்லையென்று சொல்கிற கனம் சின்னதுரை அவர்களைச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆனால் பலம் பொருந்திய தொழிற் சங்கங்கள் இருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் பாக்டரி சட்டம், ஓர்க் மென்ஸ் காம்ப்ன்சேஷன் ஆக்ட் ஆகியவையெல்லாம் நல்ல முறையில் அமல் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. கனம் சின்னதுரை அவர்களே வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்களா இல்லையா? ஆகவே, தொழிற் சங்கத்தின் குறை பாட்டை மறைக்க சர்க்காருடைய குறை என்று சொல்ல முடியாது. இந்த மாதிரிக் குறைப்பாடுகள் ஏற்படாமல் இருக்க தொழிற்சங்க வாதிடக் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

விவசாயக் கூலிகளுக்குக் குறைந்த பட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்க ஏன் கமிட்டிகள் போடப்படவில்லையென்று திரு. அண்ணாமலையவர்கள் கேட்டார்கள். கமிட்டி போட வேண்டுமென்றால் தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதிகள் வேண்டும். முதலாளிகள் பிரதிநிதிகள் வேண்டும். மிராசுதார்கள் சங்கம் என்று ராஜ்யம் பூராவும் இருக்கிறதா? அதே போன்று விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சங்கம் என்று ஜில்லா பூராவும் நல்ல சங்கங்கள் இருக்கின்றனவா? ராஜ்யம் பூராவும் அந்த மாதிரிச் சங்கங்கள் இல்லாத காரணத்தால் யாராவது ஒருவரைக் கமிட்டியில் போட்டால் அவர்களுக்குத் தங்கள் ஜில்லா, தங்கள் கிராமம் தவிர வேறு விவரங்கள் சரிவரத் தெரியா திருக்கும் காரணத்தால் சர்க்கார் நோடிபிகேஷன் செய்து எல்லோரையும் அப்ஜக்ட்ஷன் கேட்டோம். தொழிற்சங்கங்கள் இல்லாத இடங்களில் மினிம்ம் வேஜஸ் நிர்ணயிப்பதற்காக கமிட்டி போட்டு அந்தக் கமிட்டியில் இருப்பவர்களுக்குத் தொழில் பற்றிய விவரங்கள் தெரியாமல் இருந்தால் அதனால் தொழிலாளர்களுக்கும் நன்மை இல்லை; தொழில் நடத்துபவர்களுக்கும் தீமையளிக்கும் நிலைதான் உருவாகும். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய குறை பாடுகள் சட்டத்தை அமல் நடத்துவதில் இருந்தால் ராஜ்ய சர்க்காருக்கு அதை அமல் நடத்தக் கூடாது என்ற எண்ணத்தினால் அல்ல, அமல் நடத்துவதில் பின் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தினால் அல்ல. அதற்குக் காரணம் நடைமுறையில் நல்ல தொழிற்சங்கங்கள் இல்லாத காரணத்தான் என்பதைக் கூற விரும்புகிறேன்.

முதலாவது சொல்கின்ற ஒரு பெரிய குற்றச்சாட்டை, சர்க்காருக்கு ஒரு நிரந்தரமான தொழில் கொள்கை இல்லையென்பதை நான் ஏற்க மறுக்கிறேன். இதற்கு மாறாக நண்பர் பழனிசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர் பேசும்போதெல்லாம் அவர் ஒரு சமுதாய அமைப்பை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு பேசுகிறார். அவர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் சமுதாய அடிப்படையில் அவர் சொல்வது சரி. இன்றைக்கு இங்கே இருக்கும் சமுதாய அமைப்பில் சரியல்ல. அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் சமுதாய அமைப்பில் சர்க்காருக்கு எல்லா உரிமையும் உண்டு. சர்க்கார் தான் எல்லாத் தொழில்களையும் நடத்தும். பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் போதே அவர்களுக்கு என்னென்ன தொழில்களில் பயிற்சி அளிக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயம் செய்யும். எல்லா விதமான வாழ்க்கையின் அம்சங்களையும் தங்கள் கையில் வைத்துக் கொண்டு நிர்வாகம் செய்யும் சமுதாயத்தில் அவர்கள் சொல்லும் கொள்கையை நிறைவேற்ற முடியும். இன்றைக்குத் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளுக்காகப் போராடவும், முதலாளிகள் தங்களுடைய லாபத்திற்காகத் தொழில்களை ஆரம்பிக்கவும் அனுமதி இருக்கும் சமுதாய அமைப்பில் சர்க்காரே எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் இப்போதிருக்கும் சமுதாய அமைப்பையே மாற்றி எல்லாவற்றையும் சர்க்காரே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர வேரல்ல. இரு தரப்பும் இன்றைக்கு அவசியமாக இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் இல்லாமல் தொழில் வளர்ச்சி அடைய முடியாது. இன்றைக்கு மூலதனம் இல்லாமல் தொழில் ஏற்படாது. திறமை வாய்ந்த தொழிலாளிகளாக இருக்க சிறந்த கருவிகள் வேண்டும். அப்போதுதான் ஊதியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும். மேல்நாடுகளில் அதிகமாகக் கூலி பெறுகிறார்கள் என்றால் அதற்கு முக்கியமான காரணம் சிறந்த தொழில் நுட்ப இயந்திரங்கள் அவர்களிடத்திலே இருப்

21st April 1960]

[Sri R. Venkataraman]

பதுதான். ஆகவே, அங்கு இங்கே உற்பத்தி செய்வது போல் பத்து மடங்கு அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். இன்றைக்கு இருக்கும் சமுதாய அடிப்படையில் நல்ல முதல் வேண்டும். நல்ல முதல் போட்டு தொழில் களை நடத்தும் நபர்கள் வேண்டும். சிறந்த தொழிலாளர்கள் வேண்டும். அந்தத் துறையில் படித்தவர்கள் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால் தான் நம்முடைய சமுதாயத்தில் பெரிய திட்டத்தைக் காண முடியும் அவ்வாறு வருகிறபோது நிச்சயமாக முரண்பாடு இருக்கத்தான் செய்யும். இந்த விதமான சமுதாய அடிப்படையை எந்த எந்த நாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனவோ, அந்த நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் நிச்சயமாக தொழிலாளர்-முதலாளிகள் முரண்பாடு இல்லாமல் இருக்காது. தொழிலாளி-முதலாளி முரண்பாடு இல்லையென்றால், ஒன்று—எல்லா சர்வாதிகாரமும் சர்க்காரிடத்திலேயே இருக்கும் அரசாங்கமாக இருக்கவேண்டும்; அல்லது, எல்லா சர்வாதிகாரமும் தனிப்பட்ட நபர்களிடத்தில் இருக்கக் கூடிய கார்டிலிஸ்ட் டிக்டேட்டர்ஷிப் அமைப்பாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தொழில் தகராறே இருக்காது. கம்யூனிச அமைப்பாக இருந்தாலும் தொழில் தகராறு இருக்காது. 'காபிடல் டிக்டேட்டர்ஷிப்' பாக இருந்தாலும் தொழில் தகராறு இருக்காது. இன்றைக்கு நியாயமான 'டெம்கராடிக் ஸ்டேட்-அப்' என்று சொல்கிற முறையிலே, ஜனநாயக முறையில் இருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் தொழில் தகராறு இருக்கும். இன்றைக்கு ஒவ்வொரு துறையிலும் இருக்கும் தொழிலாளர்கள் அதிகமாகக் கூலி வசதி பெறவேண்டுமென்று நினைப்பது நியாயம். அதைப் போல, முதலாளிகள், தங்களுக்கு அதிகமாக லாபம் கிடைக்கவேண்டும் என்று நினைப்பதும் நியாயம். அந்த இரண்டு பேருக்கும் சமரசமான நிலைமை ஏற்படவேண்டுமென்றால், இருதரப்பாரும், அவர்கள் தங்கள் தங்கள் கோரிக்கைகளை வைத்து பேரம் பேசித்தான் முடிப்பார்கள். ஆகையால் தான் ஜனநாயக அடிப்படையில் கூட்டுப் பேர ஒப்பந்தத் (கலெக்டிவ் பாக்டெயினிங்) தில் ஒன்றுக்கொன்று இணை பிரியாமல் இருக்கக்கூடியது. ஜனநாயக அடிப்படையில் கூட்டுப் பேர ஒப்பந்தம் நம்முடைய நாட்டில் வளரவேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய சர்க்காரின் கொள்கை.

சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டில் வேலை நிறுத்தம் அதிகமாகப்போய் விட்டது என்று சர்க்கார் மீது குற்றம் சாட்டிச் சொல்லப்பட்டது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் சொல்வேன்—வேலை நிறுத்தம் அதிகமாக இருக்கிறது என்றால், தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளை அதிகமாகக் கேட்கிறார்கள் என்று தான் ஆகுமே தவிர, சர்க்கார் மீது எப்படிக் குற்றச் சாட்டு ஆகும்? தொழிலாளர்கள் கிடைத்த கூலியை வாங்கிக்கொண்டு சும்மா இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்களா? தொழில் தகராறு அதிகமாகப் போகிறது என்பது எப்படிக் குற்றச்சாட்டு ஆகும்? முதலாளிகள் என்றால், தொழிலாளர்கள் கேட்டதை யெல்லாம் கொடுத்து விடுவார்கள், கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொல்கிறார்களா? அதை அடிப்படையாக வைத்து நாங்கள் தொழில் கொள்கையை நிர்ணயித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்களா?

சென்ற ஆண்டில் நடந்த தொழில் தகராறைப் பார்த்தால், 11 லட்சம் 'man days'—ஐ நாம் இழந்திருக்கிறோம். அதில் 7 லட்சத்து 70 ஆயிரம் மனித நாட்கள் மதுரை மில்லில் ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தம் ஒன்றினால் மாதிரும் இழந்தோம். மூன்றரை லட்சம் நாட்கள் தான் தொழில் தகராறுகள், மற்ற தகராறுகள் காரணமாக இந்த ராஜ்யம் பூராவும் இழக்க நேரிட்டிருக்கிறது. இந்த அடிப்படையை நீங்கள் பார்த்தால், நிச்சயமாக இன்றைக்கு நேரடியான சமரசம் வலுத்து வருகிறது, கூட்டுப் பேர ஒப்பந்தம் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது, தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய குறைகளைத் தெரிவிப்பதைச் சர்க்கார் மனப்பூர்வமாக நன்றாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதெல்லாம் இது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மதுரை மில்ஸ் சம்பந்தமாக ஏன் இந்த விதமான நிலைமை ஏற்பட்டது? ஏழு லட்சம் 70 ஆயிரம் நாட்கள் இழக்கும்படியான அளவுக்கு வேலை நிறுத்தம் அங்கு நடக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வேலைப்

[Sri R. Venkataraman]

[21st April 1960]

பஸ் என்பதைச் சாதாரணமாக மத்தியஸ்தர்கள் தீர்க்க முடியாது. வேலை பஸ் என்பதை முதலாளிகள், தொழிலாளிகள் இரண்டு பேரும் தான் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டு பேரும் தீர்த்துக்கொள்ளுவதில் பிடிவாதமாக இருந்தால் வேலை நிறுத்தம் ஏற்படத்தான் செய்யும். அதன் மூலமாக மனித நாட்களை இழக்கத்தான் நேரிடும். அவ்வாறு இழப்பது தவறு என்று நான் நினைக்கவில்லை. முதலில் இழந்தால் கூட அவர்கள் கடைசியில் இருவரும் ஒன்றாக ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அதன் மூலம், பல சமயங்களில் நல்ல முக்கியமான அடிப்படையான ஒப்பந்தங்கள் ஏற்படுகிறோம்; எந்தவிதமான மனக் கசப்பும் இருக்காது. மூன்றாவது மனிதரைக் கூப்பிட்டு, 'வேலைப் பஸ்வை நீங்கள் நிர்ணயம் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லி அந்த அனுபவத்தையும் நாம் பார்க்காது அல்ல. நம்முடைய நடைமுறையில் வழக்கத்தில் இதற்கு முன்னால் இருந்த கோர்ட்டுத் தீர்ப்புக்கள் எவ்வளவு பாதகம் விளைவித்திருக்கிறது என்று தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, வேலை நிறுத்தம் அதிகமாகப் போய்விட்டது என்பதைக் குறையாக நான் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாறு இருப்பது தான் இன்றைக்கு உண்மையிலேயே தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளுக்காகப் போராடத் தயாராயிருக்கிறார்கள், அதைப் பெறுவதற்கும் தயாராயிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அறிகுறியாகும். ஆகவே, இதையும் ஒரு குற்றச்சாட்டாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

மூன்றாவதாக 'fatal accidents' அதிகமாகப் போய்விட்டது, இது பெரிய தவறு என்று சொன்னார்கள். 'பேட்ஸ் ஆக்ஸிடென்ட்ஸ்' அதிகமாகப் போவது என்றால், அதிலே இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறி. புதிதாக, உண்மையிலேயே தொழிலாளர் வைக்கின்றோம் என்பதற்கு அறிகுறி. நான் மேல்நாடுகளுக்குச் சென்றிருந்தபோது, தொழிலாளர்களுக்குப் புதிதாகத் தொழில் பயிற்சி அளிப்பதைப்பற்றி ரசமான கதை சொன்னார்கள். அங்கே ஒரு புதுத் தொழிலாளியைக் கொண்டு போய் மிஷின்னடை விட்டு வேலை செய்யச் சொன்னார்கள். சொன்னவுடனே, அவருடைய ஒரு விரல் வெட்டுப்பட்டுப்போய் விட்டது. உடனே 'போர்மென்' வேகமாக வந்தார். 'எப்படி உன் விரல் வெட்டுப்பட்டுப்போய் விட்டது?' என்றார். இவர் மறுபடியும் வைத்தார். இன்னொரு விரலும் வெட்டுப்பட்டுப்போய்விட்டதாம். அந்த விதமாக இன்றைக்குப் புதிதாக தொழிலாளர்களைப் பெரிய இயந்திரங்களின் முன்னால் நாம் அதிகமாக வேலை செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்கின்றோம். பயிற்சி போடுவது. அதற்கான பெரிய முயற்சிகள் செய்துகொண்டிருந்தாலும், இன்றைக்கு ஓரளவு 'ஆக்ஸிடென்ட்' அதிகமாக இருக்கிறது என்பதே புதிதாக இயந்திரங்கள் வைத்திருக்கிறோம், புதிதாக தொழிலாளர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. விபத்துக்களைக் குறைப்பதற்காக இன்றைக்கு பாக்கரி இன்ஸ்பெக்டர்ஷன் நாம் பலப்படுத்துகிறோம். பாக்கரி இன்ஸ்பெக்டர்ஷன் பலப்படுத்துவதற்கு என்ன செய்கிறோம் என்றால், தனியாக பாக்கரி இன்ஸ்பெக்டர்களை, நல்ல இன்ஜினீயரிங் பரீட்சையில் தேறியவர்களை, இதற்கு முன்னால் செய்துவந்த மற்ற வேலைகளைச் செய்யச் சொல்லாமல், பாக்கரி இன்ஸ்பெக்டர்ஷன் மாதிரியே செய்யவேண்டும் என்பதற்காக இலாகாவைப் பிரித்து இப்பொழுது புதிய முறையை நாம் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். ஆகவே, விபத்துக்களை நாம் எந்த அளவுக்குக் குறைக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் குறைப்பதற்கான முயற்சிகளை, அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்தாய்விட்டது.

தனித்தனியாக சில குறைகளைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. 'கும்பகோணம் எலெக்ட்ரிசிட்டி கார்ப்பரேஷன், மெட்ராஸ் எலெக்ட்ரிசிட்டி போர்டு. இதில் எல்லாம் வேலை நிறுத்தம் நடந்தது' என்று சொன்னார்கள் வேலை நிறுத்தம் நடந்தது உண்மைதான். அது பற்றி சர்க்கார் என்ன செய்தது என்பதையும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். 'சர்க்கார் இதற்காக எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை' என்று கனம் திரு. சின்னதுரை அவர்கள் குற்றச்சாட்டு சொல்வாரா என்று கேட்கிறேன். 'சென்ற ஆண்டு இதேவிதமாக வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொடுத்தவுடன், ராஜ்ய சர்க்கார் தலையிட்டு, அதற்காக ஒரு 'நெகோஷியேட்டிங் கமிட்டி' போட்டு,

21st April 1960]

[Sri R. Venkataraman]

அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்தது. இந்த ஆண்டு மறுபடியும் அவர்கள் நோட்டீஸ் கொடுத்த பிறகு, நம் ராஜ்ய சர்க்காரில் இருக்கக்கூடிய கன்விலியேஷன் ஆபீசரை அவர்களிடத்தில் இதை விசாரணை செய்யும்படியாக அனுப்பியிருக்கிறோம். ஆகவே, கன்விலியேஷன் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு “பப்ளிக் யுடிஸி” ஸ்தாபனம் ஆகையால் அங்கே வேலை நிறுத்தம் செய்யமாட்டார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அந்தக் கன்விலியேஷனிலே நியாயமான முடிவு ஏற்படும் என்பதுதான் சர்க்காருடைய நம்பிக்கை. கன்விலியேஷன் ஆபீசர் என்னும்போது, நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கே தொழில் கமிஷனராக இருக்கக்கூடியவரை, உயர்ந்த அதிகாரியை நாம் போட்டு, கவனிக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்திருப்பதால், இந்தப் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் ராஜ்யசர்க்கார் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, சர்க்கார் இதில் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால்தான் குற்றச்சாட்டு ஆகுமே தவிர, தகராறு வந்ததே குற்றச்சாட்டு ஆகாது. அப்படியென்றால், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் தங்கள் சங்கத்திற்குச் சொல்லிவிடலாம்—சர்க்கார் மீது குற்றம் சாட்டுவேண்டுமென்றால் தகராறு எழுப்பங்கள்; இல்லே யென்றால் ஒருவரும் உங்களை கோரிக்கையைக் கேட்கவேண்டாம் என்று சொல்லிவிடலாம். அது முறையாகாது. சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அதை எடுத்திருக்கிறார்களா என்றுதான் பார்க்க வேண்டும். எந்த இடத்திலாவது அவ்வாறு எடுக்கவில்லை என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : கன்விலியேஷன் நடத்தி, 1959-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்திலேயே ரிப்போர்ட் அனுப்பியிருந்தும், இது வரையிலும் வெளியிடாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று நான் கேட்கிறேன்.

*** THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** முதன் முதலாக இன்றைக்கு தனியான நிலைமை எலெக்ட்ரிசிட்டி போர்ட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் இலாகாவாக இருந்தால், நாங்களை அதற்கு வேண்டிய உத்தரவு போட்டு விட முடியும். ஆனால், இன்றைக்கு எலெக்ட்ரிசிட்டி போர்டு என்ற அமைப்பு, சட்ட பூர்வமான தனி கார்ப்பரேஷன் என்ற வகையிலே இருக்கிறது. அந்த சட்ட பூர்வமான தனி கார்ப்பரேஷன் அதை ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்களா இல்லையா என்பது அவர்கள் முடிவு செய்ய வேண்டியது. இன்றைக்கு ராஜ்ய சர்க்கார் முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தால் அது தவறாகும். கனம் பழனிசாமி அவர்கள் நினைக்கிற மாதிரி எல்லாவற்றையும் சர்க்கார் செய்து விடலாம் என்றால், சர்க்காரே உடனடியாக உத்தரவு போட்டுவிடலாம் என்று வைத்தக்கொண்டால் எலெக்ட்ரிசிட்டி போர்டாக இருந்தாலும் சரி, டி.ஐ. சைக்கிள்ஸ் ஆக இருந்தாலும் சரி, யாராயிருந்தாலும், உத்தரவு போட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கு நம்முடைய நாட்டில் நடப்பது ஒரு rule of law ஆகும். அதாவது, சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நடக்கிற நிர்வாகம் ஆகும். அந்தச் சட்டத்திலே அவர்களுக்குத் தனியாக ஒரு உரிமை கொடுத்திருக்கிறோம். அதை மதித்துதான் நடக்க வேண்டும். ஆகவே, புதிதாக அமைக்கப்பட்ட போர்டு—அவர்கள் இதுவரையில் இலாகாவாக இருந்தவர்கள்—தனி முறையிலே வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சற்று இடைப்பற்றி கால தாமதம் செய்கிறார்கள் என்றால், அதைக் குறைப்பாடாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன்; காலதாமதம் செய்யக் கூடாது என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் சர்க்கார் உடனே உத்தரவு போட முடியும் என்ற அபிப்பிராயம் தவறானது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கனம் சின்னதுரை அவர்கள், ‘வேஜ் போர்ட்டினுடைய சிபார்சுகளை யெல்லாம் அமுல் நடத்தவேண்டும்’ என்று சொன்னார்கள். நான் இதைப் பார்த்து சற்று ஆச்சரியப்படுகிறேன். வேஜ் போர்டு, அதாவது சம்பள போர்டு, சட்ட பூர்வமானது அல்ல. சம்பள போர்டுகள் சட்டபூர்வமான அதிகாரம் படைத்தவை அல்ல. அதனுடைய சிபார்சுகளைச் சட்ட பூர்வமாக அமுல் நடத்த முடியாது. தொழிற் சங்கப் பிரதிநிதிகள் இதை தெரிந்துதான் அங்கம் வகிக்கின்றார்கள்; தெரிந்துதான் பங்கெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் செய்வது சிபார்சுதான்; தீர்ப்பு அல்ல,

[Sri R. Venkataraman]

[21st April 1960]

என்று தெரிந்தும் கூட மீண்டும் அது முடிந்தவுடனே, 'தீர்ப்பை அமுல் நடத்துங்கள்' என்று சொன்னால், தங்கனையே தாங்கள் எமாற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சாதாரண பாமர தொழிலாளிகள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்றால் வேஜ் போர்டு ஒரு கோர்ட்டு என்று நினைக்கிறார்கள். அது டிரிபியூனல் போல சக்தி வாய்ந்தது என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் உங்களுக்கு டிரிபியூனலுக்கும், வேஜ் போர்டுக்கும் வித்தியாசம் தெரியும். வேஜ் போர்டினுடைய தீர்மானமானது இரண்டு பேர்களையும் கட்டுப்படுத்தாது. எட்டு ரூபாய்க்கு பதிலாக ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டாம் என்று வேஜ் போர்டு தீர்மானித்திருந்தால் கனம் சின்னதுரை அவர்கள் அதை அமுல் நடத்துமாப்படி என்னிடம் சொல்லுவார்களா? ஆகவேதான் இம்மாதிரி ஒரு தீர்மானம் வந்தால் உடனே அதை அமுல் நடத்துவதற்கு முதலாளிகளை இணங்கச் செய்ய முடியுமா என்று கவனிக்கின்றோம். நாங்கள் இது சம்பந்தமாக இருவரையும் அழைத்து 'நீங்கள் நேரடியாக தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம் இது, நீங்கள் இரண்டு பேர்களும் கமிட்டி போட்டு, அந்தக் கமிட்டியின் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள முயற்சி செய்ய வேண்டும்' என்று சொல்லுகிறோம். இந்தப் பிரச்சனையில் சர்க்கார் எந்த விதத்திலும் தவறுதலாகச் செய்யவில்லை. சர்க்காருக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதோ அந்த உரிமை யின் அடிப்படையில்தான் காரியங்களைச் செய்ய முடியும். இல்லாத உரிமையை இருப்பதாக கற்பனை செய்து கொண்டு, அதைச் செய்ய தவறி விட்டதாக குற்றம் சாட்டுவது சரியல்ல என்பதைத்தான் நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சின்னதுரை அவர்கள் சொன்னார்கள், ராஜ்யத்தில் இதை அமுல் நடத்த முடியும், அதற்கு வேண்டிய வேலை நிறுத்தம் முதலிய காரியங்களைச் செய்வோம் என்று சொன்னார்கள். அது தொழிலாளர்கள் செய்ய வேண்டிய தீர்மானம். சர்க்காருக்கு நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எந்த அளவுக்கு இந்த விதமான நடவடிக்கைகளில் இறங்குவதன் காரணமாக தொழிலாளர்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படும் அல்லது இதனால் என்ன லாபம் ஏற்படும், அதே போல் முதலாளிகளுக்கும் இதனால் என்ன நஷ்டம் ஏற்படும், எவ்வளவு அவர்களுக்கு உற்பத்தி பாதகமாகும், எவ்வளவு சிக்கல் இருக்கும் என்பதையெல்லாம் இரண்டு பேர்களும் தீர்க்க ஆலோசித்துக்கொண்டுதான் செய்வார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இவ்விதமாக ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறதாக இருந்தாலும்கூட, நிச்சயமாக அந்த சந்தர்ப்பத்தில் சர்க்கார் தலையிட்டு இருவரும் சமரசம் செய்துகொள்ளுவதற்கு முயற்சி செய்வோம் என்று இப்பொழுதே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சர்க்கார் போலீஸைக் கொண்டு தலையிடுகிறார்கள் என்று ஒரு குற்றச் சாட்டாக சின்னதுரை அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் திட்டவாட்டமாக தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழில் தகராறில் சர்க்கார் போலீஸை உபயோகிப்பதில்லை. ஆனால் தொழில் தகராறு நடக்கின்ற பொழுது, வேறு தவறுகளில் தொழிலாளர்கள் ஈடுபடுகிறார்கள் என்றால், சாதாரணமாக அமுல் நடத்தக்கூடிய சட்டத்தின் அடிப்படையில் போலீஸார் கேஸ் போட்டால் அம்மாதிரி போடக் கூடாது என்று சர்க்கார் தடுக்க முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இதுதான் உண்மையான நிலைமை. சர்க்கார் போலீஸ்காரர்களை வைத்து நீங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வது தவறு, வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லுவது ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால், இரண்டு கட்சி இருக்கும் பொழுது, சில நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றபொழுது, ஒருவரை மற்றொருவர்குற்றம் சாட்டுகிறபொழுது, குற்றச் சாட்டின அடிப்படையிலே இன்றைக்கு சாதாரணமாக நடைமுறையில் இருக்கக்கூடிய சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுத்தால் அதை சர்க்கார் எப்படி தடுக்க முடியும் என்று கேட்கிறேன்.

SRI P. S. CHINNADURAI : வேலை நிறுத்தத்திற்கு சட்டப் பிரகாரம் நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டு வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகிற சந்தர்ப்பத்தில், வேலை நிறுத்தத்தை முறையாக தீர்த்துக்கொள்ளுவதற்கு பதிலாக முதலாளிகள் வேறு வகையில் நபர்களை வைத்து வேலை நிறுத்தத்தை ஒடுக்கு

[Sri R. Venkataraman]

[21st April 1960]

வேஜ்போர்டு அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லை என்பதை மத்திய சர்க்காருக்கு முன்பும் தெரிவித்திருக்கிறோம், அதுதான் என்னுடைய உறுதியான அபிப்பிராயம். ஏனென்றால் வேஜ்போர்டு தீர்மானம் இருந்தும் மறுபடியும் நேரடியாக ஒரு நெகோஷியேஷன் நடத்த வேண்டிய நிலைமையே தான் வருகிறது. ஆகவே வேஜ்போர்டு போட்டு அதில் காலதாமதம் செய்யாமல் நேரடியாக பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதையே சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஆனால் இது சம்பந்தமாக மற்ற ராஜ்யங்களையும் கலந்து ஆலோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. கேரளம், மைசூர் ராஜ்யங்களையும் பிளாண்டேஷன்ஸ் இருக்கிற காரணத்தினால், நமக்கென்று தனியாக ஒரு கொள்கையை நிர்ணயித்துக் கொள்ளுவது அவ்வளவு உசிதம் ஆகாது. மற்ற ராஜ்யங்களையும் கலந்து ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பிளாண்டேஷனில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு இன்றைக்கு சட்டப் பூர்வமாக பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்வி வசதி, வீட்டு வசதி முதலியவைகளை உடனடியாக நிறைவேற்ற முடியவில்லை. இன்றைக்கு இருக்கிற 230 பிளாண்டேஷன் தோட்டங்களில் உடனடியாக ஆஸ்பத்திரி வசதி, கல்வி வசதி, வீட்டு வசதி முதலிய வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அவர்களால் செய்ய இயலாது. ஆகவே, அவர்களுக்கு அவகாசம் கொடுத்திருக்கிறோம். பிடிப்பட்டியாக இந்த வசதிகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அவகாசம் அளித்திருக்கிறோம். அதுகொண்டு வருகிறார்கள். இன்னும் அதை



தக் குறைக்கவில்லை
திண்டாட்டத்தை
பூராவும் பொரு
வேலையில்லாத
மிகவும் கஷ்டப்
பணியில் நின்ற
வேலை
முன்னால்
வர்கள்
கெமாக
வேலை
கள்
ரு

21st April 1960]

[Sri R. Venkataraman]

தொழிலாளிகளுக்கு வேலை கொடுக்கும் பிரச்சினையாகக் கருதுவது, பார்ப்பது, தவறு. நாட்டிலே எவ்வளவு உற்பத்தி பெருகுகிறதோ, அவ்வளவுக்கு வேலை வாய்ப்பு வசதிகள் அதிகரிக்கும். அப்படித்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும். அதுதான் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்; இருக்கும் வேலையைப் பிளிந்து தொழிலாளிகளை அதிகரிப்பது சரியல்ல.

அடுத்தபடியாக “இ.எஸ்.ஐ”-ஐப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொன்னார்கள். நம் ராஜ்யம்தான் இந்தியாவிலேயே, 100-க்கு 95 சதவிகிதம் தொழிலாளிகளுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை விஸ்தரித்து இருக்கிறது. அந்த அளவு எந்த ராஜ்யமும் செய்ய வில்லை. 1,500 தொழிலாளிகள் உள்ள எல்லா இடங்களிலும் முதலில் செய்யப்படும், அதன்பிறகு குடும்பங்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்படும் என்பது திட்டம். அந்த முறையில் ஏற்பாடுகள் நடக்கிறது. கோயம்புத்தூரில் உடனடியாகவும், அதன்பிறகு மதுரை, சென்னை போன்ற இடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்க யோசனை இருக்கிறது.

வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, கனம் டேனியல் சொன்னார்கள், ஒரு சர்வே நடத்த வேண்டும் என்று. நமக்கெல்லாம் புது வியாதி ஒன்று வந்திருக்கிறது. எதை எடுத்தாலும், ஒரு கமிட்டி போடவேண்டும், போர்ட் அமைக்கவேண்டும், சர்வே எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்பது. பிரச்சினையைத் தீர்க்க கமிட்டிகளும், சர்வையும் பிரயோஜனம் இல்லை. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதைக் காண சர்வே வேண்டியதில்லை. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது என்பதை எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்ஜில் எவ்வளவு அதிகமாக ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் நடக்கிறதோ, அதைப் பார்த்துத் தெரிந்துக் கொள்ளலாம். அதற்கு, அந்த துறையில் கமிட்டி முதலியவைகள் போட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனாலும், வெறும் எண்ணிக்கைகளைப் பார்த்து நாம் வேலை வசதிகள் அதிகரிக்கவில்லையென்று நினைப்பது தவறு. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் உயர்ந்திருக்கிறது. ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இதற்கு முன்னால் இருந்ததைவிட அதிகமாகியிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டி, பொது விவாதத்தின் போது புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்தேன். சற்றேரக் குறைய 250,000 பேர்களுக்குப் பொதுத் துறையில் வேலை வாய்ப்புகள் இருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டினேன். அதிகமாக ஜனத் தொகை பெருகுவதாலும், இன்னும் மற்ற விவசாயத் தொழில் போன்றவைகளிலிருந்து மற்ற தொழில்களுக்கு அவர்கள் வந்து வேலை தேடுவதாலும், ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் மூலமாகப் பார்க்கும் போது, அது அதிகரித்துக் காட்டுகிறது. ஆகவே அதை நாம் ஒரு குறையாக எடுத்துக்கொள்ளும் போது, வளர்ச்சியில்லை என்ற தப்பான அபிப்பிராயம் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

தனித்தனியாகப் பலப் பிரச்சனைகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள்—தினத்தந்தி கேஸ், இன்னும் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லப்பட்டது. கனம் பக்கிரிசாமி பிள்ளை இரண்டு மூன்று விஷயங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள், டி.ஐ. சைகிள்ஸ் போன்றவைகளைப் பற்றி. (குறுக்கீடு) குந்தா சம்பந்தமாகச் சொல்லிவிட்டேன், கன்விலியேஷன்தான் பண்ணவேண்டும் என்று. இத்தையெல்லாம் சர்க்கார் கவனித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனால், அதற்கான பதில்களை இப்பொழுது கொடுக்க முடியாது. சர்க்கார் பரிசீலனை செய்த பிறகுதான், தனிப் பிரச்சனைகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியும்.

அரெஸ்ட் செய்ததைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பொதுவாகச் சொன்னவாதந்தான் எல்லா இடத்திற்கும் பொருந்தும். அந்த இடத்தில் என்ன நடந்தது, என்ன நிலைமை என்பதெல்லாம் தெரியாது; ஆனால், ஒன்று மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கே வேலை நிறுத்தம் முடிந்து, சுமுகமான நிலைமை ஏற்படும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

மாட்ச் பாக்கரி சம்பந்தமாக கனம் சுப்பையா அவர்கள் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். மாட்ச் பாக்கரிகள் ஓரளவு அபாயகரமான வேலைதான்; அது கண்காணிப்பு செய்யப்பட்டுத்தான் வருகிறது. அதே சமயத்தில்,

[Sri R. Venkataraman]

[21st April 1960]

தொழிற்சங்கங்கள் இருந்து, ஒர்க்மென்ஸ் காம்பென்ஸேஷன் கிடைக்க வேண்டியதைப் பெற முயற்சி செய்ய வேண்டும். சர்க்காருக்குத் தெரிந்த இடத்திலேயல்லாம், காம்பென்ஸேஷன் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், சர்க்காருக்குத் தெரியாமல் நடக்குமானால், அல்லது அது சம்பந்தமான அப்ளிகேஷன் போடாவிட்டால், அதை நாம் கண்டு பிடித்து காம்பென்ஸேஷன் வாங்கி கொடுக்க மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அந்தத் துறையில், தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் ஒத்துழைத்து வந்தால், அங்கே ஒர்க்மென்ஸ் காம்பென்ஸேஷன் வாங்கவும், பாக்டரி சட்டத்தை சற்று நல்ல முறையிலே அமல் நடத்தவும் முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

டொமெஸ்டிக் சர்வெண்டுகளுக்கு இப்பொழுது சட்டம் வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அவர்களை விட இன்னும் மிகவும் மோசமாக கஷ்டப் படும் தொழிலாளிகளுக்கே சட்டம் இன்னும் கொண்டு வந்தாகவில்லை. டிரான்ஸ்போர்ட்டில் இருக்கும் தொழிலாளிகளுக்கு சட்டம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பியபோது, மத்திய சர்க்கார் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரப்போவதாகச் சொன்னதால், அதை மேற்கொண்டு நாம் கொண்டுவர வில்லை. ஆகவே, இப்பொழுது நாம் டொமெஸ்டிக் சர்வெண்டுகளுக்கு ஒரு பிராப்ளத்தை உண்டாக்கி, கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும் நன்மையையும் கெடுக்கக்கூடிய நம்மாலான கைங்கரியம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பீடி சட்டத்தைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும். ராஜ்யத்தில் பீடித் தொழில் மிக மோசமாக இருக்கிறது. ஆகவே, அதைப் பரிசீலனை செய்து அதற்கான ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று நம் சட்ட சபையிலேயும், லேபர் அன்வைசரி போர்டிலும் அடிக்கடி பேசப்பட்டு அந்த அடிப்படையில் சட்டம் கொண்டு வந்தோம். இதில் இந்த தொழிலுக்கு மூலதனம் அதிகமாகத் தேவையில்லை; பெரிய இயந்திரங்களும் கிடையாது. சிறிய ஒரு இடத்தில் செய்து, மற்ற இடத் திற்கு மாற்றக் கூடியது. இந்த தொழிலுக்கு அதிக மூலதனமோ, பெரிய இயந்திரங்களோ வேண்டியதில்லை என்ற காரணத்தினால், ஒரு கட்டையை மூடிவிட்டு, இன்னொரு கட்டையை திறக்க முடிகிறது; அப்படிச் செய்கிறார்கள். ஆகவே தான் இந்த ராஜ்ய சர்க்கார், தனியாக அமுல் நடத்த முடியவில்லை. பக்கத்தில் உள்ள ராஜ்யங்களுக்கு அவர்கள் எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறார்கள். அப்படித்தான், வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலிருந்து, சித்தூருக்கு போய்விட்டதெல்லாம் நமக்குத் தெரியும். இது சம்பந்தமாக தென் பிராந்திய எல்லா ராஜ்ய தொழில் அமைச்சர்களும் சேர்ந்து பேசி சென்ற வருஷத்திலேயே ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட்டது. நம் ராஜ்யத்திலே உடனடியாக நிறைவேற்றினோம், அந்த முடிவுப்படி; சட்டம் இப்பொழுது தயாராக இருக்கிறது என்று ஆந்திரா சர்க்கார் எழுதியிருக்கிறார்கள். மைசூர் ராஜ்ய சர்க்கார் உடனடியாகக் கொண்டுவர இருக்கிறார்கள்.

அந்த இரண்டு ராஜ்யங்களிலும் சட்டம் கொண்டு வந்தால், ஒரே தேதியில், எல்லா ராஜ்யங்களும் அமுல் நடத்தலாம் என்ற அபிப்பிராயம் சர்க்காருக்கு இருக்கிறது. (குறுக்கீடு) கேரளா ராஜ்யம், இது சம்பந்தமான பில் தயாரித்து அவர்கள் சட்ட சபை கலைக்கப்பட்டதால், மேற்கொண்டு அதை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. மீண்டும், பிராந்திய தொழில் அமைச்சர்கள் கூடி, ஏற்கனவே எடுத்த முடிவுப்படி செய்வதாக இருக்கிறோம். உடனடியாக அமுல் நடத்த முடியாவிட்டாலும், படிப்படியாக அமுல் நடத்தப்படும் என்ற உறுதியைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

1-30
p.m.

SRI N. K. PALANISAMI : சமீபத்தில் ஹைக்கோர்ட் 'எம்ப்ளாய்மென்ட்' என்பதற்கு பெனிஷன் தப்பு என்று தீர்ப்பு சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதை எதிர்த்து சர்க்கார் மேல் கோர்ட்டில் அப்பீல் செய்வதாக உத்தேசமா அல்லது சட்டத்தை திருத்துவதற்கு உத்தேசமா?

21st April 1960]

*THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இந்த விஷயம் சர்க்காருடைய பரிசீலனையில் இருக்கிறது. அது அவசியமா என்பதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி இன்னும் ஒரு முடிவும் எடுக்கவில்லை.

இறுதியாக நெய்வேலி தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதைப் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்க முடியவில்லை. நானே நேரில் போய் பார்த்தேன். மற்றவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பெரிய ப்ராஜெக்டுகளை ஆரம்பிக்கும்போது சுமார் பத்தாயிரம் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வீடுகள் உடனடியாகக் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டுமானால் அலாவுதின்விளக்கு இருந்தால்தான் அப்படி கட்டிக் கொடுக்கமுடியும். அந்த ப்ராஜெக்ட் வேலை முடிந்த பிறகு அவர்கள் எல்லோரையும் வேலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதனால் அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க முடியவில்லை. நிரந்தரமாக அவர்கள் இருக்கப் போவதில்லை என்பதால் அவர்களுக்கு வீடுகள் நிரந்தரமாகக் கட்டிக்கொடுப்பதற்கு இல்லை. அப்படி வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்து விட்டால், ப்ராஜெக்ட் வேலை முடிந்த பிறகு, அந்த வீடுகளை என்ன செய்வது என்பது கஷ்டமாக இருக்கும். இப்பொழுது பல அணைக்கட்டுகளை பல இடங்களில் கட்டியிருக்கிறோம். அங்கேயெல்லாம் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களை என்ன செய்வது என்பது தெரியவில்லை. அவைகள் எல்லாம் உபயோகம் இல்லாமல் இருக்கின்றன. ஆகவே ப்ராஜெக்ட் வேலை நடக்கும் இடங்களில் நிரந்தரமாக வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க முடியவில்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது மணி ஒன்றரை ஆகி விட்டது. மற்றவர்கள் சாப்பிடுவதற்குப் போகவேண்டும். இங்கே சாப்பிடாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள்.

SRI A. GOVINDASAMY : நெய்வேலியிலுள்ள பத்தாயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் இல்லாத காரணத்தால் அவர்களால் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வேலைக்கு வரமுடியவில்லை. பக்கத்திலுள்ள கிராமங்களிலிருந்து அதாவது பத்து அல்லது பதினைந்து மைல் தூரத்திலிருந்து அவர்கள் வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. அங்கே அதிகாரிகளுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப்போல் தொழிலாளர்களுக்கும் நிரந்தரமாகக் கட்டிக் கொடுக்காவிட்டாலும் டெம்பரவரியாக ஷெட்களுையாவது அவர்களுக்குப் போட்டுக் கொடுக்கக்கூடாதா? அதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிக் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அது இந்த ராஜ்ய சர்க்காரின் பொறுப்பில் இல்லை. தனி கார்போரேஷனின் பொறுப்பில் அந்த ப்ராஜெக்ட் இருக்கிறது. அது எப்படி இருந்தாலும் ப்ராஜெக்ட் எரியாவில் தொழிலாளர்களுக்கு நிரந்தரமாகவோ டெம்பரவரியாகவோ வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பது என்பது இயலாது என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இறுதியாக இந்த விவாதத்தில் பங்கெடுத்துக்கொண்டுள்ள கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த மானிய கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது ஜனநாயக நாட்டில் தொழிலாளர்களுக்கு முதலாளிகளுக்குத் தகராறுகள் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கும் என்றும் அதை பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்றும் குறிப்பிட்டார். அது ரைட். (சிரிப்பு) சர்க்கார் முதலாளிகளுக்கும் - சர்க்காருடைய தொழிலாளர்களுக்கும் தகராறுகள் திராமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? இன்னொன்று சங்கம் அமைத்துக் கொள்ளாத தொழிலாளர்களுக்கு மினிமம் வேஜஸ் என்று சொன்னார்.

[Sri V. K. Kothandaraman] [21st April 1960]

சங்கம் இல்லாத தொழிலாளர்களுக்கு சர்க்கார் ஸ்டேட் உதவி செய்வதற்காக வேண்டியாவது முயற்சி செய்வார்களா? அதுபோல சட்டத்தை மீறக்கூடிய காரணத்தால் அரெஸ்ட் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: On a point of order, Sir. Is the hon. Member entitled to comment on my speech?

DEPUTY SPEAKER: The Hon. Minister is not willing to reply to Sri Kothandaraman.

Is the hon. Member Sri Pakkirisami Pillai withdrawing his cut motion?

SRI S. PAKKIRISAMI PILLAI: I am not pressing my cut motion, Sir.

The cut motion was, by leave, withdrawn.

DEPUTY SPEAKER: The question is—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 30,61,700 under Demand XXV—Labour including Factories.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A.—Statutory Rules and Orders.

Nil.

B.—Reports, Notifications and other papers.

* 69. *Rules under Section 401 (6) of the Criminal Procedure Code to allow prisoners to attend funerals under Police escort.*

† 70. *The Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960).*

† 71. *The Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960).*

† 72. *The Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960).*

† 73. *The Madras Mining Leases (Acquisition of Rights) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 13 of 1960).*

† 74. *The Industrial Employment (Standing Orders) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 14 of 1960).*

* 75. *List of Unstarred Questions for 20th April 1960 (Question Nos. 291 to 360) together with separate statement for Question Nos. 825 and 978) (New Nos. 309 and 318 respectively).*

76. *Finance Accounts of the Government of Madras for the year 1958-59 and the Audit Report, 1959.*

* Laid on the table on 20th April 1960.

† Circulated on 19th April 1960.